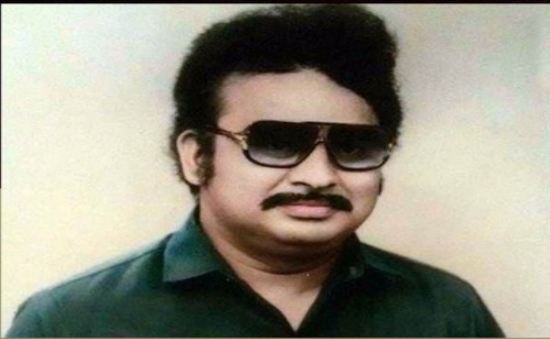

இரவு நேர வானவில்

ராஜேஷ் குமார்

www.pustaka.co.in

Pustaka
Digital Media

<http://www.pustaka.co.in>

இரவு நேர வானவில்

Iravu Nera Vaanavil

Author :

ராஜேஷ் குமார்

Rajesh Kumar

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/rajesh-kumar>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)

[அத்தியாயம் 6](#)

[அத்தியாயம் 7](#)

[அத்தியாயம் 8](#)

[அத்தியாயம் 9](#)

[அத்தியாயம் 10](#)

[அத்தியாயம் 11](#)

[அத்தியாயம் 12](#)

[அத்தியாயம் 13](#)

[அத்தியாயம் 14](#)

[அத்தியாயம் 15](#)

[அத்தியாயம் 16](#)

[அத்தியாயம் 17](#)

[அத்தியாயம் 18](#)

[அத்தியாயம் 19](#)

[அத்தியாயம் 20](#)

[அத்தியாயம் 21](#)

[அத்தியாயம் 22](#)

[அத்தியாயம் 23](#)

[அத்தியாயம் 24](#)

[அத்தியாயம் 25](#)

[அத்தியாயம் 26](#)

1

மு ம்பை ஜெயந்தி ஜனதா எக்ஸ்பிரஸ் ரெயில்
சென்னை சென்ட்ரலின் ஐந்தாவது
பிளாட்பாரத்துக்குள் நுழைந்து தன் இயக்கங்களை
நிறுத்திக் கொண்டதும், கல்பனா எஸ்-7
கம்பார்ட்மெண்ட்டிலிருந்து ஒரு பெரிய ரோலர்
சூட்கேசோடு இறங்கினார். ஊதா நிறச் சேலை. அதே
ஜாக்கெட், அதே நிற பிளாஸ்டிக் பூ. அதே நிற ஸ்டிக்கர்
பொட்டு.

பக்கத்தில் வந்த போர்ட்டரை வேண்டாமென்று
சொல்லிவிட்டு ரோலர் சூட்கேசை உருட்டிக் கொண்டு
பிளாட்பாரத்தில் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

இரவு ஒன்பது மணி. சென்னை சென்டரல் ஏதோ
திருவிழா நடக்கிற மாதிரி அமளிபட்டது. பக்கத்து
பிளாட்பாரத்தில் ஒரு ரெயில் புறப்படும் கடைசி
நிமிடத்தில் இருந்தது. டி.வி.பெட்டிகளில் ஆணுறை

விளம்பரம் வெளியாகிக் கொண்டிருக்க மினரல் வாட்டர் பாட்டில்கள் அநியாய விலைக்கு விற்பனையாயிற்று. டிராலிகள் உருண்டன. ஓர் வடநாட்டு கும்பல் பிளாட்பாரத்திலேயே சப்பாத்தி சுட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“பார்ரா... ஒரு... பெரிய ஊதாப்பூ...”

மில்க் பூத்துக்குப் பக்கத்தில் நின்று ‘டிஸ்போஸ்’ல் தம்பளர்களில் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர் கும்பலிலிருந்து ஒரு குரல் புறப்பட்டுவந்து கல்பனாவின் காது மடலைத் தொட்டது.

“கொஞ்சம் ஐஸ்வர்யாராய்... கொஞ்சம் லாராதத்தா...”

“என் ஆள் சிம்ரனை விட்டுட்டியே மச்சி...”

“சரி! சேர்த்துக்கோ...”

சிரிப்பு.

கல்பனா யோசித்தாள், நின்று இரண்டு வார்த்தை சூடாய் கேட்கலாமா... ‘கொஞ்சம் உன் தங்கச்சி மாதிரி...!’

“வேண்டாம்... இது மாதிரியான ‘ஈவ்ஓசிங்’ கும்பல்களுக்குகெல்லாம் அக்கா தங்கச்சிகள், உறவுகள் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. அரக்க ஜென்மங்கள்.”

நடந்தாள். ஒரு நிமிட நேரம் நடந்து அந்த குளிர்பான ஸ்டாலைக் கடக்கும்போது, ‘ஏய்...கல்பு...’ என்று ஒரு

பெண்ணின் குரல் காதில் விழ,கல்பனா நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கையில் கோக்ககோலா டின்னோடு அந்த சல்வார் கம்மீஸ் பெண் தெரிந்தாள். பார்த்ததும் மலர்ந்தாள் கல்பனா.

“ஏய்... பவ்யா... நீயா...?”

“நானே... நானே...” அந்த பவ்யா தலையைச் சாய்த்து அழகாய் சிரித்தாள்.

“உன்னை காலேஜ்டேஸ்ல பார்த்தது. எப்படியிருக்கே பவ்யா...?”

“வெரி ஃபைன்...”

“கொஞ்சம் குண்டாயிட்டே...”

“கொஞ்சம் என்ன கொஞ்சம்... நல்லாவே குண்டாயிட்டேன் நல்ல கணவர், நிறைய பேங்க் பாலன்ஸ், லான்சர் கார், திருவான்மியூர்ல பங்களா. உடம்பு இளைக்குமா என்ன...?”

“உனக்கு கல்யாணம் வேற ஆயிடுச்சா...?”

“போன வருசமே...! இதோ மூக்கணாங்கயிறு...” துப்பட்டாவுக்குள் மறைந்திருந்த தாலிக்கொடியை எடுத்துக் காட்டினாள். “யாரையுமே கல்யாணத்துக்கு கூப்பிட முடியலை. அவசரம் அவசரமா ஏற்பாடு

பண்ணின கல்யாணம். அவங்க வீட்ல சிவப்புக் கொடி.
என் வீட்ல பச்சைக் கொடி...”

“எங்கே உன்னோட கணவர்...?” கல்பனா சுற்றும்
முற்றும் பார்க்க பவ்யா சிரித்தாள்.

“அவர் பெங்களுர் மெயில்ல இப்பத்தான் கிளம்பி
போனார். அவரை வழியனுப்பத்தான் வந்தேன். கோலா
சாப்பிடறியா?”

“வேண்டாம்..”

“ஆமா... நீ எங்கே பெட்டியும் படுக்கையுமாய்...”

“பம்பாயிலிருந்து வர்றேன்... அங்கே ஒரு கம்ப்யூட்டர்
சாஃப்ட்வேர் கம்பெனியில் புரோக்ராமர் வேலை...”

“கல்யாணம்...?” கல்பனாவின் கழுத்தைப் பார்த்துக்
கொண்டே கேட்டாள்.

“இனிமேத்தான்...”

“முன்னைக்கு நீ இப்போ ரொம்பவும் அழகாயிருக்கே
கல்பு...”

“அப்படியா...?”

“கணவனா வரப்போறவனைப் பார்த்து செலக்ட்
பண்ணு...”

“அண்ணனும் அண்ணியும் எனக்காக மாப்பிள்ளை பார்த்து வைச்சிருக்காங்க. நாளைக்கு மறுநாள் காலையில் பத்து மணிக்கு என்னை பெண் பார்க்க வர்றாங்க... அதுக்காகத்தான் பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கேன்...”

“அப்படியா... அட்வான்ஸ் கங்க்ராட்ஸ்...!” பவ்யா கன்னத்தைத் தட்டிவிட்டு கேட்டாள்.

“மாப்பிள்ளை யாரு...?”

“பேரு... கார்த்திபன்... ஒரு மல்ட்டி நேஷனல் பேங்க்ல டெப்டி ஜென்ரல் மானேஜரா இருக்கார்.”

“ஹெல்த்தி ஜாப்தான்...! கல்யாணம் எப்போ...?”

“தேதி இன்னும் முடிவு பண்ணலை...”

“கல்யாணத்துக்கு நான் உன்னைக் கூப்பிடாததால என்னைக் கூப்பிடாமே இருந்துடாதே போன் நம்பரும் அட்ரஸ் தர்றேன்...”

“கல்யாணத்துக்கு நீ இல்லாமலா... கண்டிப்பா கூப்பிடறேன்...மத்த பிரண்ட்சையெல்லாம் நீ பார்க்கறியா...?”

“எவளும் கண்ணுக்கே சிக்கறது இல்லை. ஒரு தடவை ரமாமணியை மட்டும் பீச்சுல பார்த்தேன். சப்பிபோட்ட மாங்கொட்டை மாதிரி இருக்கா. இடுப்புல ஒரு குழந்தை. வயித்துல எட்டு மாசம். புருஷன். பார்க்கவே

கன்றாவியா இருந்தது.” பவ்யா காலியான கோக்
கோலா டின்னை பக்கத்தில் இருந்த குப்பை
தொட்டியில் வீசிவிட்டு கல்பனாவை ஏறிட்டாள்.

“உன்னை வரவேற்க யாரும் வரலையா?”

“அண்ணனும் அண்ணியும் வந்து ஹிக்கின் பாதம்ஸ் பக்
ஸ்டாலுக்குப் பக்கத்துல வெயிட் பண்ணிட்டிருப்பாங்க...”

“சரி...வா போகலாம்... அவங்களையும் பார்த்து ரொம்ப
நாளாச்சு. உனக்கு அப்பா அம்மா இல்லாத குறையை
தீர்த்து வைக்ககத்தான் உன் அண்ணனும் அண்ணியும்
இருக்காங்க. இந்தக் காலத்துல எந்த அண்ணன்,
தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் பண்ணான்..? உங்க அண்ணன்...
அவர் பேர் என்ன... மறந்துட்டேன்...”

“சசிதரன்..”

“அண்ணி பேரு...?”

“நர்மதா...”

“அவங்களுக்கு ஏதாவது குழந்தை...?”

“இன்னும் இல்லை....”

இருவரும் பேசிக்கொண்டே ஜனக் கும்பலில் ஊடுருவி
நடந்து அந்த புத்தக் கடையைத் தொட்டார்கள்.

கல்பனா சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அண்ணனும்
அண்ணியும் பார்வைக்கு கிடைக்கவில்லை.

பவ்யா கேட்டாள். “நீ பம்மாயிலிருந்து வரப்போறது
உன்னோட அண்ணனுக்கு அண்ணிக்கும் தெரியுமா...?”

“தெரியும்...”

“பின்னே காணலையே...?”

“வந்துடுவாங்க...”

“இந்த ட்ரெய்ன்தான்னு தெரியுமா...?”

“தெரியும். ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடியே போன்
பண்ணி விபரமா சொல்லியிருக்கேன்.”

“வீட்டுக்கு போன் பண்ணிப் பாரேன்... இந்தா
செல்போன்....” பவ்யா தன் பேக்கைப் பிரித்து
உள்ளேயிருந்த செல்போனை எடுத்து கல்பனாவிடம்
கொடுக்க, அவள் அதை வாங்கி டயலில் தன் வீட்டு
டெலிபோன் எண்களை ஒற்றியெடுத்தாள்.

மறுமுனையில் ரிங் போயிற்று.போயிற்று.
போய்கொண்டே இருந்தது.

நான்கைந்து தடவை முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டு
பவ்யாவிடம் நிமிர்ந்தாள் கல்பனா.

“வீட்ல யாருமில்லை. அவங்க புறப்பட்டு வந்துகிட்டு
இருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன். நீ கிளம்பு
பவ்யா...எனக்காக நீ ஏன் வெயிட் பண்ணிட்டிருக்கே?”

“வெயிட் பண்ணினா என்ன? உன்னோட அண்ணி
கையில் எவ்வளவு தடைவ காப்பி சாப்பிட்டிருப்பேன்.
ஒரு பத்து நிமிடம் வெயிட் பண்ணி நானும்
பார்த்துட்டே போயிடறேன்...”

“என்னால உனக்கு சிரமம்...”

“ஒரு சிரமும் கிடையாது. சீக்கிரமா வீட்டுக்குப் போய்
என்ன பண்ணப்போறேன். டி.வி.யில் எந்த சானலும்
உருப்படி கிடையாது. இண்டர்நெட்ல வெப்சைட் பார்த்து
பார்த்து அலுத்துப் போச்சு.”

காத்திருந்தார்கள்.

பத்து நிமிடம் இருபது நிமிடமாயிற்று. இருபது நிமிடம்
முப்பதாயிற்று.

பவ்யா தோள்களை குலுக்கி பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“எங்கேடி...?”

“அதான் தெரியலை...”

“மறுபடி போன் செய்...”

செய்தாள்.

ரிங் போய்கொண்டிருந்தது. எரிச்சலாய் செல்லின்
வாயைச் சாத்தினாள்.

“வீட்டுல அவங்க இல்லை...”

“புறப்பட்டு வரும்போது ட்ராபிக் ஜாம்ல
மாட்டியிருக்கலாம்...”

“சரி... ஒரு காரியம் பண்ணலாம் கல்பு...”

“என்ன...?”

“அவங்க உன்னை ரிசீவ் பண்ண வந்தா இந்த புக்
ஸ்டால்கிட்ட நின்னுதானே வெய்ட் பண்ணுவாங்க?”

“ஆமா.”

“இந்த புக் கடையில் இருக்கிறவங்க எனக்கு
தெரிஞ்சவங்கதான். அவங்ககிட்ட சொல்லிட்டு
போயிடலாம்.”

“இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் வெயிட் பண்ணிப்
பார்க்கலாமே...?”

“வேண்டாம்... இனிமேலும் வெயிட் பண்ணிட்டிருக்கிறது
சரியில்லை. ஏதோ ஒரு காரணத்தால்தான் அவங்க
வராமே இருக்காங்க. வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துட்டா
நமக்கு ஏதாவது விபரம் தெரியலாம்...”

“சரி...”கல்பனா அரை மனதோடு தலையசைக்க பவ்யா
புத்தகக் கடைக்காரரிடம் திரும்பினாள்.

“சார்... ஒரு சின்ன உதவி...”

“சொல்லுங்க மேடம்... யாருக்கோ ரொம்ப நேரமா
வெயிட் பண்ணிங்க போலிருக்கு?”

“ஆமா! இவள் என்னோட பிரண்ட் கல்பனா பம்பாயிலிருந்து வந்திருக்கா. இவளை ரிசீவ் பண்ணுதுக்காக இவள் பிரதரும் சிஸ்டர் இன்லாவும் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து உங்க புக் ஸ்டால் கிட்ட நின்று வெயிட் பண்ணறதா சொல்லியிருந்தாங்க. கடந்த நாப்பது நிமிடமா வெயிட் பண்ணிப் பார்க்கிறோம். அவங்க வரலை. நாங்க இப்ப கிளம்பிப் போறோம். நாங்க போன பின்னாடி ஒருவேளை அவங்க வந்தாங்கன்னா தகவல் சொல்லணும்.”

“இவ்வளவுதானே... அவங்க எப்படி இருப்பாங்கன்னு அடையாளம் மட்டும் சொல்லுங்க போதும்.”

கல்பனா தன் அண்ணன் அண்ணியின் அடையாளங்களைச் சொல்ல அவர் கவனமுடன் கேட்டுக்கொண்டு தலையாட்டினார்.

“நான் சொல்லிடறேன். நீங்க கவலைப்படாமே புறப்பட்டு போங்க”

“தேங்க்யூ வெரிமச்...”பவ்யா கடைக்காரருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு கல்பனாவின் தோள்மேல் கை வைத்தாள்.

கல்பனா மனமின்றி நகர்ந்தாள்.

பவ்யா தன் லான்சர் காரை ஓட்ட பக்கத்தில் கவலையோடு உட்கார்ந்தாள் கல்பனா. கார் சிக்னல்களுக்கு கட்டுப்பட்டு அடையாரை நோக்கிப்

போய்கொண்டிருந்தது. பவ்யா கல்பனாவின் தோளை இடித்தாள்.

“என்னடி உம்ன்னு வர்றே?”

“அண்ணனும் அண்ணியும் ஸ்டேஷனுக்கு வராமே இருந்தது மனசுக்கு ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு.”

மனசைப் போட்டு குழப்பிக்காதே. வெளியே எங்கேயாவது போனவங்க ‘ஹெல் அப்’ ஆகியிருக்கலாம். இப்பத்தான் ஊர்ல நினைச்சா சாலை மறியல் நடக்குதே. ஆமா அவங்க ஸ்கூட்டரா? காரா?”

“கார் வாங்கற அளவுக்கு இன்னும் வசதி வரலை. ஸ்கூட்டர்தான்.”

பீச் ரோட்டில் பயணித்த கார் இருபத்தைந்து நிமிடங்களை விழுங்கிய பின் அடையாரின் கடைக்கோடியில் இருந்த சக்தி காலனிக்குள் நுழைந்தது. சென்னை கார்ப்பரேசனின் கருணைப் பார்வை படாததால் மண்பாதை தான் சட்டை போட்டுக் கொள்ளாமல் குண்டும் குழியுமாய் இருந்தது. விளக்குகளும் எரியாததால் காலனி இருளில் மூழ்கியிருந்தது. பவ்யா சொன்னாள்-

“காலணி மூணு வருடத்துக்கு முந்தி பார்த்தப்ப எப்படியிருந்ததோ, அதேமாதிரிதான் இருக்கு. இந்த காலனிக்கு பேசாமே இருட்டுக் காலனின்னு பேர் வைச்சுடலாம்...”

மண்பாதையில் கார் குலுங்கிக் குலுங்கி வீட்டுக்கு
முன்பாய் போய் நின்றது.

பழங்கால வீடு. சிறிய காம்பவுண்ட் கேட்டைத் திறந்து
கொண்டு உள்ளே போனார்கள். நாற்பது வாட்ஸ் பல்பு
ஒன்று அழுக்கான மஞ்சள் வெளிச்சத்தை வீட்டின்
முன்பக்கம் பரப்பி வைத்து இருந்தது.

வீட்டுப்படியேறினார்கள். கதவில் கனமான பித்தளை
பூட்டு ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்க பூட்டின்
வளையத்துக்குள் மடித்து வைக்கப்பட்ட ஒரு காகிதம்
தெரிந்தது.

கல்பான எடுத்துப் பார்த்தாள். பால்பாயிண்ட்
பேனாவால் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் பார்வைக்கு
கிடைத்தது.

அன்புள்ள கல்பனாவுக்கு,

அண்ணன் சசிதரன் எழுதிக் கொண்டது. நானும்,
அண்ணியும் ஒரு தவிர்க்க முடியாத அவசர
வேலையாய் கோயமுத்தூர் புறப்பட்டுப் போகிறோம்.
நாளை இரவுக்குள் வந்துவிடுவோம். நீ வீட்டில்
பத்திரமாக இருக்கவும். சாவி வழக்கமான இடத்தில்
வைத்துள்ளேன். எடுத்துக்கொள்ளவும்.

இப்படிக்கு,

அண்ணன் சசிதரன்.

பவ்யா கேட்டாள்.

“என்ன லெட்டரா?”

“ம்... ஏதோ அவசர வேலையா ரெண்டு பேரும்
கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்களாம்...” கடிதத்தை
அவளிடம் கொடுத்தாள். பவ்யா படித்துப்பார்த்துவிட்டு
குழப்பாய் நிமிர்ந்தாள்.

“அப்படியென்ன அவசர வேலை...?”

“தெரியலையே...”

“சரி... சாவி வைக்கிற வழக்கமான இடம் எது?”

“அந்த குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்கு கீழே.”

“போய் எடுத்துட்டு வா.”

கல்பான ஓரமாய் வைக்கப்பட்டிருந்த குரோட்டன்ஸ்
தொட்டியை நோக்கிப் போனாள்.

தொட்டியை நெருங்கியவளின் பார்வை லேசாய்
உறைந்து போயிற்று. தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் நூற்றுக்
கணக்கான சிவப்பு எறும்புகள் எதையோ
மொய்த்திருந்தன. உற்றுப் பார்த்தாள் கல்பனா.

பவ்யா கேட்டாள்.

“என்னத்தை அப்படி பார்த்துகிட்டிருக்கே?”

“பவ்யா! ஒரு நிமிடம் இப்படி வா...”

“என்ன...?”

“வா... சொல்றேன்...”

வந்தாள்.

“இது என்னான்னு பாரு...”

பவ்யா பார்த்துவிட்டு திகைத்தாள். “என்ன இவ்வளவு
எறும்பு பல்லியோ எதுவோ செத்துக்கிடக்கு
போலிருக்கு...”

“பல்லி மாதிரி தெரியலையே...?”

“இரு...சொல்றேன்...”பவ்யா சுற்றும் முற்றும் பார்த்து
ஒரு குச்சியை எடுத்து எறும்புகளை விரட்ட அவைகள்
விலகியோடியது.

இரண்டு அங்குல நீளத்தில கறுப்பாய் எதுவோ
பர்வைக்கு கிடைத்தது.

“என்ன அது...?”

பவ்யா குத்துக்காலிட்டுக்கொண்டு உற்றுப் பார்த்தாள்.
தண்டுவடம் உறைந்து போயிற்று.

2

தண்டுவடம் உறைந்துபோய்விட்ட உணர்வோடு
பவ்யா நிமிர்ந்து கல்பனாவைப் பார்க்க அவள்

கலக்கமாய் கேட்டாள்.

“என்ன பவ்யா...?”

“இ... இ... இது என்ன தெரியுமா...?”

“என்ன...?”

“நல்லா குனிஞ்சு பாரு...” பவ்யா சொல்லவம், கல்பான கலவரத்தோடு பார்வையை உன்னிப்பாக்கி அதைப் பார்த்தாள். பார்க்க பார்க்க கண்களில் திகில் பரவியது.

“ஏ... ஏதோ விரல் மாதிரி இருக்கு...”

“விரலேதான்... மனித விரல்.”

கல்பனா குமட்டலோடு எழுந்து பின்வாங்க பவ்யா மட்டும் தைரியமாய் அந்த விரலைக் குச்சியால் தள்ளிப் பார்த்தாள்.

எறும்புகள் சதையை அரித்து இருந்தாலும், விரல் முழுமையாய் இப்போது பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

மனித சுண்டுவிரல் அது.

பவ்யா பயப் பார்வையோடு கல்பனாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“எப்படி... இது... இங்கே...?”

“தெரியலையே...?”

“இப்ப... என்ன செய்யலாம்...?”

“போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்துடலாமா?” படபடப்பாய் சொன் கல்பனாவை கையமர்த்தினாள் பவ்யா.

“பொறு...! அவசரப்படாதே... உன்னோட அண்ணனும் அண்ணியும் வெளியூர் போயிருக்கிற இந்த நேரத்துல இங்கே என்ன நடந்ததுன்னு தெரியாமே போலீசுக்கு போகக்கூடாது. மொத்த வீட்டைத் திறந்து உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாம்.

“எனக்கென்னமோ பயமாயிருக்கு பவ்யா...”

“எதுக்கு பயம்...?”

“அண்ணனுக்கும், அண்ணிக்கும் ஏதாவது ஆகியிருக்குமோன்னு...”

“ஒண்ணும் ஆகியிருக்காது. அவங்கதான் ஒரு அவசர வேலையா கோயமுத்தூர் புறப்பட்டு போயிருக்கிறதாக கடிதம் எழுதி வைச்சிருக்காங்களே...”

“இருந்தாலும் மனசுக்குள்ளே ஒரு பயம் உதைச்சுகிட்டே இருக்கு.”

“இது மாதிரியான நேரங்களில்தான் நாம தைரியமாயிருக்கணும்...” பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டுக்குள்ளே டெலிபோன் மணியடிப்பது கேட்டது.

கல்பனாவின் தோளைத் தட்டினாள் பவ்யா,
“குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்கு கீழே இருக்கிற சாவியை
எடுத்து வீட்டைத் திற, ஒரு வேளை அந்த போன் கால்
உன் அண்ணனோடதாகவும் இருக்கலாம்.”

கல்பனா தற்காலிகமாய் கலக்கத்தை தள்ளி
வைத்துவிட்டு குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குக் கீழே
இருந்த சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கதவை நோக்கிப்
போனாள். பூட்டுக்கு விடுதலை கொடுத்தாள்.

இருவரும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். பரவியிருந்த
இருட்டை ஒரு டியூப்லைட் வெளிச்சத்தின் மூலம்
விரட்டிவிட்டு துடித்துக் கொண்டிருந்த டெலிபோனைத்
தொட்டு ரிசீவரை எடுத்தாள் கல்பனா.

“அலோ...”

“அலோ...! அங்கே சசிதரன் இருக்காரா?” ஒரு ஆண்
குரல் கேட்டது.

“நீங்க...?”

“அவரோட நண்பர் பாலசுப்பிரமணியன் பேசறேன்...”

“வெளியுருக்கா...?”

“ஆமா...”

“இன்னிக்கு இராத்திரி பத்து மணி சுமாருக்கு என்னை
பார்க்க வர்றதா சொல்லியிருந்தார்... நீங்க யார்

பேசறது... அவரோட மனைவியா...?”

“இல்லை... தங்கை...”

“ஓ...! கல்பனாவா... நீ எப்பம்மா முன்பையிலிருந்து வந்தே...?”

“இ... இப்பத்தான்... ஒரு மணி நேரமாச்சு. நீங்க யாருன்னு எனக்குத் தெரியலையே...?”

“உனக்கு என்னைத் தெரியாதும்மா... ஆனால் எனக்கு உன்னை தெரியும். நான் ஒரு பைனான்ஸ் கம்பெனி வைச்ச நடத்திட்டு வர்றேன். உன்னோட அண்ணன் என்கிட்ட ரெண்டு இலட்ச ரூபாய் சீட்டு போட்டிருந்தார். சீட்டுப் பணம் நாலு மாசமா அவர் கட்டலை. ஆனால் சீட்டுத் தொகையை ஆறு மாசத்துக்கு முந்தியே எடுத்துகிட்டார். இன்னிக்கு இராத்திரி பத்து மணிக்குள்ளே எப்படியும் பணத்தைக் கொண்டு வந்து கட்டிடறேன்னு சொல்லியிருந்தார்...”

“அவர் ஏதோ அவசர காரியமா வெளியூர் புறப்பட்டு போயிருக்கார். நான் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த போதே வீடு பூட்டியிருந்தது. பூட்டுக்குள்ளே ஒரு கடிதம் சொருகி வைச்சிருந்தார். அந்த கடிதத்தைப் பார்த்த பின்னாடிதான் எனக்கே அண்ணனும், அண்ணியும் வெளியூர் போயிருக்கிறது தெரிஞ்சது...”

“எந்த ஊருக்கு போயிருக்கார்...?”

“கோயமுத்தூர்...”

“எப்ப திரும்புவார்...?”

“நாளைக்கு சாயந்தரம் வந்துடறதா கடிதத்தில்
எழுதியிருக்கார்...”

“சரிம்மா...! அவர் கோயமுத்தூரிலிருந்து திரும்பினதுமே
எனக்கு போன் பண்ணச் சொல்லு...” மறுமுனையில்
அந்த பாலசுப்பிரமணியன் ரிசீவரை வைத்துவிட
கல்பனாவும் ஒரு பெரு மூச்சோடு பவ்யாவிடம்
திரும்பினாள்.

“யாரோ அண்ணனோட நண்பராம்... ஏதோ சீட்டுப்பணம்
விஷயமா அண்ணன் அவரைப் பார்க்க வற்றதா
சொல்லியிருந்தாராம்.”

பவ்யா கல்பனாவின் பேச்சில் சுவராஸ்யம் காட்டாமல்
வீட்டுக்குள் பார்வையைப் போட்டு அலசிக்
கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பவ்யா பார்க்கிறே...?”

“இந்த வீடு ஏன் இப்படி குடேன் மாதிரி
அடைசலாயிருக்கு... காற்று வரத்து சரியாவே
இல்லை...”

“வீட்டை மாத்தச் சொல்லி அண்ணன்கிட்டே
எவ்வளவோ தடவை சொல்லியாச்சு. அண்ணன்

கேட்டாத்தானே. இதைவிட குறைந்த வாடகைக்கு வீடு கிடைக்காதாம்.”

“அண்ணனுக்கு இன்னும் அதே வாகன உதிரிபாக வியாபாரம் தானா...?”

“ஆமா...”

“வியாபாரம் பரவாயில்லையா...?”

“கடந்த ஒரு ஆண்டா அவருக்கு வியாபாரம் சரியில்லை. பேறு ஏதாவது பண்ணலாம்ன்னு கூட யோசனை பண்ணிட்டிருந்தார்...! இந்த நிலைமையில் எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்ன்னுகூட சொன்னேன். அண்ணனும் கேட்கலை. அண்ணியும் கேட்கலை.”

“சரி... கல்பனா... உன்னோட அண்ணன் கோயமுத்தூர்ல எந்த முகவரியில் இருப்பபார்ன்னு தெரியுமா?”

“தெரியாது பவ்யா... கோயமுத்தூர்ல எங்களுக்கு யாரும் உறவினர் கிடையாது. அதே மாதிரி நண்பர்களும் கிடையாது...”

“உன்னோட அண்ணன் எழுதியிருக்கிற கடிதத்தில் தவிர்க்க முடியாத அவசர வேலை காரணமா கோயமுத்தூர் போறோம்ன்னு சொல்லியிருக்கார். அந்த அவசர வேலை என்னவாக இருக்கும்ன்னு கொஞ்சம் யோசனை பண்ணிப் பாரேன்...”

நெற்றியைப் பிடித்துக்கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்தாள் கல்பனா.

“சாரி பவ்யா...! என் மனசு இப்போ ரொம்பவும் குழம்பிப்போயிருக்கும். அந்த வெட்டப்பட்ட விரல் வேற வயித்தைக் கலக்கிட்டிருக்கு. எனக்கு என்ன பண்ணதுன்னு தெரியலை... கோயமுத்தூரிலிருந்து அண்ணன் போன் பண்ணினாலாவது பரவாயில்லை.”

பவ்யா கல்பனாவின் தோளைத் தொட்டாள். “சரி...நீ டென்ஷன்படாமே அமைதியாய் இப்படியே உட்கார்ந்துகிட்டிரு... நான் வீட்டைச் சுத்திப் பார்த்துட்டு வர்றேன்...”

பவ்யா நகர்ந்தாள். பக்கத்து அறை படுக்கை அறை. எல்லாம் சுத்தமாய் இருந்தது. மெத்தை விரிப்பு கசங்காமல் மடித்துப் போட்ட பெட்சீட்களோடு தெரிந்தது. ஹோங்கர்களில் சேலைகளும், பேண்ட் சட்டைகளும் சுவரோர இரும்புக்குழாயின் உதவியோடு தொங்கின. பக்கத்து அறைக்குப் போனாள். அது கல்பனாவின் அறை. அதற்கு அடுத்தது சமையறை சாத்தியிருந்தது.

தகவைத் தள்ள முயன்ற விநாடி உள்ளே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. கதவை மெல்லத் திறந்து கிடைத்த இடைவெளியில் கண்ணை வைத்துப் பார்த்தாள்.

உள்ளே படுத்து இருந்த பூனை ஒன்று பாத்திரங்களை முகர்ந்து பார்த்து உருட்டிக் கொண்டிருந்தது. பவ்யா கதவை திறக்கவும் பூனை விழுந்தடித்துக்கொண்டு பாய்ந்தது. ஜன்னலுக்குள் நுழைந்து முறுபக்கம் குதித்து காணாமல்போயிற்று. பின்பக்கக் கதவுக்கு வந்தாள் பவ்யா விளக்கைப் போட்டாள்.

பழங்கால மரக்கதவு. மூன்று தாழ்ப்பாள். ஒவ்வொரு தாழ்ப்பாளாய் விலக்கி கதவை கஷ்டப்பட்டு திறந்தாள். குளிர்காற்று முகத்தில் மோத பின்பக்க தோட்டம் இருட்டில் தெரிந்தது. வாழை மரங்கள் கன்றுகளோடு தெரிந்தன. நிறைய ரோஜா தொட்டிகள் பூக்களோடு சிரித்தன. பவ்யா சில நிமிடங்கள் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் வீட்டுக்குள் வந்தாள். கல்பனா பிரமை பிடித்த நிலையில் தெரிந்தாள். பவ்யா அவள் தோளைத் தொட்டாள்.

“கல்பனா...”

நிமிர்ந்தாள்.

“தெரியுமாயிரு...”

“ம்...எப்படி தெரியுமா இருக்க முடியும் பவ்யா? நாம பார்த்தது பூச்சியோ, பல்லியோ கிடையாது. ஒரு மனித விரல்.”

“காகமோ, கழுகோ அதை எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்து இங்கே போட்டிருக்கலாம் இல்லையா? பக்கத்துல

மயானம் ஏதாவது இருக்கா?”

“இல்லையே...”

“சரி! பக்கத்து வீடுகளில் யார் யார் இருக்காங்க?”

“ரெண்டு வீடும் இப்போ காலியாத்தான் இருக்கு.”

“அங்கே யார் குடியிருந்தாங்க?”

கல்பனா பதில் சொன்ன வாயைத் திறந்த விநாடி
டெலிபோன் குரல் கொடுத்தது.

பவ்யா சொன்னாள்-

“அது கண்டிப்பா உன் அண்ணன்தான்! போய் எடுத்துப்
பேசு.”

கல்பனா தயங்கிக் கொண்டே போய் ரிசீவரை எடுத்து
காதுக்குக் கொடுத்தாள்.

“அலோ” என்றவளின் முகம் சட்டென்று மலர்ந்தது.

“அண்ணா...”

“தவிர்க்க முடியாத ஒரு அவசர வேலை.”

“அப்படியென்ன அவசர வேலை.”

“நேர்ல வந்து சொல்றேன்ம்மா. நீ எத்தனை மணிக்கு
சென்னை வந்து சேர்ந்தே?”

“இப்பத்தான் கொஞ்ச நேரமாச்சு. அண்ணா! இந்த வீட்ல இருக்க எனக்கு பயமாயிருக்கு...”

“என்னம்மா பயம்?”

“நம்ம வீட்டு குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப் பக்கத்துல... பக்கத்துல...”

“என்னம்மா... சொல்லு!”

“ஒரு மனித விரல் கிடந்தது.”

“நீ... நீ... என்ன சொல்றே கல்பனா... மனித விரலா...?”

“ஆமா.”

“எ... எப்படி...?”

“தெ... தெரியலையே...”

“போலீசுக்கு தகவல் சொல்லிட்டியா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“பவ்யா வேண்டாம்ன்னு சொல்லிட்டார்.”

“அது யாரு பவ்யா?”

“என்னோட கல்லூத் தோழி முந்தி அடிக்கடி நம்ம வீட்டுக்கு வருவா...”

“ஓ... அந்த பவ்யாவா?”

“அவள்கிட்ட பேசறியா?”

“ம்... கொடு.”

கல்பனா ரிசீவரை பவ்யாவிடம் கொடுக்க அவள் வாங்கிப் பேசினாள், “சார்... நான் பவ்யா இங்கே நிலைமை கொஞ்சம் சரியில்லை. போலீசுக்கு போகவும் பயமாயிருக்கு... நீங்க கோயமுத்தூரிலிருந்து உடனடியா புறப்பட்டு வர்றது நல்லது.”

“உடனடியா என்னால் புறப்பட்டு வரமுடியாதும்மா, நாளைக்கு சாயந்தரம்தான் சென்னை வந்து சேர முடியும்.”

“சரி... நீங்க வர்ற வரைக்கும் கல்பனா என்னோட வீட்டுல இருக்கட்டும். நீங்க வந்த பின்னாடி என்ன பண்றதுன்னு பேசிக்கலாம்... கல்பனா இப்போ ரொம்பவும் பயத்தோட இருக்கா. நான் அவளை என் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போகட்டுமா?”

“கூட்டிட்டு போம்மா... அந்த விரலை பத்திரப்படுத்தி வைச்சிருக்கீங்களா?”

“இல்ல சார்...”

“மொதல்ல அந்த விரலை பத்திரம் பண்ணி வையம்மா. போலீஸ் கேட்பாங்க.”

“சரி சார்.”

“உன் போன் நம்பர் கொடும்மா. நான் அடிக்கடி போன் பண்ணிக்கிறேன்.”

பவ்யா தன் டெலிபோன் நம்பரைச் சொல்லிவிட்டு ரிசீவரை வைத்தாள்.

கல்பனாவை ஏறிட்டாள்.

“அந்த விரலை பத்திரம் பண்ணணும். ஒரு பாலிதீன் பை கிடைக்குமா?”

“பீரோவின் இருக்கலாம். “சொன்ன கல்பனா தன் படுக்கையறையில் இருந்த பீரோவை நோக்கிப் போனாள்.

பீரோவை நெருங்கி-

அதன் கைப்பிடியைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

பீரோவின் இரண்டு பக்க கதவுகளும் திறந்து கொள்ள-

உள்ளே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு இளைஞனின் உடல் ரத்தக்கறையோடு கனமாய் கல்பனாவின்மேல் சாய்ந்தது.

3

கல்பனா வீறிட்டுக் கொண்டு பின்வாங்க, பவ்யா ஓடிவந்தாள்.

“என்ன கல்பனா...?” கேட்டபடி பக்கத்தில் வந்தவளின் பார்வை அப்படியே உறைந்து போயிற்று.

பீரோவுக்குப் பக்கத்தில் ரத்தக் கறையோடு மல்லாந்து விழுந்திருந்த அந்த இளைஞனைப் பார்த்துக்கொண்டே தயக்கமாய் நடைபோட்டவள் கல்பனாவின் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தோள் மீ கையை வைத்தாள்.

“யா... யார்...இது...?”

“தெ... தெரியலையே...! பீரோவை திறந்தேன். திறந்ததுமே உள்ளேயிருந்து இந்த உடல் என் மேல சாய்ந்தது...”

“பவ்யா இப்போது கொஞ்சம் பயம் தெளிந்து கீழே மல்லாந்து விழுந்திருந்த அந்த இளைஞனைப் பார்த்தாள். முப்பது வயது இருக்கலாம். ‘டிரிம்’ செய்யப்பட்ட தாடி முகம். நெற்றியில் இரண்டு அங்குலத்துக்கு ஒரு ரத்தக் காயம். அதில் உறைந்துப்போன கருஞ்சிவப்பு ரத்தம். ரோஜாநிற வரிகள் ஓடிய வெள்ளைசட்டையும் பழுப்பு நிற ஜீன்சும் அணிந்து ஒரு கல்லூரி மாணவனைப் போல் தோற்றம் காட்டினான். அடிவயிற்றில் ஒரு ரத்தச் சகதி தெரிந்தது. திறந்த கண்களில் உயிர் பிரிந்திருக்க, உதடுகள் சைபர் வடிவில் திறந்து பல்வரிசையைக் காட்டியது.

பவ்யா மறுபடியும் கேட்டாள். “கல்பனா! யார் இவன்...?”

“தெரியலையே...!”

“இதுக்கு முன்னாடி நீ இவனைப் பார்த்திருக்கியா?”

“இல்லை...”

“உங்க வீட்ல எப்படி... அதுவும் பீரோவுக்குள்ளே?” கேட்ட பவ்யாவை கலவரமாய்ப் பார்த்தாள் கல்பனா.

“பவ்யா...! என்னோட அண்ணனும் அண்ணியும் வீட்ல இல்லாதபோது இந்த வீட்ல ஏதோ ஒரு விபரீதம் நடந்திருக்கு. நாம உடனடியா போலீசுக்கு போன் பண்ணி விசயத்தைச் சொல்லிடலாம்...”

“உன்னோட அண்ணன் ஊரிலிருந்து வரவேண்டாமா...?”

“அண்ணன் நாளைக்குத்தான் வருவார். அதுவரைக்கும் இந்த பிணத்தோட நாம இருக்க முடியுமா...?”

பவ்யா கையமர்த்தினாள். “கல்பனா நாம போலீசுக்கு போறதுக்கு முன் ஒரு விசயத்தை தீர்மானம் பண்ணிக்கணும்...”

“என்ன...?”

“செத்துகிடக்கிற இவன் யாருன்னு தெரியணும். போலீஸ் வந்தாலும் அதைத்தான் உன்கிட்ட கேட்பாங்க. அதுவும் இல்லாம உன் அண்ணனோட போன் மறுபடியும் வர்றவரைக்கும் நாம பொறுமையா இருப்போம். அவர்கிட்ட விசயத்தைச் சொல்லி அவர் என்ன சொல்றாருன்னு கேட்டுக்கிட்டுத்தான் போலீசுக்கு விசயத்தை தெரிவிக்கணும்.”

“அண்ணன் மறுபடியும் எப்ப போன் பண்ணுவாருன்னு தெரியலையே...”

“கொஞ்சம் நேரம் பார்ப்போம்.”

“நீ சொலறது எனக்கு சரியாபடலை. போலீசுக்கு போகாம இருக்கிற ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஆபத்துதான். வீட்டுக்கு வெளியே வராந்தாவில் விரல். உள்ளே பீரோவில் பிணம்... நிலமை எவ்வளவு மோசம்ன்னு உனக்குப் புரியலையா பவ்யா...”

“புரியது... நல்லாவே புரியது...”

“பின்னே! போன் பண்ணவேண்டியதுதானே?”

“கொஞ்சம் பொறு...”சொன்ன பவ்யா அந்த இளைஞனுக்குப் பக்கத்தில் போய் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து அவனுடைய சட்டை பாக்கெட்டுக்குள் கையைவிட்டாள். ஒரு மணிபர்ஸ் கிடைத்தது. பிரித்தாள். உள்ளே மடிப்புக் கலையாத புத்தம் புதிய நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள். சில துண்டு காகிதங்கள். அந்த துண்டு காகிதங்களில் கிறுக்கலான கையெழுத்தில் எழுதப்பட்ட வரவு செலவு கணக்குள்.

பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கையை விட்டாள். ஒரு அழுக்கு கைக்குட்டையும் சிகரெட் பாக்கெட்டும் கைக்கு கிடைத்தது. பவ்யா உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“உருப்படியாய் ஒரு தகவலும் இல்லை...” பயத்தில் வியர்த்தபடி கல்பனா கேட்டாள். “அந்த துண்டு காகிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கு...?”

“ஏதோ செலவு கணக்கு... சரியா புரியலை...”

“டெலிபோன் நம்பர் ஏதாவது இருக்கான்னு பாரு...” கல்பனா சொன்னதும் பவ்யா கையில் வைத்து இருந்த துண்டுச்சீட்டு ஒவ்வொன்றையும் உன்னிப்பாய் பார்க்க ஆரம்பித்தாள். ஒரு துண்டுச் சீட்டில் பார்வையை நிறுத்தினாள்.

“இந்த சீட்ல ஏதோ எழுதியிருக்கு.” “ஜே.எம்.’ என்ற இரண்டு ஆங்கில எழுத்துக்களுக்கு கீழே ஏழு எண்கள் கோணல் மாணலாய் எழுதப்பட்டு தெரிந்தன.

பவ்யா கல்பனாவை ஏறிட்டாள்.

“ஜே.எம்.’ன்னு இதுல எழுதியிருக்க. இது யாருன்னு உனக்கு தெரியுமா கல்பான...?”

“தெரியலையே...?”

“இந்த நம்பர்க்கு போன் பண்ணிப் பார்க்கலாமா...?”

“வே... வேண்டாம் பவ்யா... நாம் போலீசுக்கே போயிடது நல்லது. போலீசே இந்த நம்பர்க்குப் போன் பண்ணி அந்த ஜே.எம்.யாருன்னு விசாரனை பண்ணட்டும். நமக்கு இந்த வேலையெல்லால் வேண்டாம்.”

“கல்பானா...! நீ ரொம்பவும் பயப்படறே...! போலீசுக்கு விஷயத்தைக் கொண்டு போறதுக்கு முன் சில விஷயங்களை நாம தெரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்றது நல்லது. யார் இந்த ஜே.எம்.ன்னு போன் பண்ணிப் பார்த்தா என்ன...?”

“ப...வ்...யா...”

“எனக்கு...?”

“எனக்கு ரொம்ப பயமாயிருக்கு. அண்ணனும் அண்ணியும் ஊர்ல இல்லாத நேரத்துல வீட்டுக்குள்ளே இப்படி...”

“இதோ பார் கல்பனா...! ஏதோ ஒரு வீபரீத சம்பவம் இந்த வீட்டுக்குள்ளே நடந்திருக்கு. இந்த வீடு பூட்டியிருக்கிறதைப் பார்த்துட்டு யாராவது திருட வந்தவங்களாகவும் இருக்கலாம். ரெண்டு பேருக்குள்ளே தகராறு ஏற்பட்டு ஒருத்தன் இன்னொருத்தனை கொலை பண்ணியிருக்கலாம்... நாம முதல்ல இந்த நம்பருக்கு போன் பண்ணி ஜே.எம். யாருங்கிறதை தெரிஞ்சுக்கலாம்...”

“பவ்யா டெலிபோனை நோக்கிப் போக கல்பனாவும் பின் தொடர்ந்தாள். அவளுடைய உடம்பு தன்னிச்சையாய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ரிசீவரை எடுத்துக் கொண்ட பவ்யா டயலில் அந்த எண்களைத் தட்டினாள்.

மறுமுனையில் ஒலிப்பு போகவில்லை. அதற்கு பதிலாக ஒரு பெண்ணின் பதிவு செய்யப்பட்ட குரல் கேட்டது.

“தற்சமயம் இந்த தொலைபேசி எண் உபயோகத்தில் இல்லை.”

மீண்டும் ஒரு தடவை டயல் செய்து பார்த்தாள் பவ்யா, மறுபடியும் அதே குரல்தான்.

“என்ன பவ்யா! ரிங் போகலையா?” கல்பனா கலக்கமான குரலில் கேட்டாள்.

“அந்த டெலிபோன் உபயோகத்தில் இல்லையாம்.”

“சரி... இப்ப என்ன பண்ணலாம்?”

“இனி போலீசுக்கு போயிட வேண்டியதுதான்...” சொன்ன பவ்யா ரிசீவரை மறுபடியும் எடுத்துக் கொண்டு டயலில் எண்களைத் தட்ட ஆரம்பித்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டரோடும் இரண்டு போலீசாரோடும் கல்பனாவின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இரவு பதினோரு மணி.

பவ்யா போய் எதிர் கொண்டாள்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்.”

தாமரைச்செல்வன் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டே கேட்டார்.

“நீங்க...?”

“நான்தான் உங்களுக்கு போன் பண்ணினேன்.சார்... என் பேர் பவ்யா. இது என் தோழி கல்பனா.”

“கொலையுண்ட ஆண் யாருன்னு தெரிஞ்சுதா?”

“தெரியலை சார்...”

வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தார். பவ்யாவும் கல்பனாவும் பின்தொடர்ந்தாள்.

“பிணம் எங்கே?”

“இந்த அறையில் சார்...”

தாமரைச்செல்வன் அறைக்குள் நுழைந்து மல்லாந்து தெரிந்த அந்த இளைஞனின் உடலைப் பார்த்தார். ஒரு நிமிடப் பார்வைக்குப் பின் கல்பனாவிடம் நிமிர்ந்தார்.

“பிணம் இருந்தது இந்த பீரோதானே?”

“ஆமா சார்.”

பீரோவைத் திறந்து பார்த்தார். இரண்டு பாதிகளாக தடுக்கப்பட்ட பீரோ அது. ஒரு பாதி துணிகளை ஹோங்கர்களில் தொங்கவிடும் வகையிலும்,

இன்னொரு பாதி சிறுசிறு அறைகளாகவும் தடுக்கப்பட்டு இருந்தது.

“உங்க அண்ணனும் அண்ணியும் எந்த ஊருக்கு போயிருக்காங்க?”

“கோயமுத்தூர்.”

“எதுக்கு?”

“தெரியலை, ஏதோ அவசர காரியம்ன்னு கடிதம் எழுதி வைத்திருந்தாங்க. போன்ல பேசும் போதும் சொன்னாங்க.”

“அப்படியென்ன அவசர காரியம்... நீங்க கேட்கலையா?”

“கேட்டேன்! போன்ல எதுவும் வேண்டாம். நேர்ல வந்து சொல்றேன்னு அண்ணன் சொன்னார்.”

“அண்ணன் பேர் என்ன?”

“சசிதரன்.”

“அண்ணி பேர்?”

“நர்மதா.”

“அவங்களுக்கு குழந்தை...?”

“இல்லை.”

“சசிதரனுக்கு என்ன தொழில்?”

“உதிரிபாக விற்பனை தொழில் பண்ணிட்டிருக்கார்.”

“நீங்க சசிதரனுக்கு மறுபடியும் போன் பண்ணி வீட்ல நடந்திருக்கிற இந்த சம்பவத்தை சொன்னீங்களா?”

“இல்லை. அவருக்கு இந்த சம்பவம் தெரியாது. கோயமுத்தூரிலிருந்து அவர்தான் எனக்கு போன் பண்ணி பேசினார்.”

“கோயமுத்தூர்ல அவர் எங்கே தங்கியிருக்கார்?”

“தெரியலை...”

“போன் நம்பராவது சொன்னாரா?”

“சொல்லலை.”

“அவர் சொல்லலைன்னா நீங்க கேட்க வேண்டாமா? அவருக்கு அவசரமா ஒரு விஷயத்தை சொல்லணும்ன்னா எப்படி சொல்வீங்க?”

“அண்ணன் மறுபடியும் பவ்யா வீட்டுக்கு போன் பன்றறதா சொல்லியிருக்கார். வெட்டுப்பட்ட விரல் குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் கிடந்ததைப் பார்த்ததுமே நானும் பவ்யாவும் பயந்துட்டோம். போலீஸ்ல சொல்றதா வேண்டாமான்னு யோசனை பண்ணிகிட்டு இருந்தபோதுதான் அண்ணன் போன் பண்ணினார். நாங்க அவருக்கு ‘விரல்’ கிடந்த விசயத்தை சொன்னோம். விசயத்தைக் கேட்டதுமே அவரும் அதிர்ந்துவிட்டார். நான் வற்றவரைக்கும்

போலீசுக்கு கொண்டுபோக வேண்டாம்ன்னு சொல்லி,
அந்த வெட்டுப்பட்ட விரலை பத்திரமா
வைக்கச்சொன்னார். நாங்க இந்த வீட்ல இருக்கப்
பிடிக்காமே பவ்யா வீட்டுக்கு கிளம்ப இருந்தபோது
தான் பீரோவுக்குள்ளே இப்படியொரு பிணம் இருக்கிறது
தெரிஞ்சுது...”

பவ்யா குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் - “கல்பனாவோட
அண்ணன் இனி போன் பன்றதாயிருந்தா என்
வீட்டுக்குத்தான் பண்ணுவார்.”

தாமரைச்செல்வன் கேட்டார்-

“அந்த வெட்டுப்பட்ட விரலை பாதுகாப்பா
வைச்சிருக்கீங்களா?”

“ஆமாம்.”

“எங்கே?”

“அந்த குப்பைத் தொட்டி பக்கத்துல வைச்சிருக்கோம்...”
தாமரைச்செல்வன் அதைப்போய்ப் பார்த்தார்.

விரல் இல்லை.

“எங்கே காணாமே...!”

“குப்பைத் தொட்டியை தள்ளிப் பாருங்க” கல்பனா
சொன்னாள்.

தாமரைச்செல்வன் அதனை தள்ளிப் பார்த்தார்.

எதுவும் பார்வைக்கு கிடைக்கவில்லை. இதை புரிந்த பவ்யாவும் கல்பனாவும் கலவரமானார்கள்.

வீட்டுக்குள் எல்லோரும் இருக்கும் போதே அந்த விரல் எப்படி மாயமாய் மறைந்தது?”

4

ன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன்
கல்பனாவையும் பவ்யாவையும் குழப்பம்
பரவிக்கொண்ட முகத்தோடு பார்த்தார்.

“அந்த விரலை எடுத்து பிளாஸ்டிக் கவர்க்குள்ளே
போட்டது யாரு...?”

பவ்யா தலையாட்டினாள்.

“நான்தான் சார்...”

“வேஸ்ட் டின்னுக்குப் பக்கத்தில் கொண்டுபோய்
வைச்சது யாரு...?”

“ரெண்டு பேருமே கொண்டு போய் வைச்சோம்.”

“அப்படி வைச்சிருந்தா பிளாஸ்டிக் கவர் அந்த
இடத்திலேயே இருந்திருக்கணுமே...”

கல்பனாவின் கண்களில் நீர் கட்டிக்கொண்டது.

“எங்களுக்கு ஒண்ணுமே புரியலை சார்...! விரலை

பிளாஸ்டிக் கவருக்குள்ளே போட்டு 'வேஸ்ட் டின்'னுக்கு பின்னாடி மறைவா அந்த இடத்துலதான் வைச்சோம்..."

"அப்படின்னா நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்த வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும்போதே யாரோ உள்ளே வந்து இருக்காங்க. விரல் இருந்த பிளாஸ்டிக் கவரை எடுத்துட்டு போயிருக்காங்க..."

"யாரும் வரலை சார்..."

"நோ...! யாரோ வந்து இருக்காங்க. உங்களுக்கு தெரியாமே அந்த விரலை எடுத்துட்டுப் போயிருக்காங்க..."

"நாங்க இதே இடத்துலதான் உட்கார்ந்துட்டிருக்கோம் சார்..."

"பாத்தீரும் கூட போகலையா?"

"ஓரே ஒருதடவை போனோம்..."

"தனித்தனியா போனீங்களா...?"

"இல்லை... டாய்லட் வீட்டுக்குப் பின்னாடி இருக்கிறதால தனியா போக பயமாயிருந்தது. சேர்ந்தே போனோம். உடனே வந்துட்டோம்..."

"இந்த விரலை எடுத்துட்டு போறவங்களுக்கு ஒரு நிமிட அவகாசம் போதுமே... நீங்க ரெண்டு பேரும் பாத்தீரும்

போயிருந்த நேரத்துலதான் யாராவது வந்து
இருக்கணும்.”

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

“சார்...”

“இந்த ரூமுக்கு கொஞ்சம் வர்றீங்களா?”

“அது யாரோட ரூம்..?”

கல்பனா குறுக்கிட்டு சொன்னாள். “அண்ணன்
அண்ணியோட பெட்ரூம்...”

“அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்கள், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்
மாறன் அந்த சுவரோர பீரோவுக்கு முன்பாய் போய்
நின்றார்.

“இந்த பீரோவோட கைப்பிடியைப் பாருங்க சார்...”

தாரைச்செல்வன் பார்த்தார். பின் மாறனிடம் திரும்பி
சொன்னார்.

“ஏதோ சிவப்பு நூல் ஒட்டிகிட்டு இருக்கு.”

“அது சிவப்பு நூல் கிடையாது சார். இரத்தக்கறை. இந்த
லென்ஸ் வழியா பாருங்க. நல்லாத் தெரியும்.”

லென்ஸ் வாங்கி அதன் வழியாய்ப் பார்த்தார்
தாமரைச்செல்வன்.

நூலிழை பருமனில் ஒரு இரத்தக்கறை தெரிந்தது.
கல்பனாவிடம் திரும்பினார்.

“இந்த பீரோ...?”

“அண்ணன் அண்ணியோடாது...”

“இதுக்கு சாவி...?”

“அவங்ககிட்டதான் இருக்கும்...”

“அவங்க கோயமுத்தூரிலிருந்து வர்றவரைக்கும்
வெயிட் பண்ணிட்டிருக்க முடியாது. மாறன்! லாக்கை
உடையுங்க...”

ஐந்தே நிமிடம்!

பீரோவின் லாக் உள்ளுக்குள் உடைப்பட்டு இரண்டு
பக்கக் கதவுகளும் நெகிழ்ந்து திறந்தன. நாப்தலின்
பூச்சியுருண்டைகள் அடித்த காற்றில் மணத்தது.

பீரோவுக்கு பொருட்கள் ஒழுங்காக இல்லை.
சேலைகளும் நைட்டிகளும் திணிக்கப்பட்டு அடைசலாய்
தெரிந்தது. கீழ்த்தட்டில் வெள்ளிப் பாத்திரங்கள்
உருண்டு கிடந்தன. மேல்தட்டில் குவியலாய் வேஷ்டி
சட்டைகள்.

“எல்லாத்தையும் வெளியே எடுத்து போடுங்க.”

போட்டார்கள், வேஷ்டி சட்டைகளை கீழே எடுத்து
போட்ட போது வேஷ்டியின் மடிப்புக்குள் இருந்து ஒரு

தபால் கவர் வெளிப்பட்டு கீழே விழ, தாமரைச்செல்வன்
அதை எடுத்தார். அது ஒரு பழைய கடிதக்கவர்,
ஓரங்கள் மக்கிப் போய் அழுக்கு தெரிந்தது. ஓ
அட்ரசைப் பார்த்தார். சசிதரன் பெயருக்கு கடிதம்
வந்திருக்கு திருப்பி அனுப்புனர் அட்ரசைப் பார்த்தார்.

ஜெயராமன்,

19, வெற்றி விநாயகர் நகர்,

கணபதி ஹவுசிங் யூனிட்,

போசை - 6.

தாமரைச்செல்வன் கல்பனாவிடம் அந்த தபால்
கவரைக் காட்டி கேட்டார்.

“யார் இந்த ஜெயராமன்?”

“தெரியலை சார்... நான் பம்பாயில் இருக்கிறதால
இங்கே அண்ணனுக்கு யார் யார் நண்பர்கள்ன்னு
தெரியலை...இந்த அட்ரசும் எனக்கு புதுசாயிருக்கு...”

தாமரைச்செல்வன் கவருக்குள் இருந்த கடிதத்தை
உருவி படிக்க ஆரம்பித்தார்.

அன்புக்குரிய திரு.சசிதரன் அவர்களுக்கு வணக்கம்.

ரெயில் சந்திப்பின்போது உருவாகிற நட்புக்கு அற்பாயுள்
என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அந்த விதியை
மீறிக்கொண்டு நம் நட்பு துளிர்த்து தொடர்ந்து வளர்ந்து

வருகிறது. சோட்டாணிக்கரை பகவதி கோயிலில்
உங்களைச் சந்தித்ததும் அதற்குப் பின் கோவை வரை
ஒரே ரெயில் பெட்டியில் நாம் பயணம் செய்தது,
பேசியது, மறக்க முடியாதது. இப்போதுள்ள
சூழ்நிலையில் எந்த பிசினஸ் செய்தாலும் அதில்
பிரச்சினைகள் முளைக்கிறது. எனவே உங்கள் பிசினஸ்
பிரச்சினைகளை ஒரு ஓரமாய் தள்ளி வைத்துவிட்டு
முடிந்த மட்டும் சந்தோஷமாக இருங்கள்.
கோயில்களுக்கு போய்விட்டு வாருங்கள். அடுத்த
மாதம் எங்கள் வெற்றி விநாயகர் நகரில் கோயில்
கும்பாபிஷேகம். கும்பாபிஷேகத்தில் வந்து கலந்து
கொள்ளுங்கள். வெற்றி விநாயகர் இனிவரும்
காலத்தில் உங்கள் வாழ்க்கையை வளமாக்கிக்
காட்டுவார். வந்து பாருங்கள். பலன் தெரியும்.

இப்படிக்கு,

அன்புடன்,

கே.ஜெயராமன்.

“இந்த லெட்டரைப் படிச்சு பாருங்க கல்பனா...”
தாமரைச்செல்வன் நீட்டிய கடிதத்தைப் படித்த கல்பனா
எழுதப்பட்ட தேதியைப் பார்த்தாள்.

ஆறு மாசத்துக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட கடிதம் அது.
தாமரைச்செல்வன் கேட்டார்-

“ஒருவேளை உங்கள் அண்ணனும் அண்ணியும் இந்த ஜெயராமன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கலாமோ...?”

“இது பழைய லெட்டர் சார், ஜெயராமன் லெட்டர்ல குறிப்பிட்டிருந்த அந்த வெற்றி விநாயகர் கோயில் கும்பாபிஷேகமும் அஞ்சு மாசத்துக்கு முன்னாடியே முடிஞ்சுபோயிருக்கும்.”

“வேறு ஏதாவது காரணத்துக்காக உங்க பிரதரும் அண்ணியும் ஜெயராமனைப் பார்க்கப் போயிருக்கலாம் இல்லை?”

“இருக்கலாம் சார்.”

“இந்த ஜெயராமனுக்கு வீட்ல டெலிபோன் இருக்கா இல்லையான்னு தெரியலை. மாறன்...!”

“சார்...”

“லெட்டர்ல ஜெயராமனோட அட்ரஸ் கிளியரா இருக்கு. இந்த அட்ரஸை டெலிபோன் எக்ஸ்சஞ்சுக்கு கொடுத்து டெலிபோன் இருக்கா இல்லையான்னு என்கொய்ரி பண்ணச் சொல்லுங்க. நம்பர் இருந்தா வாங்குங்கு.”

“எஸ்... சார்...” சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் அந்த கடித முகவரியை ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக்கொண்டு வெளியே நின்றிருந்த ஜீப்பை நோக்கிப் போனார்.

கான்ஸ்டபிள்கள் பீரோவில் இருந்த அத்தனை பொருள்களையும் கீழே இறக்க பீரோவின் உள்

பக்கவாட்டில் ஒரு லாக்கர் பார்வைக்கு கிடைத்தது.

கல்பனாவிடம் கேட்டார் தாமரைச்செல்வன்- “இது லாக்கர் தானே?”

“ஆமா சார், அண்ணி தன்னோட நகைகளை அந்த லாக்கருக்குள்ளே வைச்சுக்குவாங்க.”

தாமரைச்செல்வன் கான்ஸ்டபிளுக்கு கண்ணைக் காட்ட அவர்கள் அந்த லாக்கரை உடைக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்ட விநாடி டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

ரிசீவரை எடுப்பதற்காக நகர முயன்ற கல்பனாவை கையமர்த்திய தாமரைச்செல்வன் தானே போய் ரிசீவரை எடுத்தார்.

“அலோ...”

“யாரு...?”

சசிதரன் வீட்ல இருக்காரா?”

“நீங்க யாரு?”

“திருமூர்த்தி.”

“திருமூர்த்தியா...?”

“மாப்பிள்ளை கார்த்திபனோட அப்பா.”

“மாப்பிள்ளை கார்த்திபனா?” தாமரைச்செல்வன் குழம்பிக் கொண்டிருக்க கல்பனா அவர்கிட்ட

வேகவேகமாய்ப் போனாள். “சார்...! கார்த்திபன் என்னை
நாளை கழிச்சு மறுநாள் பெண் பார்க்க வரப்போகிற
மாப்பிள்ளை. போன்ல பேசிகிட்டு இருக்கிறவர்
மாப்பிள்ளையோட அப்பா. ரிசீவரை என்கிட்ட
கொடுங்க. நான் பேசறேன்...”

ரிசீவரை வாங்கி படபடப்பு அடங்காத குரலில் பேச
ஆரம்பித்தாள் கல்பனா.

“சார்...நான் கல்பனா...”

மறுமுனையில் திருமூர்த்தி மலர்ந்தார்.

“பம்பாயிலிருந்து எப்பம்மா வந்தே?”

“வந்து... ஒரு மணி நேரமாச்சு சார்...”

“நீ பம்பாயிலிருந்து வந்துட்டியா இல்லையான்னு
தெரிஞ்சுக்கத்தான் போன் பண்ணினேன். வீட்ல
அண்ணன் இல்லையாம்மா?”

“அண்ணனும் அண்ணியும் ஒரு அவசர காரியமா
கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்க... நான்
ஸ்டேஷனிலிருந்து வரும் போதே அவங்க வீட்ல
இல்லை...”

“இப்போ போன் எடுத்து பேசினது யாரம்மா?”

“அது...அது... அவர் எங்க ரிலேட்டிவ். நீங்க யாருன்னு
தெரியாமே பேசிட்டார்... சாரி சார்...”

“என்னம்மா... இதுக்குப்பொய் சாரி கேட்கிறே?
அண்ணனும் அண்ணியும் கோயமுத்தூரிலிருந்து
நாளைக்கு வந்துடுவாங்க இல்லையா...?”

“வந்துடுவாங்க.”

“கார்த்திபன் உன்கிட்ட பேணுமாம். பேசறியாம்மா?”

அவஸ்தையாய் நெளிந்தாள் கல்பனா ‘ம்’ என்று
சொல்வதற்குள் முகம் முழுவதும் வியர்த்தாள். சில
விநாடிகளுக்குப் பின் கார்த்திபனின் குரல் உற்சாகமாய்
கேட்டது.

“அலோ கல்பனா! ஹெள ஆர் யூ...” கல்பனா பேசத்
திணறி “பைன்...” என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி
வைத்தாள்.

“ரெயில் பயணம் எப்படியிருந்தது?”

“ம்...”

“என்ன குரல் ஒரு மாதிரியாயிருக்கு? உடம்புக்கு
முடியலையா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. கொஞ்சம் பயண
அசதி...”

“ஓ.கே.! உன்னை நான் தொந்தரவு படுத்த விரும்பலை.
நாளைக்குக் காலையில் போன் பண்ணேன். போன்
பண்ணலாம் இல்லையா?”

“ம்...”

“தாங்க்யூ... குட்நைட்...” மறுமுனையில் கார்த்திபன் ரிசீவரை வைத்துவிட கல்பனாவும் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு கலக்கமாய் தாமரைச்செல்வனைப் பார்த்தாள்.

“சார்... கோயமுத்தூரிலிருந்து என்னோட அண்ணனும் அண்ணியும் திரும்பறவரைக்கும் இங்கே நடந்து இருக்கிற சம்பவங்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களுக்கு தெரியவேண்டாம்...”

“அந்தப் பிரச்சினையை நீங்கதான் ஹேண்டிள் பண்ணிக்கணும்...”

பீரோவின் லாக்கரை உடைத்து விட்ட கான்ஸ்டபிள் குரல் கொடுத்தார்.

“சார்...ஒரு நிமிடம் இங்கே வர்றீங்களா?”

போனார்.

உடைபட்ட லாக்கரின் சிறிய கதவு திறந்து கிடக்க உள்ளே-

சின்ன சின்னதாய் ஏதோ சிலைகள்.

தாமரைச்செல்வன் ஒன்றை வெளியே எடுத்தார்.

வெளிச்சத்தில் உயர்த்திப் பார்த்தார்.

இரும்பாலான துர்க்கையின் சிலை.

இன்னொரு சிலையை எடுத்தார். அதுவும்
அதேமாதிரியான துர்க்கை சிலை. மொத்தம் எட்டு
சிலைகள். எல்லாமே ஒரு அங்குல உயரம் உள்ளவை.

“மிஸ் கல்பனா...! என்ன இதெல்லாம்? லாக்கருக்குள்ளே
நகைகள் இருக்கும்ன்னு சொன்னீங்க. இந்த சின்ன
சைஸ் துர்க்கை சிலைகள்தானே இருக்கு...”

“எ... எனக்கு... ஒண்ணுமே புரியலை சார்.
ஆறுமாசத்துக்கு முந்தி மும்பை போனவள்
இன்னிக்குத்தான் வீட்டுக்கு வர்றேன். இதெல்லாம்
என்னன்னு அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும்தான்
தெரியும்.”

கல்பனா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே இரண்டு
கான்ஸ்டபிள்களில் ஒருவர் தாமரைச்செல்வனின்
காதருகே கிசுகிசுத்தார்.

“சார்...! சிலைகளோட பாதங்களைப் பார்த்தீங்களா?”

“என்ன?”

“செங்கல் நிறத்துல பொட்டு வைச்சிருக்காங்க. இரத்தம்
மாதிரி தெரியுது...”

ஒரு அங்குல உயரம் கொண்ட எட்டு துர்க்கை
சிலைகளின் பாதங்களிலும் அந்த இரத்தக்கறை
உறைந்துபோய் செங்கல் நிறத்தில் தெரிந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் பக்கத்தில்
கலவரமாய் நின்றிருந்த கல்பனாவிடம் திரும்பினார்.

“மாந்தரீகப் பூஜைகளில் உங்க அண்ணனுக்கும்,
அண்ணிக்கும் நம்பிக்கை இருக்கும் போலிருக்கே...”

“எனக்கு தெரிஞ்சவரைக்கும் அப்படியில்லை சார்.
அவங்க அடிக்கடி கோயிலுக்குக்கூட போகமாட்டாங்க.
அண்ணனுக்கு கைரேகை, ஜாதகம் இதுலகூட
நம்பிக்கை கிடையாது.”

“நீங்க அப்படி சொல்றீங்க. ஆனால் இங்கே நடந்து
இருக்கிற விசயங்களைப் பார்த்தா அப்படி
தோணலையே?”

கான்ஸ்டபிள் மறுபடியும் லாக்கரைக் குடைந்து
கையடக்க புத்தகம் ஒன்றை எடுத்தார். புத்தகம் நைந்து
பழுப்பேறிப் போய் ஏதோ ஓலைச்சுவடி போல்
இருந்தது. புத்தகத்தை எடுக்க எடுக்க காய்ந்த
அரளிப்பூக்கள் உதிர காற்றில் ஒரு வாசனை பரவியது.

“சார்... இந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தீங்களா?”

தாமரைச்செல்வன் வாங்கிப் பார்த்தார். கல்வெட்டு
தமிழ் எழுத்துக்களைப் போல் கோணல் மாணலான

எழுத்துக்களில் ஒரு தலைப்பு தெரிந்தது.

வெளிச்சத்தில் உயர்த்தி பிடித்துப் படித்தார். 'விபரீத விநோத ராஜயோகங்கள். மகா காளியின் வாக்குப் பலிதங்கள்.' அருளியது - பயல்கரி பைரவி சித்தர்.

தாமரைச்செல்வன் பக்கங்களைப் புரட்டினார். புத்தகத்தின் இடுக்குளில் ஒட்டியிருந்த குங்குமம் சிதறியது. பக்கங்களைப் புரட்டப் புரட்ட - காளி துதி, மயான பூஜை, உதிர தீர்த்தம், கபாலம், உடுக்கை போன்ற வார்த்தைகள் பார்வைக்குக் கிடைத்தன.

பக்கத்தில் நடைச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பினார். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன்!.

“என்ன மாறன்...?”

“டெலிபோன் எக்ச்சேஞ்சை காண்டாக்ட் பண்ணி அந்த வெற்றி விநாயகர் காலணி ஜெயராமனோட போன் நெம்பரை வாங்கிவிட்டேன் சார்...”

“நெம்பர் என்ன?”

“533418...”

தாரைச்செல்வன் கையில் இருந்த புத்தகத்தை பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு டெலிபோனை நோக்கிப் போனார். ரிசீவரை எடுத்துக்கொண்டு கோயமுத்தூர் எண்களுக்கு டயல் செய்தார். ரிங் போய் ரிசீவர் எடுக்கப்பட்டது.

“அலோ...”

“அது பைவ் டபுள் த்ரீ போர் ஒன் எய்ட்டா...”

“ஆமா...”

“மிஸ்டா ஜெயராமன் இருக்காரா?”

“நான் ஜெயராமன்தான் பேசறேன்...”

“ஜெயராமன்! அங்கே சசிதரன் இருக்காரா?”

“எந்த சசிதரன்...?”

“உங்க நண்பர்... சென்னையைச் சேர்ந்தவர்.”

“ஓ... அவரா...! அவர் இங்கே வரலையே...?”

“அவரும், அவரோட மனைவியும்

கோயமுத்தூருக்குத்தான் கிளம்பி வந்திருக்காங்க...”

“அப்படியே... எனக்கு எந்த தகவலும் இல்லையே... நீங்க யார் பேசறது...?”

“சசிதரனோட நண்பர். அவர்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை தெரியப்படுத்தணும். கோயமுத்தூர்ல அவர் யாரைப் பார்க்க போயிருக்கார். எங்கே தங்கியிருக்காருன்னு தெரியலை. உங்களுக்கு ஏதாவது தகவல் தெரிந்திருந்தால் சொல்வதற்கு முடியுமா...?”

மறுமுனையில் ஜெயராமன் ஆச்சரியப்பட்டார்.

“கோயமுத்தூரில் சசிதரனுக்கு உறவினர்கள் யாரும்

கிடையாது... என்னைப் பார்க்க கோயமுத்தூர்
வற்றதாயிருந்தா அவர் எனக்கு போன்
பண்ணியிருப்பார்...”

தாமரைச்செல்வன் சில விநாடிகள் மவுனித்துவிட்டு
கேட்டார்.

“சசிதரன் இதுக்கு முன்னாடி உங்க வீட்டுக்கு வந்து
இருக்காரா...?”

“ஒரே ஒருதடவை வந்திருக்கார். கொஞ்ச நேரம்
இருந்துவிட்டு உடனே போயிட்டார்...”

“நீங்க என்ன வேலை பார்க்கறீங்க?”

மறுமுனையில் ஜெயராமன் குரலில் லேசாய் கோபம்
தெரிந்தது.

“ஏதோ போலீஸ் விசாரணை மாதிரி என்கிட்ட கேள்வி
கேட்டுகிட்டு இருக்கீங்க. நீங்க யாரு. உங்களுக்கு
உண்மையிலேயே என்ன வேணும்...?”

“இது போலீஸ் விசாரணைதான் மிஸ்டர் ஜெயராமன்.
நான் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன். உங்க நண்பர்
சசிதரனும், அவருடைய மனைவியும் திடீர்ன்னு
கோயமுத்தூர் புறப்பட்டு போயிருக்காங்க. கொஞ்ச
நேரத்துக்கு முன்னாடி கோயமுத்தூரிலிருந்து போன்
பண்ணி அவங்க தங்கை கல்பனாகிட்ட,
பேசியிருக்காங்க. ஆனா, கோயமுத்தூர்ல எந்த

இடத்திலிருந்து பேசுறோம்னு சொல்லலை. இங்கே அவர் வீட்ல சில வேண்டத்தகாத சம்பவங்கள் நடந்து இருக்கு...”

“வேண்டத்தகாத சம்பவங்களா...?”

“எஸ்...! கொலை செய்யப்பட்ட ஒரு இளைஞனின் உடல் பூட்டின வீட்டுக்குள்ளே இருந்திருக்கு. அது யாருன்னு தெரியலை. பம்பாயிலிருந்து சசிதரனோட தங்கை கல்பனா வந்து வீட்டை திறந்து பார்க்கும்போதுதான் அந்த விபரீதம் தெரிஞ்சது. பீரோவுக்குள்ளே உங்க கடிதம் இருந்ததால் உங்களை தொடர்பு பண்ணி பேசியிருக்கோம்.”

“சார்... நீங்க சொல்ற விஷயத்தைக் கேட்கும்போது எனக்கு பயங்கர அதிர்ச்சியாயிருக்கு. சசிதரன் எனக்கு ஒரு ரெயில் பயணத்தின்போதுதான் பழக்கமானார். மூணு மணி நேர பயணத்தில் நெருக்கமா பழகிட்டோம். அவருக்கு பிசினஸ்ல நிறைய பிரச்சினை இருந்தது. நான் ஆறுதல் சொன்னேன். மற்றபடி அவர் நல்லவர். எந்த ஒரு தப்பு தண்டாவுக்கும் போகாதவர்.”

“ஒரு தப்பும் பண்ணாத வரைக்கும் எல்லாருமே நல்லவங்க தான் ஜெயராமன். சசிதரன் கோயமுத்தூர்ல எங்கே இருப்பாருன்னு உங்களால் யூகிக்க முடியுமா?”

“சாரி இன்ஸ்பெக்டர். எனக்கு அதைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. நான் என்னோட பிசினஸ் விசயமா

கேரளா போயிட்டு இன்னிக்கு சாயந்தரம்தான் வந்தேன்.”

“உங்களுக்கு என்ன பிசினஸ்?”

“பரிசுப் பொருள்களை கான்வாஸ் பண்ணி சப்ளை பன்ற பிசினஸ். வாரத்துல மூணு, நாலு நாள் கேரளா போயிடுவேன்.”

“ஓ.கே.மிஸ்டர் ஜெயராமன். நான் இப்போ சொல்லப்போகிற டெலிபோன் நம்பரை நோட் பண்ணிக்குங்க. கோயமுத்தூரில் இருக்கிற சசிதரன் உங்களை காண்டாக்ட் பண்ணினால் உடனே எனக்கு தகவல் கொடுங்க.”

“கண்டிப்பா.”

“இந்த இராத்திரி நேரத்துல உங்களுக்கு தொந்தரவு தந்ததுக்காக மன்னிக்கணும்.”

தாமரைச்செல்வன் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு கல்பனாவை ஏறிட்டார். உங்க அண்ணன், ஜெயராமனைப் பார்க்கப் போகலை! நிஜமாவே அவங்க கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்களா... இல்லை... கோயமுத்தூர் போறதா சொல்லிட்டு வேற ஏதாவது ஊருக்கு போயிட்டாங்களா?”

“அப்படியிருக்காது சார், அண்ணனும் சரி... அண்ணியும் சரி... பொய் சொல்லக்கூடியவங்க இல்லை. ஏதோ

வெளியே சொல்ல முடியாத காரணத்துக்காகத்தான் அவங்க கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்க...”

பவ்யா குறுக்கிட்டாள், “சார்! நானும், கல்பனாவும் என்னோட வீட்டுக்கு புறப்பட்டு போறோம். கல்பனாவோட அண்ணன் எங்க வீட்டுக்குத்தான் போன் பன்றதா சொல்லியிருக்கார். நாங்க அங்கே போய் வெயிட் பண்ணோம். போன் வந்தா அவங்க கோயமுத்தூர்ல எங்கே தங்கியிருக்காங்க... எந்த டெலிபோன் நம்பர்ல இருக்காங்கன்னு கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கிறேன்.”

பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டு வாசலில் ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தோடு ஒரு கார் வந்து நிற்பது தெரிந்தது.

மாறன் எட்டிப் பார்த்தார்.

“யாரோ வர்றாங்க சார்...”

கல்பனாவும் பார்வையை வாசலுக்குக் கொண்டுபோக முகம் அதிர்ச்சிக்கு போயிற்று.

கார்த்திபன் காரிலிருந்து இறங்கி உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய முகத்திலும் திகைப்பு. கலக்கம். கண்களில் அதிர்ச்சியலைகள், கல்பனாவைப் பார்த்தபடி பக்கத்தில் வந்தான். குரல் பதட்டாய் வெளிப்பட்டது.

“என்ன கல்பனா... வீட்ல போலீஸ்...”

“அது வந்து...”

“நீ என்கூட போன்ல பேசிட்டிருக்கும்போதே உன்னோட குரலை நான் நோட்பண்ணினேன். நீ சரியாகவே பேசலை. வீட்ல உனக்கு ஏதோ பிரச்சினைன்னு நினைச்சேன். பிரண்டை பார்க்கப்போறதா வீட்ல சொல்லிட்டு காரை எடுத்துகிட்டு இங்கே வந்தேன். வாசல்ல போலீஸ் ஜீப்பைப் பார்த்ததுமே நான் அதிர்ச்சியாயிட்டேன்...இங்கே என்ன பிரச்சனை... வீட்ல எதுக்காக போலீஸ்...?”

இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் மெல்ல கார்த்திபனின் தோளைத் தொட்டார்.

“நீங்க... மிஸ்டர் கார்த்திபன்...?”

“எஸ்...”

“நீங்க போன் பண்ணினபோதே உங்ககிட்ட விசயத்தைச் சொல்லாமன்னு இருந்தேன். கல்பனாதான் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு இந்த விசயம் தெரிய வேண்டாமன்னு சொல்லிட்டாங்க... இப்போ நீங்க நேர்ல வந்துட்டதால இங்கே நடந்திருக்கிற விபரீதங்களை உங்ககிட்ட சொல்ல வேண்டியது அவசியம்.”

“என்ன நடந்தது?”

தாமரைச்செல்வன் சில நிமிடங்களை செலவழித்து
எல்லா விசயத்தையும் சொல்லி முடிக்க கார்த்திபன்
உறைந்து போனான்.

“அந்த துண்டிக்கப்பட்ட விரல் எப்படி மாயமாய்
போயிற்று?”

“அது ஒரு பெரிய குழப்பம்...”

“பீரோவில் கொலையாகிக் கிடந்த இளைஞனின்
கைகளில் எல்லா விரல்களும் இருக்கா?”

“ம்... இருக்கு. அதை அப்பவே பார்த்துட்டோம்... அவன்
கையில் பத்து விரல்களும் இருக்கு.”

கார்த்திபன் வியர்த்துப் போன தன் முகத்தை
கைக்குட்டையால் ஒற்றிக் கொண்டே பீரோவுக்கு
அருகே ஒருக்களித்து விழுந்து கிடந்த அந்த
இளைஞனின் உடலுக்குப் பக்கத்தில் வந்தான்.
முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

தாமரைச்செல்வன் கேட்டார் - “இவனை இதுக்கு
முன்னாடி பார்த்து இருக்கீங்களா மிஸ்டர் கார்த்திபன்?”

“எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு...”

“கொஞ்சம் யோசனை பண்ணுங்க. இவன் யாருன்னு
தெரிஞ்சா இருக்கிற குழப்பத்துல பாதியாவது
குறையும்.”

கார்த்திபன் அந்த உடலுக்குப் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு
உட்கார்ந்து அந்த முகத்தை தன் இடதுகையின்
ஆட்காட்டி விரலால் நிமிர்த்திப் பார்த்தான். பின்
தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டான்.

“பாடியை நல்லா செக் பண்ணிங்களா?”

“ம்... பண்ணினோம்.”

“ஏதாவது தடயம் கிடைச்சதா?”

“இல்லை.”

“சாரி இன்ஸ்பெக்டர்! நீங்க இவனை சரியா செக்
பண்ணலை...”

OceanofPDF.com

“என்ன சொல்றீங்க... போலீஸ் பார்மாலீடீஸ்படி செக் பண்ணிப் பார்த்துட்டோம்.”

“இவனுடைய முகத்தில் இருக்கிற ட்ரிம் செய்யப்பட்ட தாடியைப் பார்த்தீங்களா?”

“பார்த்தோம். அந்த தாடிக்கு என்ன?”

“இது உண்மையான தாடி மாதிரி தெரியலை. அழகா ஒட்டியிருக்கான்.” சொன்ன கார்த்திபன் அந்த இளைஞனின் கிருதாவுக்குப் பக்கத்தில் கையைக் கொண்டுபோய் தாடியின் ஒரு முனையை மெல்ல சுரண்டி இழுத்தான். அது அப்படியே உரிந்து கொண்டு வந்தது.

கல்பனா அதிர்ச்சியோடு பார்த்துவிட்டு விழிகள் நிலைகுத்தினாள். “இவளா...?”

6

‘இவளா?’ என்று கேட்டு கல்பனா விழிகள் நிலைகுத்த எல்லோருடைய பார்வையும் அவன்மேல் திரும்பியது. இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் சற்றே பதட்டக் குரலில் கேட்டார்.

“இவனை உங்களுக்கு தெரியுமா?”

“தெரியும், நாலைஞ்சு ஆண்டுக்கு முன்னாடி நான் கம்ப்யூட்டர் படிக்கப் போயிட்டிருக்கும்போது என்னை

பின்தொடர்ந்து வந்துகிட்டிருப்பான். ஒரு தடவை காலில் இருந்த செருப்பை எடுத்து காட்டினேன். அதுக்கப்புறமா வரலை. அப்ப கொஞ்சம் ஒல்லியா இருந்தான்.”

“இவன் பேரு...?”

“தெரியாது.”

பவ்யா குறுக்கிட்டு தாமரைச்செல்வனிடம் சொன்னாள்-

“சார்...இவன் சட்டைப் பாக்கெட்டை நாங்க சோதனை பண்ணிப் பார்த்தப்ப ஒரு துண்டு சீட்டு கிடைச்சது. அந்த சீட்ல ஜே.எம்.ன்னு ஆங்கில எழுத்துக்களும் அதுக்கு கீழே ஆறு எண்களும் எழுதப்பட்டு இருந்தது. அந்த எண்கள் டெலிபோன் எண்களாக இருக்குமோன்னு நினைச்சு போன் பண்ணிப் பார்த்தோம்.”

“யாராவது பேசினாங்களா?”

“இல்லை, அதுக்குப் பதிலா தற்சமயம் இந்த தொலைபேசி எண் உபயோகத்தில் இல்லை என்கிற பதிவு செய்யப்பட்ட குரல் மட்டும் ஒலித்தது...” சொன்ன பவ்யா பத்திரப்படுத்தி வைத்து இருந்த அந்தத்துண்டுச் சீட்டை எடுத்து தாரைச்செல்வன் கையில் கொடுத்தாள்.

அவர் வாங்கிப் பார்த்தார். டெலிபோன் எண்களை மனதில் வாங்கியவர் திரும்பிப் பார்த்து கூப்பிட்டார்.

“மாறன்...”

“சார்”. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பக்கத்தில் வந்தார்.

“இந்த டெலிபோன் நம்பர் எந்த ஏரியாவில் வருதுன்னு பாருங்க...”

மாறன் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு “இது வேளச்சேரி ஏரியா சார்.”

“போன் பண்ணிப் பாருங்க...” மாறன் பக்கத்தில் இருந்த டெலிபோனைத் தொட்டு ரிசீவரை எடுத்துக்கொண்டார். டயலில் எண்களை அழுத்திப் பார்த்துவிட்டு தாமரைச்செல்வனிடம் திரும்பினார்.

“சார்...”

“என்ன?”

“அந்த டெலிபோன் உபயோகத்தில் இல்லை.”

“வேளச்சேரி டெலிபோன் எக்ச்சேஞ்சுக்கு பேசி அந்த டெலிபோன் எண்ணுக்குரிய நபர் யாருங்கிறதை கேட்டுப் பாருங்க.”

டெலிபோன் எக்ச்சேஞ்சை தொடர்பு கொண்டார் மாறன்.

பத்து நிமிடத்தில் தகவல் கிடைத்தது. மாறன் செவிமடுத்து விட்டு ரிசீவரை வைக்க தாமரைச்செல்வன் கேட்டார். “யாரோட டெலிபோன் அது?”

“நடிகை ஜெயமோகினியின் பழைய டெலிபோன்
எண்ணாம் சார் அது. ரெண்டு மாசத்துக்கு
முன்னாடிதான் நம்பர் மாறிச்சாம்...”

“புது நம்பர்?”

“கொடுத்தாங்க, ‘நோட்’ பண்ணியிருக்கேன்.”

“அந்த நம்பருக்கு டயல் பண்ணுங்க. யார் போன்
எடுத்தாலும் போலீஸ்ன்னு காட்டிக்க வேண்டாம்.”

மாறன் தலையசைத்துவிட்டு மறுபடியும் ரிசீவரை
எடுத்துக்கொண்டு டயலில் எண்களை அழுத்த
மறுமுனையில் ஒலிப்பு போய் ரிசீவர் எடுக்கப்பட்டது.
ஆண் குரல் கேட்டது.

“அலோ...”

“இது ஜெயமோகினி வீடா?”

“ஆமா.”

“ஜெயமோகினி இருக்காங்களா?”

“நீங்க யாரு?”

“படத்தயாரிப்பாளர் மோகன் பிரபு...”

“ஓ... படத்தயாரிப்பாளரா... வணக்கம்! நான்
ஜெயமோகினியோட அண்ணன் சதீஷ்குமார் பேசறேன்.
தங்கச்சி இப்பத்தான் சூட்டிங்கிலிருந்து திரும்பி

களைப்பா படுத்திருக்கு... நீங்க என்ன விஷயமா
தங்கச்சியைப் பார்க்கணும்?”

“படத்துக்கு புக் பண்ணத்தான்.”

“என்ன படம்... யார் டைரக்டு பண்றாங்க?”

“மலையாளத்துல பத்மராஜன்னு ஒரு டைரக்டர்.
கேரளாவில் நாலைஞ்சு படம் “ஹிட்” கொடுத்து
இருக்கார். எங்களுக்காக தமிழில ஒரு படம்
பண்ணித்தர ஒத்துக்கிட்டார். நல்ல கதை.”

“ஹீரோ யாரு?”

“அதை இன்னும் முடிவு பண்ணலை! இது ஹீரோயின்
சப்ஜெக்ட் இதை ஜெயமோகினி பண்ணினாத்தான்
நல்லாயிருக்கும்... டைரக்டர் பத்மராஜனோட முடிவும்.
அதுதான்.நாளைக்குக் காலையில் வந்து பேசி ஒரு
தொகையை அட்வான்சா கொடுத்து “ஒப்பந்தம்”
போட்டுக்கலாம்ன்னு இருக்கோம்.”

“நாளைக்குக் காலையில் ஆறு மணிக்கெல்லாம்
தங்கச்சி சூட்டிங்குக்கு கிளம்பிப்போயிடும். ரெட்டியோட
படம். டைரக்டர் பூர்ணசந்திரன் கண்டிப்பான ஆள்.
சரியான நேரத்துக்கு சூட்டிங்ல இல்லைன்னா அதே
நிமிடம் தூக்கிட்டு வேற ஒருத்தரை போட்டுடுவார்...”

“சூட்டிங் எத்தனை மணிக்கு முடியும்?”

“எப்படியும் சாயந்தரமாயிடும். நீங்க ஒரு காரியம் பண்ணுங்க...”

“என்ன?”

“தங்கச்சி இப்ப வீட்லதான் இருக்கு. புறப்பட்டு வந்தீங்கன்னா பேசிட்டு போயிடலாம். இன்னிக்கு நல்ல நாள்தான். ஏ.வி.எம்.ல ரெண்டு படங்களுக்கு பூஜை போட்டிருக்காங்க.”

“ராத்திரி நேரமாச்சேன்னு பார்க்கிறோம். யாராவது பத்திரிகைக்காரங்க பார்த்துட்டாங்கன்னா தப்பா எழுதிடுவாங்க...”

“அதுக்கு பயந்தா முடியுமா சார்...? மனசு வெளிச்சமாயிருந்தா ராத்திரியென்ன, பகல் என்ன? அக்ரிமெண்ட் பேப்பர்களையும் கொண்டு வந்துடுங்க. ஒப்பந்தத்தை முடிச்சுகிட்டே போயிடலாம்...”

“சரி! இப்ப புறப்பட்டு வர்றோம்.”

“வாங்க.”

மாறன் ரிசீவரை வைத்து விட்டு விபரம் சொல்ல தாமரைச்செல்வன் கல்பனாவை ஏறிட்டார்.

“உங்க அண்ணனும் அண்ணியும் கோயமுத்தூரிலிருந்து திரும்பற வரைக்கும் நீங்க உங்க தோழி பவ்யா வீட்ல தங்கிக்கிறது நல்லது...”

கார்த்திப்பன் குறுக்கிட்டான். “கல்பனாவை நான் எங்க வீட்டுக்கு கூட்டிகிட்டு போறேன் இன்ஸ்பெக்டர்.”

“அவங்க வந்தா கூட்டிட்டு போங்க.”

கல்பனா மறுத்தாள். “வேண்டாம் இன்ஸ்பெக்டர்... அண்ணன் எனக்கு போன் பன்றதாயிருந்தா பவ்யாவின் வீட்டுக்குத்தான் போன் பண்ணுவார்.

“அவங்க சொல்றதும் சரிதான் கார்த்திபன். கல்பனாவோட அண்ணனும், அண்ணியும் நாளைக்கு சாயந்தரத்துக்குள்ளே சென்னை திரும்பிடப்போறாங்க... அவங்க ஊரிலிருந்து திரும்பிட்டா எல்லா பிரச்சினைகளும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துடும். இப்போ சின்னதா ஒரு ஆதாரம் கிடைச்சிருக்கு. இங்கே இறந்துகிடந்தவனின் பாக்கெட்டில் இருந்த துண்டுச்சீட்டில் நடிகை ஜெயமோகினியின் பழைய டெலிபோன் நம்பர் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜே.எம்.என்கிற எழுத்துக்கள் ஜெயமோகினியைக் குறிக்குது. இங்கே இறந்துகிடக்கிறவனுக்கும், நடிகை ஜெயமோகினிக்கும் என்ன தொடர்புன்னு தெரியணும்.”

கார்த்திபனிடம் பேசிவிட்டு கான்ஸ்டபிள்களிடம் திரும்பினார் தாரைச்செல்வன்.

“உடனே கைரேகைகளை பதிவு பண்ணச் சொல்லுங்க. பக்கத்து வீடுகளில் யாராவது இருந்தா விசாரணை நடத்த வேண்டியது முக்கியம்.”

“எஸ்... சார்...”

“மாறன்! கிளம்புங்க. ஜெயமோகினியைப் போய் பார்த்துட்டு வந்துடலாம்...”

இரண்டு பேரும் ஜீப்புக்கு வந்தார்கள். வேளச்சேரியை நோக்கி ஜீப் பறந்தது.

வேளச்சேரி அந்த முன்னிரவு நேரத்தில் போக்குவரத்து எதுவும் இல்லாமல் வெறிச்சோடிப்போயிருந்தது. ஜீப் போய்க் கொண்டிருக்க தாமரைச்செல்வன் கேட்டார்.

“ஜெயமோகினியின் சரியான முகவரி என்ன மாறன்?”

“எட்டாவது குறுக்குத் தெருவில் கண்ணகி தெரு சார்... வீட்டு எண் இருபத்தியாறு.”

“சரியான தெருவா பார்த்துதான் குடிவந்திருக்கா...”
தாமரைச்செல்வன் புன்னகைத்துவிட்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

“ஜெயமோகினிக்கு சினிமா மார்க்கெட் எப்படி?”

“போன ஆண்டு வரைக்கும் தமிழ்ல முதல் இடத்துல இருந்தா... இப்போ அவளுக்கு மார்க்கெட் சுமார்தான். இருந்தாலும் தெலுங்கு மார்க்கெட் உண்டு. நிறைய கிசுகிசு! இப்போதைய கிசுகிசு.. நாலெந்து ஊர்களில் பெரிய பெரிய தொழிலதிபர்களுக்கு சுற்று முறையில் சின்ன வீடா இருக்காளாம்...”

“இது எந்தப் பத்திரிகையில் வந்தது?”

“ ‘லைட்ஸ் ஆன்’ன்னு ஒரு சினிமா பத்திரிகை”.

“செய்தி உண்மையா இருக்குமா?”

“எப்படியும் அதில் பாதி உண்மை இருக்கும். சினிமா உலகில் நெருப்பு இல்லாமே எதுவும் புகையாது சார். சினிமா நடிகைகளில் பெரும்பாலோர் அப்படியும் இப்படியும் இருக்கத்தான் செய்றாங்க...”

எட்டாவது குறுக்குத்தெரு வந்தது. ஜீப் உள்ளே நுழைந்தது.

பக்கவாட்டில் கிளையோடுகள் ஒவ்வொரு பெயர்ப்பலகையோடு தெரிந்தது. ஜான்சி தெரு, பாரதி தெரு. கம்பர் தெரு, மணிமேகலை தெரு, சரோஜினி தெரு...”

இடதுபுறமாய் கண்ணகி தெரு பெயர்ப்பலகை தெரிய ஜீப் அந்த தெருவுக்குள் நுழைந்தது. அரையிருட்டான தெரு.

ஜீப் ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தோடு தெருவின் இருட்டைக் கழுவிக்கொண்டு முன்னேறிப்போக சைக்கிளில் ஒரு கூர்க்கா எதிர்ப்பட்டான்.

“மாறன் அவனை நிறுத்துங்க...”

மாறன் கை காட்ட ஜீப் கூர்க்காவை மறித்தது. அவன் சைக்கிளை நிறுத்தி 'சாப்' என்று சொல்லிக் கொண்டே பவ்யமாய் பக்கத்தில் வந்தான்.

“இங்கே நடிகை ஜெயமோகினி வீடு எது?”

“இதே ரோட்ல கடைசி பங்களாவுக்கு முந்தின பங்களா சாப். காம்ப்வுண்ட் கேட்ல ஜே.எம்.ன்னு போட்டு இருக்கும்...”

கூர்க்கா இரண்டாவது முறை அடித்த சல்யூட்டை பொருட்படுத்தாமல் ஜீப் நகர்ந்தது. மெதுவான ஒரு நிமிட பயணத்தில் ஜே.எம்.என்ற தங்க நிற எழுத்துக்கள் மின்னிய வளாகம் வந்தது. கேட்டுக்கு முன்பாய் நின்று ஒலி எழுப்ப காவலாளி எட்டிப் பார்த்து விட்டு அரக்க பரக்க கேட்டை திறந்து வைத்தான்.

ஜீப் உள்ளே போய் போர்டிகோவில் ஏற்கனவே நின்றிருந்த ஒரு காண்டசா காருக்குப் பின்னால் போய் நின்றது. தாமரைச்செல்வனும், மாறனும் போர்டிகோவில் ஏற அந்த இளைஞன் திகைப்போடு எதிர்பட்டான். தயக்கமாய் கேட்டான்.

“சார்... இந்த நேரத்துல...”

“ஜெயமோகினி இருக்காங்களா?”

“இல்லையே.”

“எங்கே போயிருக்காங்க?”

“அவுட்டோர்.”

“எப்ப வருவாங்க?”

“ரெண்டு நாள் கழிச்சு.”

தாமரைச்செல்வனும் மாறனும் ஒருத்தரையொருத்தர் புன்னகையோடு பார்த்துக்கொண்டார்கள். மாறன் அந்த புன்னகை சிதையாமல் அந்த இளைஞனிடம் திரும்பினான்.

“உங்க பேர் சதீஷ்குமார்தானே?”

“ஆமா சார்.”

“ஜெயமாலினியோட அண்ணன்?”

“ஆமா சார்.”

“அரை மணி நேரத்துக்கு முந்தி நான் ஒரு படத்தயாளிப்பாளர் மாதிரி போன் பண்ணி உங்ககிட்ட பேசும்போது நீங்க தங்கச்சி சூட்டிங்கிலிருந்து திரும்பி களைப்பா படுத்திருக்குன்னு சொன்னீங்க... இப்ப அவுட்டோர் போயிருக்கிறதா சொல்றீங்க, எது உண்மை?”

மாறன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வனின் பார்வை ஏதேச்சையாய் சதீஷ்குமாரின் இடதுகைக்குப் போக, இரத்த ஓட்டம் அதிகரித்தது.

சதீஷ்குமாரின் இடது கை மணிக்கட்டுப் பகுதியில்
விரல்களே தெரியாத அளவுக்கு கனமான பாண்டேஜ்.

7

ச தீஷ்குமாரின் இடதுகை மணிக்கட்டுப்பகுதி
கனமான பேண்டேஜால் சுற்றப்பட்டிருந்ததைப்
பார்த்ததும் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வனின்
நெற்றிப்பரப்பில் ஒரு கேள்விக்குறி உற்பத்தியாயிற்று.
அவர் கேட்டார்.

“இடதுகை மணிக்கட்டுல என்ன காயம்?”

“அது.... வந்து.... கார் கதவை அறைந்து சாத்தும்போது
அதில் தெரியாத்தனமா கையை வைச்சுட்டேன்..”

“இந்த சம்பவம் எப்ப நடந்தது?”

“ரெண்டு நாளைக்கு முந்தி..”

“எங்கே நடந்தது?”

சதீஷ்குமார் எரிச்சலானான்.”என்ன இன்ஸ்பெக்டர்
சார்...நான் ஏதோ பண்ணிட்ட மாதிரி கேள்வி
கேட்டுகிட்டு இருக்கீங்க...”

“கோபப்படாதீங்க சதீஷ்குமார். நான் காரணம் இல்லாமே
எந்த ஒரு கேள்வியையும் கேட்கமாட்டேன். ம்..
சொல்லுங்க. உங்க கை கார்க் கதவுல மாட்டிகிட்ட
சம்பவம் எந்த இடத்துல நடந்தது?”

“ஏ.வி.எம்.ஸ்டுடியோவில் என்னோட சகோதரி
ஜெயமோகினிக்கு சூட்டிங்க இருந்தது. தயாரிப்பாளர்
காரை அனுப்பியிருந்தார். ஜெயமோகினி பின்சீட்ல
வந்து உட்கார்ந்தா, நான் முன்சீட்டுக்கு போய்
உட்கார்ந்தேன். கையை கொஞ்சம் அஜாக்கிரதையா
வைச்சகிட்டு ஏதோ யோசனையில் இருந்த விநாடி
டிரைவர் கதவை ஓங்கி சாத்திட்டான். டிரைவர்
குடிபோதையில் இருந்தது அப்புறம்தான் தெரிஞ்சது...”

“கைவிரல்கள் என்னாச்சு?”

“மோதிரவிரலும் சுண்டுவிரலும் நசுங்கிடுச்சு. நடுவிரல்ல
எலும்பு முறிவு... நல்ல வேளையா எந்த விரலும்
துண்டாகலை.”

“எந்த டாக்டர் உங்களுக்கு சிகிச்சை கொடுத்தார்?”

“டாக்டர் உத்தரமணி. எங்க குடும்ப டாக்டர்.
வேண்டுமானால் அவரோட டெலிபோன் நம்பர்
தரட்டுமா சார்?” சதீஷ்குமார் கிண்டலாய் கேக்க
தாமரைச்செல்வன் கையமர்த்தினார்.

“இப்ப வேண்டாம், தேவைப்பட்டா
வாங்கிக்கறேன்.ஜெயமோகினியை கூப்பிடறீங்களா?”

“உள்ளே போய் சோபாவில் உட்காருங்க சார். நான்
போய் கூட்டிகிட்டு வர்றேன்.”சொல்லி நகர முயன்ற
சதீஷ்குமார் நின்றான்.

“சார்..நீங்க எதுக்காக வந்திருக்கீங்கன்னு தெரிஞ்சா பராவயில்லை...”

“சொல்றோம்...போய் கூட்டிட்டு வாங்க...”

சதீஷ்குமார் சில விநாடிகள் தயங்கி விட்டு பின் இறுகிய முகத்தோடு உள்ளே சென்றான்.

“ஜெயமோகினி தான் அணிந்திருந்த இரவு உடையில் இருந்து சேலைக்கு மாறியிருந்தாள். நிலைக்கண்ணாடிக்கு முன்பாய் நின்று கேசத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன சதீஷ்....பார்ட்டி வந்தாச்சா?”

“அது பார்ட்டி கிடையாது ஜெயா...போலீஸ்! ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் வந்திருக்காங்க...”

ஜெயமோகினியின் மைதீட்டிய விழிகளில் கலவரம் பரவியது. “போ...போலீசா...எதுக்க வந்திருக்காங்க...?”

“தெரியலை...உன்னை வரச்சொல்றாங்க...ஏதோவிசாரணையாம்...”

“என்னான்னு கேட்டியா?”

“கேட்டேன்..சொல்லலை...”

“என்ன சதீஷ் இது... நீயும் நானும் அண்ணன் தங்கச்சி இல்லேன்னு போலீசுக்கு தெரிஞ்சிருக்குமோ...”

இல்லேன்னா நாம நடத்திட்டு வர்ற ‘மசாஜ்’ கிளப்
பத்தின உண்மை வெளியே வந்திருக்குமோ...?”

“இருக்கலாம்..ஆனா என்னோட கையில் பட்டிருக்கிற
இந்த காயத்தைப் பத்தி சந்தேக தொனியில் சில
கேள்விகளைக் கேட்டாங்க.”

“இப்ப என்ன பண்றது சதீஷ்..?”

“இதோ பார் ஜெயா! இந்த சினிமா உலகில் நாம் சில
நிழல் காரியங்களை பண்ணிட்டிருக்கோம்.அதைப்
பத்தின குற்ற உணர்வு இல்லாமே நீ போலீஸ்கிட்ட
தைரியமா பேசணும். அவங்க கேட்கிற
கேள்விக்கெல்லாம் ரொம்பவும் சாதூர்யமா பதில்
சொல்லணும். முகம் வேர்க்கக்கூடாது. உடம்பு
பதட்டப்படக்கூடாது.”

“நீயும் வந்த பக்கத்துல நின்னுக்கோ சதீஷ்.அப்பத்தான்
எனக்கு கொஞ்சம் தைரியமா இருக்கும்...”

“சரி நட..”

ஜெயமோகின் கிளம்பினாள். பாத்திரத்துக்கள் புதுந்து
கொண்ட எலி மாதிரி பயம் இதயத்துக்குள் புகுந்து
கொண்டு எம்பியது.

“வணக்கம்...” கைகளை குவித்து ஒரு வணக்கம் போட்ட
ஜெயமோகினி தான் இயல்பாய் இருப்பது போல்

காட்டிக் கொள்ள, தேவையில்லாமல் புன்னகைத்தாள்.
எதிரே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

“உங்களை இந்த ராத்திரி நேரத்தில்
தொந்தரவுபடுத்தறதுக்காக மன்னிக்கணும்.”

“என்ன விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர்?”

“உங்களுக்கு சசிதரன் என்கிற பேர்ல யாரையாவது
தெரியுமா...?”

“சசிதரன்...?”

“ம்...”

“தெரியாது.”

“நர்மதா.. கல்பனா.. இந்த பேர்களில் யாரையாவது
தெரியுமா?”

‘தெரியாது’ என்ற தலையாட்டிய ஜெயமோகினி
மெல்லிய குரலில் கேட்டாள். “இவங்கெல்லாம் யாரு,
சினிமா சம்பந்தப்பட்டவங்களா?”

“இல்லை... இவங்க மூணு பேரும் ஒரு குடும்பத்தைச்
சேர்ந்தவங்க. சசிதரனும், நர்மதாவும் கணவன்-மனைவி.
கல்பனா சசிதரனின் தங்கை. கல்பனா மும்பாயில் ஒரு
கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியில் வேலை பார்த்துகிட்டு
இருக்கா. இவங்க வீடு அடையார் சக்தி காலனியில்
இருக்கு...”

“மன்னிக்கனும் இன்ஸ்பெக்டர்...நீங்க சொன்ன
முணுபேர்ல எனக்கு யாரையும் தெரியாது.”

“சரி! இவன் யாருன்னு சொல்ல முடியுமா?” சப்-
இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் கேட்டுக்கொண்டே சசிதரனின்
வீட்டு பீரோவுக்குள் பிணமாகக் கிடந்தவனின் படத்தைக்
காட்டினார்.

அதை பாங்கிப் பார்த்த ஜெயமோகினி தன்
சதைப்பிடிப்பான பெரிய உதட்டைப் பிதுக்கி தலையை
ஆட்டினாள்.

“தெரியலை இன்ஸ்பெக்டர், ஆள் அடிபட்டு கிடக்கிற
மாதிரி தெரியுது....”

“இவன் இப்போ உயிரோடு இல்லை. சசிதரனின் வீட்டு
பீரோவுக்குள்ளே பிணமாக கிடந்தவனின் படம்தான்
இது.”

ஜெயமோகினி சற்றே கோபமாய் குரலை
உயர்த்தினாள்.”சரி! இந்தப் படத்தை என்கிட்டே
எதுக்காக காட்டுறீங்க?”

மாறன் தன் கையில் வைத்திருந்த ஒரு துண்டுச்
சீட்டைக் காட்டினார்.

“இந்த துண்டுச் சீட்டில் எழுதியிருக்கிறது உங்க பழைய
டெலிபோன் நம்பர்தானே?”

ஜெயமோகினி வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு “ஆமாம்”
என்றாள்.

“இந்த துண்டுச்சீட்டு, பிணமாக கிடந்தவனின் சட்டைப்
பாக்கெட்டில் இருந்தது.” சொன்ன மாறன்
சதீஷ்குமாரிடம் திரும்பினார்.

“இவனை உங்களுக்குத் தெரியுமானு பாருங்க.”

சதீஷ்குமார் அலட்சியமாய் அதை வாங்கிப்
பார்த்துவிட்டு “ப்ப்ச்ச்...” என்றான். “என்ன சார் இது...
எவனோ ஒருத்தனோட பாக்கெட்டில் எங்க டெலிபோன்
நம்பர் உள்ள துண்டுச்சீட்டு இருந்ததை பெரிய தடயமா
எடுத்துகிட்டு இப்படி ராத்திரி நேரத்துல வந்து
தொல்லை தர்றது கொஞ்சம்கூட சரியில்லை...
ஜெயமோகினி புகழ்பெற்ற சினிமா நடிகை. அவளுக்கு
தமிழ்நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான ரசிகர்கள் இருக்காங்க.
எங்க பழைய டெலிபோன் நம்பரை தெரிஞ்சு
வைச்சுகிட்டு நிறையபேர் போன் பண்ணி தொந்தரவு
கொடுத்ததால் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாடிதான் புது
டெலிபோன் நம்பர் வாங்கினோம். அந்த போன் நம்பரை
ரகசியமா வைச்சிருக்கோம். சினிமா
சம்பந்தப்பட்டவங்களுக்கு மட்டுமே எங்க புது நம்பர்
தெரியும். படத்தில் இருக்கிற இந்த நபர்
ஜெயமோகினியோட ரசிகனாக இருக்கலாம்.”

தாமரைச்செல்வன் குறுக்கிட்டு கேட்டார்.”அப்ப...உங்க
ரெண்டு பேருக்கும் இந்த ஆள் யாருன்னு தெரியாது...”

“தெரியாது.”

“சரி... இந்த நபரைப் பற்றி ஒருவேளை தெரிஞ்சிருக்கலாமோ என்கிற எண்ணத்துலதான் உங்ககிட்ட வந்தோம். உங்களுக்கு இந்த நபரை தெரியாது என்கிறபோது இதோட கோணத்தை மாற்றி விசாரிக்கணும்.”

தாமைரைச்செல்வனும், மாறனும் எழுந்துகொண்டார்கள். தொந்தரவு கொடுத்ததுக்காக மறுபடியும் ஒருதடவை மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு போர்டிகோவில் நின்றிருந்த ஜீப்புக்கு போனார்கள்.

அடுத்த சில நொடிகளில் ஜீப் வேகமாய் புறப்பட்டு ‘காம்பவுண்ட் கேட்’டைத் தாண்டியது. சத்தம் தேய்ந்து மறைந்தது.

கதவைச் சாத்தி தாழிட்டு வந்தான் சதீஷ்குமார்.ஜெயமோகினி கன்னத்துக்கு கை கொடுத்து சோபாவில் சாய்ந்திருந்தான்.

“ஜெயா...”சதீஷ்குமார் கூப்பிட்டுக்கொண்டே பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

“ம்...”

“படத்துல பிணமா கிடந்தது யாருன்னு தெரிஞ்சுதா?”

“தெரிஞ்சுது.”

“யாரு?”

“அச்சுதன்! பழைய ‘தொழில்’ புரோக்கர்.”

“இவன் சென்னையைவிட்டு கோழிக்கோட்டுக்கு போயிட்டதா சொன்னாங்க.”

“போயிட்டு வந்துட்டான். போன மாசத்துல என்னனை ஒரு நாள் வாகினி ஸ்டுடியோவில் பார்த்தான். “எந்தா சேச்சி’ன்னு ஓடி வந்தான். துபாய் பார்ட்டி ஒண்ணு மகாபலிபுரம் காட்டேஜ்ல தங்கியிருக்கு.. லாக் பண்ணிக்கலாமா’ன்னு கேட்டான். “தொடர்ச்சியா சூட்டிங் இருக்கு. முடியாது. ஒரு வாரம் கழிச்சு பார்க்கலாம்ன்னு சொன்னேன்.”

“என்கிட்ட இதை நீ சொல்லவேயில்லை...?”

“அச்சுதன் ஒரு வி.ஐ.பி.யா என்ன...ஒரு ‘தொழில்’ புரோக்கர் அவனையெல்லாம் ஞாபகத்துல வைச்சுக்க முடியுமா என்ன?”

“இவன் எப்படி பிணமா....?” சதீஷ்குமார் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே-

வாசலில் அழைப்புமணி கூப்பிட்டது.

சதீஷ்குமார் ஜெயமோகினியை ஏறிட்டான்.

“யாரு...?”

“என்னைக் கேட்டா...போய்ப் பாரு சதீஷ்.”

“வேகவேகமாய் போய்க் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியே-

தாமரைச்செல்வன், மாறன்.

“சார்....”

“சாரி... ஒரு பொருளை மறந்து வைச்சுட்டு
போயிட்டோம் எடுத்துக்கலாமா?”

“எ... என்ன...?”

தாமரைச்செல்வன் உள்ளே நுழைந்துகொண்டே
மாறனுக்கு கண்ணைக்காட்ட மாறன் சோபாவுக்கு
முன்பாய் இருந்த தேக்குமர டபாயின் அடியில்
கையைக் கொண்டுபோய் ‘சோடா பாட்டில் மூடி’ போல்
இருந்த அந்த கறுப்பான பொருளை எடுத்தார்.
வியர்த்துக் கொண்டிருந்த சதீஷ்குமாரையும்
ஜெயமோகினியையும் ஏறிட்டார்.

“இது என்னன்னு தெரியுதா?”

“தெ... தெரியலையே...”

“இப்ப தெரிஞ்சக்கலாம். இதுக்கு பேர் மைக்ரோ
டேப்ரிக்கார்டர். நாங்க வெளியே போனபிறகு நீங்க
ரெண்டுபேரும் என்ன பேசியிருந்தாலும் இதுல
பதிவாயிருக்கும். இப்ப போட்டு கேட்டுடலாமா?”

ஜெயமோகினியும் சதீஷ்குமாரும் அறைந்த
பார்வைகளோடு நிற்க இன்ஸ்பெக்டர்
தாமரைச்செல்வன் தன் கையில் வைத்து இருந்த
“மைக்ரோ” டேப்ரிக்கார்டரைக் காட்டிக்கொண்டே ஒரு
புன்னகையோடு சொன்னார்.

“உங்ககிட்ட இருக்கிற உண்மைகளை வெளியே
கொண்டு வர எங்களக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு வழி இதுதான்!
இப்ப டேப்ரிக்கார்டரைப் போட்டுப் பார்த்தா நாங்க
இல்லாதபோது நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிகிட்ட
வார்த்தைகள் வெளியே வரும், போட்டுப்
பார்த்துடலாமா?”

மைக்ரோ டேப்பிக்கார்டரின் தலைமேல் பட்டாணி
அளவில் உட்கார்ந்திருந்த பட்டடனை அழுத்த அது
அவர்களின் குரலை ஒலிபரப்பியது. ஜெயமோகினியும்.
சதீஷ்குமாரும் பேசிக்கொண்டது துல்லியமாகக்
கேட்டது. பேச்சு முடிந்து மைக்ரோ டேப்ரிக்கார்டர்
ஊமையானதும் தாமரைச்செல்வன் கேட்டார்.

“ஆக கல்பனா வீட்டு பீரோவில் செத்துக்கிடந்தவன் பேர்
அச்சுதான் இல்லையா?”

“ஆமா சார்....”

“இவன் ஒரு பெண் புரோக்கர்...”

“ஆமா... சார்....”

“படத்தைக் காட்டினப்ப அவனைத் தெரியாதுன்னு ஏன் சொன்னீங்க?”

சதீஷ்குமார் தயக்கமான குரலில் சொன்னான்.”சார்....! அச்சுதன் பெண்களை வைச்ச விடுதிகளில் வியாபாரம் பண்ணிட்டிருந்த ஒரு மோசமான பேர்வழி.எங்களுக்கு தெரியும்ன்னு சொல்றது வெட்கக்கேடான விஷயம் இல்லையா, அதுதான் அவனைத் தெரியாதுன்னு சொன்னோம்...”

“நீங்க ரெண்டு பேரும் அண்ணன், தங்கையா நடிச்சகிட்டே குடும்பம் நடத்தறீங்களே... இது வெட்கக்கேடான விஷயம் இல்லையா?”

“சார்.... அது... வந்து... இந்த சினிமா உலகத்துக்காக நாங்க போட்டுகிட்ட வேஷம்.குழந்தை பெத்த பொண்ணுக்கும் கல்யாணமான பெண்ணுக்கும் சினிமாவில் அதிகம் வரேவற்பு கிடையாது. ஜெயமோகினிக்கு இன்னும் மார்க்கெட் இருக்குன்னா அதுக்குக் காரணம். நான் அவளுக்கு அண்ணன்னு சொன்னதுதான். இந்த உறவு உண்மை. இந்த நிமிடம் வரைக்கும் வெளியே யாருக்கும் தெரியாது சார்...”

“சரி... கல்பனா வீட்டு பீரோவில் அச்சுதன் கொலை செய்யப்பட்டதற்கான காரணம் என்ன?”

“அதைப் பத்தி எங்களுக்குத் தெரியாது சார்...
உண்மையைச் சொல்லப்போனா நீங்க சொன்ன அந்த
கல்பனா, அவளோட அண்ணன் சசிதரன், சசிதரனோட
மனைவி நர்மதா இவங்களெல்லம் யாருன்னே
எங்களுக்குத் தெரியாது...”

“இப்ப சொன்னதுல எந்தப் பொய்யும் கிடையாதே...?”

“கிடையாது சார்.”

“அச்சுதனோட சட்டை பாக்கெட்டில் இருந்த துண்டுச்
சீட்டில் உங்க பழைய டெலிபோன் நம்பர் எழுதப்பட்டு
இருந்தது.அவனுக்கு உங்க புது டெலிபோன் நம்பர்
தெரியாதா?”

ஜெயமோகினி குறுக்கிட்டு சொன்னாள்.

“தெரியுமே! வாகினி ஸ்டுடியோவில் அவன்கிட்ட
பேசிட்டிருக்கும்போது என்கிகட்ட புது டெலிபோன்
நம்பர் என்னன்னு கேட்டு வாங்கிக்கிட்டானே?”

“பின்னே எதுக்காக பழைய டெலிபோன் நம்பரை
குறிச்சி வைச்சிருந்தான்?”

“தெரியலை சார்...”

“அச்சுதனுக்குச் சென்னையில் எங்கே வீடு?”

“வீடு கிடையாது சார்... சூளைமேட்ல ஒரு சின்ன
விடுதி. அச்சுதன் அங்குதான் அறை எடுத்து

தங்கியருந்தான். இப்பவும் அந்த விடுதியில்தான்
இருக்கானா இல்ல வேற ஏதாவது விடுதிக்கு
போயிட்டானான்னு எங்களுக்கு தெரியாது சார்...”

“அந்த விடுதியோட போன் நம்பர் தெரியுமா?”

“பழைய டயரியைப் பார்த்துதான் சொல்லணும் சார்...”

“சொல்லுங்க..”

சதீஷ்குமார் ஜெயமோகினியைப் பார்க்க - அவள்
உள்ளே போய் ஒரு சின்ன டயரியோடு வந்தாள்.
புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு அந்த விடுதியின் எண்களைச்
சொல்ல தாமரைச்செல்வன் அதை மனதில்
வாங்கிக்கொண்டு தன் செல்போனில் ‘டயல்’ செய்தார்.

மறுமுனை ஒலித்து ரிசீவர் எடுக்கப்பட்டது.

“அலோ! இது சூளைமேடு விடுதியா?”

“ஆமா”

“அங்கே அச்சுதன் இருக்காரா?”

“இல்லையே...ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி அறையைப்
பூட்டிகிட்டு போனவர் இன்னும் வரவேயில்லை...”

“எங்கே போயிருக்கார்?”

“ஒண்ணும் சொல்லிட்டு போகலை.நீங்க யாரு?”

“அவரோட நண்பர்.”

“பேரு?”

“பலராமன்.”

“அச்சதன் அநேகமா அவரோட சொந்த ஊராக
கோழிக்கோட்டுக்கு போயிருக்கலாம். வந்தா
சொல்றேன். உங்க பேர் பலராமன்தானே?”

“ஆமா.”

“போன் நம்பர் இருக்கா?”

“இல்லை! அவன் எந்த அறையில் தங்கியிருந்தார்?”

“நாலாம் நம்பர் அறையில்.”

“இந்த ரெண்டு நாளில் அச்சதனை தேடிகிட்டு யாராவது
வந்தாங்களா?”

“இல்லை...”

“போன் ஏதாவது வந்ததா?”

“வரலை.”

“ரெண்டு நாளைக்கு முன்ன அச்சதன் வெளியோ
போனபோது அவர் மட்டும் தனியா போனாரா...இல்லை
கூட யாராவது இருந்தாங்களா?”

மறுமுனையில் குரல் எரிச்சலாயிற்று.”என்ன நீங்க
போலீஸ் மாதிரி விசாரணை பண்ணிகிட்டு?”

“போலீசேதான்.”

“ச...சார்...”

“பேசறது யாரு...லாட்ஜ் மானேஜரா?”

“ஆமா சார்...”

“பேர் என்ன?”

“தீர்த்தராமன் சார்...”

“இவ்வளவு புனிதமான பேரை வைச்சகிட்டு ஒரு மோசமான விடுதியில் நீ இருக்கே.”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை சார்...”

“பேசாதே! இப்ப லாட்ஜுக்கு வந்துட்டிருக்கோம். அச்சுதனோட அறைக்கு வேறு மாற்றுச் சாவி இருக்கா?”

“இல்ல சார்...இது அவரோட சொந்தபூட்டு. அவர் ஏதாவது தப்பு பண்ணிட்டாரா சார்?”

“வந்து சொல்றோம்.”

செல்போனை துண்டித்துவிட்டு தாமரைச்செல்வன் சதீஷ்குமாரை ஏறிட்டார்.

“இதோ பார்! அச்சுதன் கொலை செய்யப்பட்ட விஷயத்தில் நீயும் சரி, ஜெயமோகினியும் சரி ஏதாவது உண்மைகளை மறைச்சா அதுவே உங்க ரெண்டு பேருக்கும் பெரிய பாதமாக முடியும்... உங்களுக்கு

தெரிஞ்ச உண்மைகளை இப்பவே சொல்லிட்டா எந்த பிரச்சினையும் கடையாது. நாங்க கண்டுபிடிச்ச பிறகு நீங்க ஒத்துகிட்டா ரெண்டு பேரும் 'லாக்கப்பு'க்குள்ளே போக வேண்டியிருக்கும்..."

ஜெயமோகினி பதட்டமாய் குறுக்கிட்டு
கும்பிட்டாள்"சார்...சத்தியமா அச்சுதன் கொலையானது
பத்தி எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. போன மாதம்
அவனை வாகினி ஸ்டுடியோவில் பார்த்ததோடு சரி.
துபாய் ஷேக் ஒருத்தர் மகாபலிபுரத்துல தங்கியிருக்கார்.
தேதி தர்றியான்னு கேட்டான். என்னால முடியாதுன்னு
சொல்லி அனுப்பிட்டேன். அதுக்கப்புறம் நானோ
சதீஷ்குமாரோ அச்சுதனைப் பார்க்கவில்லை..."

"கல்பனா... சசிதரன்... நர்மதா இவங்களில் யாரையும்
உங்களுக்குத் தெரியாது...?"

"நீங்க சொல்ற அந்த மூணு பேரோட பெயர்களையும்
இன்னிக்குத்தான் நாங்க கேள்விப்படறோம். அவங்க
யாருன்னே எங்களுக்குத் தெரியாது."

"நீங்க ரெண்டு பேரும் சொல்றது உண்மையா
பொய்யான்னு போகப் போகத்
தெரியும்....பொய்யாயிருந்தா மோசமான விளைவுகளை
சந்திக்க வேண்டியிருக்கும்."

இடதுகை ஆட்காட்டி விரலைக் காட்டி எச்சரித்துவிட்டு
தாமரைச்செல்வன் வெளியேற மாறன் பின்

தொடர்ந்தார்.

சூளைமேட்டின் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் அந்த விடுதி இரண்டு மாடிகளோடு தெரிந்தது. நோயாளித்தனமான கட்டிடம் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பெயர்பலகை தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு மொழிகளில் சாயம் போய் கோணலாய் தொங்கியது. மாத வாடகைக்கு மட்டும் என்கிற நிபந்தனை வார்த்தையும் பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

தாமரைச்செல்வனும், மாறனும் அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் ஜீப்பை நிறத்திவிட்டு குறுகலான விடுதி மாடிப்படிகளில் ஏறினார்கள். படிகளின் இரண்டு பக்க சுவர்களிலும் பான்பீடா போட்டு துப்பிய கறைகள், சுண்ணாம்பு தீற்றல்கள், இடையிடையே கெட்ட வாசனைகள்... வார்த்தைகள்...

பாதிப் படிகளில் ஏறும்போதே மானேஜர் தீர்த்தராமன் எதிர்கொண்டார்.

“வாங்க சார்...”

“யோவ்... என்னய்யா லாட்ஜ் நடத்தறே? கட்டணக் கழிப்பிடம் கூட கொஞ்சம் சுத்தமாயிருக்கும் போலிருக்கே...”

“அது... வந்து... கொஞ்சம் பழைய கட்டிடம் சார்...அதான் இப்படி...”

“பழைய கட்டிடமா இருந்தா என்ன? கொஞ்சம்
‘பளிச்’சென்று வர்ணம் அடிச்ச சுத்தமா
வைச்சுக்கலாமே...”

“முதலாளிகிட்டே சொல்லியிருக்கேன் சார்...”

“யாரு முதலாளி?”

“அவரு ஆந்திராக்காரர் சார். பேரு நரசிம்மலு. ஊர்
கடப்பா. ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை கணக்கு பார்க்க
வருவார்.”

“மொத்தம் பதினாறு அறை சார். மேல எட்டு, கீழே
எட்டு.”

“அச்சுதனோட அறை எது?”

“மாடியில் கடைசி அறை சார், “

“நட...”

இரண்டாவது மாடிக்கு வந்தார்கள்.

கடைசி அறையின் பூட்டை இழுத்துப் பார்த்தார் மாறன்.
“அவ்வளவு வலுவா இல்ல சார். உடைச்சுடலாம்.”

லாட்ஜ் மானேஜர் சுத்தியலைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க
மாறன் வாங்கி இரண்டு போடு போட்டார்.

பூட்டு கழன்று விழுந்தது. தாமரைச்செல்வன் பூட்ஸ்
காலால் கதவை மிதிக்க அது உள்ளே போயிற்று.

லாட்ஜ் மாணேஜர் முன்னதாக உள்ளே போய்
விளக்கைப் போட அறைக்குள் வெளிச்சம் நிரம்பி
பொருட்களைக் காட்டியது.

எட்டுக்கு எட்டு என்ற அளவில் சிறிய அறை அது. ஒரு
கட்டில் சின்ன ஷெல்ப். தண்ணீர் குடிக்க மண் கூஜா.
கூரையில் ஒரு மின்விசிறி, அறையின் குறுக்கே ஓடிய
பிளாஸ்டிக் கயிற்றில் அழுக்கு லுங்கியும்,
பனியன்களும் தொங்கின.

மாறன் சுவர் ஷெல்ப்லைத் திறந்தார். ஒரு பெரிய
'பிளாஸ்க்' மட்டும் இருந்தது.

“சார்... பிளாஸ்க்கைப் பார்த்தீங்களா...வெளிநாட்டு
தயாரிப்பு...”

“இவ்வளவு பெரிய பிளாஸ்க் இவனுக்கு எதுக்கு? அதை
திறந்து பாருங்க மாறன்.”

மாறன் அந்தப் பிளாஸ்க்கை எடுத்து மேல் மூடியைத்
திறந்து பார்த்தார்.

உருகாத ஜஸ்கட்டிகள் நெருக்கமாய்த் தெரிய அதில்
கண்ணாடி “டெஸ்ட் டியூப்” ஒன்று சொருகப்பட்டிருந்தது.

எடுத்தார்.

அரையடி நீளமுள்ள அந்தக் கண்ணாடி டெஸ்ட்
டியூப்புக்குள் சிவப்பாய் கெட்டியாய் ஏதோ தெரிய...

உற்றுப் பார்த்தார் மாறன்.

உள்ளே இரத்தம்...இரத்தம்...

9

அரையடி நீளம் இருந்த அந்த கண்ணாடி 'டெஸ்ட்' டியூப்'புக்குள் கெட்டியாய் இரத்தம் அசைவதைப் பார்த்ததும் தாமரைச்செல்வனும், மாறனும் உறைந்துபோய் மீண்டார்கள்.

தாமரைச்செல்வனின் கோபமான பார்வை விடுதி மேலாளர் தீர்த்தராமனின் மேல் நிலைத்தது.

“என்ன இது...?”

“ஏ... ஏதோ... இரத்தம் மாதிரி தெ... தெரியுது சார்...”

“மாதிரி என்ன மாதிரி... இரத்தமேதான். ஒரு பிளாஸ்குக்குள்ளே ஜஸ் கட்டிகளைப் போட்டு டெஸ்ட் டியூப் நிறைய இரத்தம் வைச்சிருக்கான். இது விடுதியா இல்லை... கசாப்புக் கடையா...?”

“சார்... இந்த அறைக்குள்ளே இப்படி ஒரு விபரீதம் இருக்கும்ன்னு கொஞ்சம் கூட நினைச்சுப் பார்க்கலை...” விடுதி மேலாளர் கைகூப்பி கலங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதே சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் கட்டிலுக்கு கீழே குனிந்து பார்த்தார்.

ஒரு பழைய டிரங்க்பெட்டி பார்வைக்குத் தென்பட்டது.
வெளியே இழுத்தார். தூசியும் நூலாம்படையும்
காற்றில் பறந்தது. தொத்தல் பூட்டு ஒன்று பெட்டியை
அடைகாக்க - மாறன் அதன் தலையில் ஒரு போடு
போட்டார்.

பூட்டு எகிறிப்போய் விழுந்தது.

பெட்டியின் மூடியைத் திறந்தார். உள்ளே இரண்டு
ஜோடி துணிகள். நிறைய சினிமா இதழ்கள்.
இவைகளை கிளற கிளற உள்ளே கனமான ஆல்பம்
வெளிப்பட்டது.

வெளியே எடுத்தார். கரப்பான்பூச்சிகள் குழந்தை
குட்டிகளோடு நாலாபக்கமும் ஓடி, கிடைத்த
இடைவெளிகளில் ஒளிந்துகொண்டது.

மாறன் கட்டிலின் மேல் ஆல்பத்தைப் போட்டு முதல்
பக்கத்தைப் புரட்டினார். படத்தில் ஒரு பெண் பாதி
மார்புகள் தெரிய கண்ணடித்துச் சிரித்தாள். அடுத்த
பக்கம் இன்னொரு பெண் கால்மேல் கால் போட்டு
தொடைகளின் அழகைக் காட்டினாள்.

மாறன் ஒவ்வொரு பக்கமாய் புரட்டிக்கொண்டு வர
எல்லாப் பக்கங்களிலும் பெண்கள் விதவிதமாய் சிரித்து
காமிராவுக்கு தன் அந்தரங்க அழகுகளைக்
காட்டியிருந்தார்கள்.

“எல்லாமே பலான பெண்கள் சார். அக்சுதனோட தொழில் மூலதனமே இந்த ஆல்பம்தான்...”

“பார்த்தா படிக்கிற பொண்ணுங்க மாதிரி இருக்காங்க...”

“அக்சுதன் பெரிய அளவில் இந்தத் தொழில் பண்ணியிருக்கான் சார்...” மாறன் சொல்லிக் கொண்டே ஆல்பத்தின் அடுத்தப்பக்கத்தைப் புரட்டப்போக தாமரைச்செல்வன் தடுத்தார்.

“ஒரு நிமிடம் மாறன்...”

“என்ன சார்...?”

“ஆரஞ்சு நிறத்துல புடவை கட்டியிருக்கிற அந்த பொண்ணோட படத்தைப் பாருங்க...”

“யார் சார் இது...?”

“நல்லா உற்றப் பார்த்து சொல்லுங்க...”

மாறன் மீண்டும் பார்த்தார். பார்த்துகொண்டே இருந்தார்.

“என்ன மாறன் பிடிபடலையா...?”

“எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு. ஆனா ஞாபகத்துக்கு வரலை சார்.

“தாமரைச்செல்வன் ஆல்பத்தில் இருந்த அந்தப் பெண்ணின் படத்தை கிழிக்காமல் பிரித்து எடுத்து

மாறனிடம் நீட்டினார். “கொஞ்சம் கவனமா பாருங்க...
பிடிபடும்.”

மாறன் தொடர்ந்து பார்த்தார். அவருடைய முகம்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வியப்புக்குப் போயிற்று.
அதிர்ச்சியோடு நிமிர்ந்தார்.

“ச.... சார்... இவங்க...?”

“சொல்லுங்க... பார்க்கலாம்.”

மாறன் சொன்னார். தாரைச்செல்வன் தலையாட்டி
புன்னகைத்தார்.

“பரவாயில்லையே கண்டுபிடிச்சுட்டிங்க...”

நேரம் நள்ளிரவை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்க
தன்னை மறந்து அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த பவ்யா
ஏதோ சத்தம் கேட்டு கண்களை மலர்த்தினாள்.

கல்பனா படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து
முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து
அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

பவ்யா அவள் தோளைத் தொட்டாள்.

“ஏய்... கல்பனா என்ன இது.. இன்னுமா... நீ தூங்கலை..?”

“தூக்கம் வரலை பவ்யா... மனசு முழுக்க ‘திக்திக’ன்னு
இருக்கு.”

“இப்படி அழுதுட்டிருந்தா சரியா போய்டுமா...?”

“உன் வீட்டுக்கு வந்து இப்போ ஒரு மணி நேரமாச்சு. அண்ணன் இன்னும் கோயமுத்தூரிலிருந்து போன் பண்ணலையே...?”

“இதோ பார் கல்பனா... உன்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் எந்த காரணத்துக்காக கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்கன்னு உனக்கோ, எனக்கோ தெரியாது. ஏதோ ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை இருக்கப்போய்த்தான் அவங்க அவசரமா புறப்பட்டுப் போயிருக்காங்க. என் வீட்டுக்குப் போன் பண்றதா சொல்லி இருக்காங்க. எப்படியும் விடியறதுக்குள்ளே போன் பண்ணுவாங்க. கொஞ்ச நேரமாவது நீ படுத்துக்கணும். மும்பையிலிருந்து ஒன்றரை நாள் பயணம் பண்ணி வந்திருக்கே. உடம்பெல்லாம் அடிச்சு போட்ட மாதிரி இருக்கும்...”

“எனக்கு தூக்கம் வரலையே பவ்யா...ஏதோ ஒரு இருட்டான அறைக்குள்ளே ஒண்டியா உட்கார்ந்துட்டிருக்கிற மாதிரி பயம். என்னால தூங்க முடியாது. கண்ணு ரெண்டை மூடினாலே அந்த வெட்டுப்பட்ட விரலும் இரத்தம் தோய்ந்த உடலும்தான் ஞாபகத்துக்கு வருது. அதுசரி அந்த விரல் எப்படி காணாமே போயிருக்கும் பவ்யா...?”

“அதைத்தான் விசாரணை பண்ண போலீஸ் இருக்காங்களே.. இதோ பார் கல்பனா நீ அதையும்,

இதையும் போட்டு மனசைக் குழப்பிக்காதே. கண்ணை
மூடிகிட்டு படு. உனக்குத் தெரிஞ்ச கடவுள்
ஸ்தோத்திரத்தை மெல்ல வாய்க்குள்ளே
சொல்லிகிட்டே இரு. பயம் போயிடும்...”

“இல்ல பவ்யா...! நீ படுத்து தூங்கு. நான் கொஞ்ச நேரம்
இப்படியே உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்கேன்.”

“இல்லை...! உன்னை இப்படி விட்டுட்டு நான் மட்டும்
தூங்கறதா...?”

“அப்ப ஒரு காரியம் பண்ணு...”

“என்ன...?”

“உன்கிட்ட தூக்கமாத்திரை ஏதாவது இருக்க?”

“இருக்கு...”

“மாத்திரையைக் கொடு... சாப்பிட்டு படுத்துடறேன்...”

பவ்யா எழுந்து போய் சுவர் அலமாரியை திறந்து ஒரு
மாத்திரையை எடுத்துக்கொண்டு கண்ணாடி தம்பளர்
நிறைய தண்ணீரோடு வந்தாள்.

“என்னால உனக்கு கஷ்டம் பார்த்தியா...?”

“இதிலென்ன கஷ்டம்...”

“ரெயில் நிலையத்தில் நீ என்னைப் பார்க்காமல்
போயிருந்தா... நிம்மதியா இந்நேரம் தூங்கிட்டிருப்பே...”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசறே. உனக்கு உதவி பண்ணத்தான் கடவுள் என்னை அனுப்பி வைச்சிருக்கிறதா நினைச்சுக்கோயேன்.”

கல்பனா கண்களில் புதிதாய் சுரந்த நீரோடு பவ்யாவை ஏறிட்டாள். “கூடப் பிறந்தவங்களே கண்டுக்காத காலம் இது. நீ இப்படி உதவி பன்றதைப் பார்க்கும்போது...”

“போதும்... உன்னோட நன்றியறிவிப்பு கூட்டம். இந்தா மாத்திரை விழுங்கு. இது கொஞ்சம் சக்தி நிறைந்த மாத்திரை. சாப்பிட்ட பத்தாவது நிமிஷம் நீ தூங்கலாம்.”

பவ்யா நீட்டிய மாத்திரையை வாயில் போட்டுக்கொண்ட கல்பனா தம்ளர் தண்ணீரை வயிற்றில் இறக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே டெலிபோனின் மணியடித்தது.

“இது அண்ணன்தான்...” பதட்டமாய்க் கத்திய கல்பனாவை கையமர்த்தி விட்டு அலறிக்கொண்டிருந்த டெலிபோனை நெருங்கி ரிசீவரை எடுத்தாள் பவ்யா.

“அலோ...”

“மிஸ் பவ்யாவா...?”

“ஆமா...! பவ்யாதான் பேசறேன்...”

“நான் இன்ஸ்பெக்டர்...”

“சொல்லுங்க இன்ஸ்பெக்டர் சார்...”

“கல்பனவோட அண்ணன் உங்க வீட்டுக்கு
கோயமுத்தூரிலிருந்து போன் பண்ணினாரா...?”

“இல்லையே...”

“உங்க வீட்டுக்கு போன் பண்ணுவார்ன்ன
சொன்னீங்களே...?”

“சொன்னேன் சார். ஆனா இது வரைக்கும் அவரோட
போன் வரலை. அதுக்காகத்தான் நானும் கல்பனாவும்
காத்திட்டிருக்கோம்...”

“கல்பனாவோட அண்ணன் சசிதரன் எப்போது போன்
பண்ணினாலும் சரி அவங்கு கோயமுத்தூர்ல
தங்கியிருக்கிற இடம் தொடர்புகொள்ளவேண்டிய
டெலிபோன் நம்பர் இதையெல்லாம் கேட்டு வையுங்க.
அவங்களை உடனடியா சென்னைக்கு புறப்பட்டு
வரச்சொல்றது நல்லது.”

“அவங்க போன் பண்ணினதும் அதைத்தான் சொல்லப்
போறேன் இன்ஸ்பெக்டர்... வீட்ல இவ்வளவு விபரீத
விஷயங்கள் நடந்துகிட்டிருக்கும்போது கோயமுத்தூர்ல
அவங்களால எப்படி நிம்மதியா இருக்க முடியும்...?”

“போன்ல எல்லா விசயங்களையும் சொல்ல வேண்டாம்
மிஸஸ் பவ்யா... இங்கே வந்த பின்னாடி
சொல்லிக்கலாம்.”

“சரி சார்... நீங்க கல்பனாகிட்ட பேசறீங்களா?”

“வேண்டாம்... அந்தப் பொண்ணை நல்லா பார்த்துக்க
வேண்டியது உங்க பொறுப்பு...”

“நான் பார்த்துக்கிறேன் சார்... உங்களை தொடர்பு பண்ண
டெலிபோன் நம்பர் கொடுங்க சார்...”

“என்னோட செல் போன் நம்பர் தர்றேன். எழுதிக்குங்க...”

இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லச் சொல்ல ஒரு வார இதழின்
பின் பக்கத்தில் பேனாவால் வேகவேகமாய்
குறித்துக்கொண்டாள். மேலும் ஒரு நிமிடம் பேசிவிட்டு
ரிசீவரை வைத்த பவ்யா, கல்பனாவைத் திரும்பிப்
பார்க்க அவளுடைய விழிகளில் தூக்கம் தெரிந்தது.

தூக்கமாத்திரை வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தது.

“என்ன கல்பனா... தூக்கம் வருதா...?”

“ம்...” தரை ஒரு பக்கமாய் சாய்ந்தது.

“அப்படியே படுத்துக்கோ...”

கல்பனா ஒருக்களித்து சாய்ந்தாள். பவ்யா விளக்கை
அணைத்துவிட்டு தன் கட்டிலுக்கு வந்தாள்.
கல்பனாவுக்கு இவள் வண்டி வண்டியாய் தைரியம்
சொன்னாலும் அவள் மனசுக்குள் ‘திகில்’ பாறை மாதிரி
இறுகிப் போயிருந்தது.

கண்களை மூடினாள். அதுவரைக்கும் நடந்த
நிகழ்ச்சிகள் வீடியோ காசட்போல் நினைவில் ஓடியது.

‘எவ்வளவு நேரம்..?’

திடீரென்று அந்த சத்தம் கேட்டது. பக்கத்துவீட்டு நாய் குரைத்தது. முதலில் மெதுவாக குரைக்கத் தொடங்கிய நாய் பின் ஆக்ரோஷமாய் குரைக்க ஆரம்பித்தது.

தொண்டை நாண்கள் தெறித்து போகும்படியான குரைப்பு.

“கல்பனா...”

மெல்ல கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். கல்பனா தூக்க மாத்திரையின் பிடியில் சிக்கி நிர்ச்சலனமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பவ்யா எழுந்தாள்.

‘வீட்டு நாய் என்றைக்கும் இப்படி குரைத்தது இல்லையே...?’

வேகமாய் அடித்துக் கொள்கிற இதயத்தோடு சத்தியிருந்த ஜன்னலை நோக்கிப் போனாள்.

ஜன்னல் கொக்கியை அவிழ்க்க முயன்ற விநாடி-

டெலிபோன் வீறிட்டு கத்த ஆரம்பித்தது.

10

டெலிபோன் வீறிட்டு கத்த ஆரம்பித்ததும் பவ்யா ஜன்னல் கொக்கியை மறுபடியும் மாட்டிவிட்டு

வேகவேகமாய் வந்து டெலிபோன் ரிசீவரை எடுத்தாள்.

“அலோ...”

“பேசறது யாரு பவ்யாவா...?”

“ஆமா...”

“நான் சசிதரன்... பேசறேன்னம்மா! கல்பனாவோட அண்ணன்.”

பவ்யாவின் முகம் சட்டென்று ஒரு பெரிய மலர்ச்சிக்கு உட்பட்டது. “சார்...உங்க போனுக்காகத்தான் காத்திட்டிருந்தோம்.”

“கல்பனாவைக் கூப்பிடும்மா...”

“அவள் தூங்கிட்டா சார். ஒரு தூக்க மாத்திரை போட்டுக்கிட்டு இப்பத்தான் தூங்க ஆரம்பிச்சா.”

“தூக்க மாத்திரை போட்டுக்கிட்டு தூங்கறாளா... ஏன்...?”

“சார்... கல்பனா ரொம்பவும் பயப்பட்ட நிலைமையில் இருக்கா...”

“அந்த விரல் விஷயம்தானே...?”

“இப்போ...விரல் விஷயம் மட்டும் இல்லை வேற விவகாரமும் சேர்த்துகிச்சு சார்...”

“வேற விவகாரம்ன்னா...?”

“உங்க வீட்டுக்குள்ளே ஒரு ஆணோட பிணம் இருந்தது. அதுவும் பீரோவுக்குள்ளே...”

“நீ என்னம்மா சொல்றே பவ்யா... பீரோவுக்குள்ளே பிணம் இருந்ததா...?”

“ஆமாம் சார்...”

“ஆள் யாரு...?”

“தெரியலை சார்... போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்தோம் வந்து பார்த்தாங்க. இறந்துபோனது யாருன்னு விசாரணை பண்ணிகிட்டு இருக்காங்க...”

“நீ சொல்றதை கேட்க கேட்க மனசுக்குள்ளே தீப்பத்திகிட்ட மாதிரி இருக்கும்மா... நானும் கல்பனாவோட அண்ணியும் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டு வெளியே வரும்போது எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. அதுக்கப்புறம் அந்த வீட்டுக்குள்ளே ஏதோ நடந்திருக்கு. எங்களுக்கு வேண்டாதவங்க யாரோ பண்ணின வேலை இது...”

“சார்...! உங்கமேல போலீஸ் ரொம்பவும் கோபமா இருக்காங்க.”

“எதுக்கு கோபம்...?”

“கோயமுத்தூர்க்கு புறப்பட்டுப்போன நீங்க அங்கே எங்கே தங்கியிருக்கீங்கன்னு சொல்ல வேண்டாமா?”

“மன்னிக்கணும்மா... எங்களுக்கு இருந்த
மனக்குழப்பத்துல சொல்லாமே விட்டுட்டோம்... இப்ப
விவரம் சொல்றேன். குறிச்சிக்கோம்மா...”

“சொல்லுங்க...”

“474... பிரகாசம் ரோடு...ராம் நகர்... கோவை...”

“டெலிபோன் இருக்கா...?”

“இல்லை...”

“அங்கே யாரோட வீடு...?”

“என் நண்பன் பாலசண்முகம் வீடு.”

“அவசர அவசரமாய் எதுக்காக கோயமுத்தூர்
புறப்பட்டுப் போனீங்க?”

“அது...வந்து...” சசிதரன் குரலை இழுத்து தயங்க-

பவ்யா கோபமானாள். “இதோ பாருங்க சார்... இங்கே
வேண்டத்தகாத சம்பவங்கள் ஏதோதோ
நடந்துகிட்டிருக்கு. ஒரு ஆள் உங்க வீட்ல
செத்துக்கிடக்கிறான். போலீஸ் வந்து விசாரணைங்கிற
பேர்ல கண்ட கேள்விகளைக் கேட்டு உயிரை
எடுத்துகிட்டு இருக்காங்க. நீங்க கோயமுத்தூர்ல போய்
உட்கார்ந்துகிட்டு எதையோ பண்ணிகிட்டு இருக்கீங்க...
கல்பனாவை நான் ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் பார்த்தேன்.

இல்லேன்னா அவள் நிலைமை இப்ப என்னாகி இருக்கும்...?”

“மன்னிச்சுக்கோம்மா பவ்யா... நாங்க கோயமுத்தூர்க்கு திடீர்ன்னு புறப்பட்டு வந்ததுக்குக் காரணம் இங்கே நடக்கிற ஒரு பூஜையில் கலந்துகொள்ளத்தாள்...”

“பூஜையா...?”

“ம்...”

“என்ன பூஜை...?”

“அஷ்ட துர்க்கா சொர்ண பூஜை...”

“அதுதான் உங்க பீரோவுக்குள்ளே சின்னச் சின்ன துர்க்கை சிலைகள் இருந்ததா...?”

“அதை போலீஸ் பார்த்துட்டாங்களா...?”

“பார்க்காமே இருப்பாங்களா... பீரோவையே தலைகீழா கவிழ்த்து பார்த்துட்டாங்க. இந்த துர்க்கை சிலைகளைக் காட்டி என்னான்னு கேட்டாங்க. கல்பனாவுக்கு ஒண்ணும் புரியலை...”

“அவளுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. நாங்க சென்னை வந்ததும் போலீஸ்கிட்ட எல்லாத்தையும் விளக்கமா சொல்றோம்...”

பவ்யா கேட்டாள். “உங்க வீட்டில் செத்துக்கிடந்த ஆள் யாருன்னு உங்களுக்கு தெரியாது இல்லையா...?”

“தெரியாது...”

“நீங்க உடனே சென்னைக்கு புறப்பட்டு வந்தால்தான் இங்கே இருக்கிற குழப்பங்களுக்கு ஒரு தெளிவு கிடைக்கம். நீங்க எப்ப புறப்பட்டு வர்றீங்க...?”

“நாளைக்கு கோவை எக்ஸ்பிரஸ் ரெயிலில் புறப்பட்டு வந்துடுவேன். ஒரு நிமிஷம் இரம்மா. கல்பனாவோட அண்ணி உன்கூட பேசணுமாம்...”

“கொடுங்க சார்...”

பவ்யா சில விநாடிகள் காத்திருக்க - கல்பனாவின் அண்ணி நர்மதா பேசினாள்.

“பவ்யா...! நாங்க வர்ற வரைக்கும் கல்பனா உன் வீட்லேயே இருக்கட்டும். அவளை எங்கேயும் வெளியே அனுப்பாதே...”

“அவளைப்பத்தி நீங்க கவலைப்படாதீங்க. நான் பார்த்துக்கிறேன். நீங்க மட்டும் நாளைக்கு புறப்பட்டு வந்துடுங்க. கல்பனாவை பெண் பார்க்க வர்ற இந்த நேரத்துல நீங்க பூஜை புனஸ்காரம்ன்னு வெளியூர் போனது சரியில்லை.

“அது ஒரு முக்கியமான பூஜை.இன்னிக்கு பவுர்ணமி.அஷ்ட துர்க்கா சொர்ண பூஜை பண்ணினா குடும்பத்துக்கு நல்லது.”

“அந்த பூஜையை இங்கேயே செய்யக்கூடாதா...?”

“கோயமுத்தூர்ல இருக்கிற வனபத்திரகாளியம்மன்
கோயில்ல பூஜை பண்ணினாத்தான் பலன் கிடைக்கும்...”

பவ்யாவுக்கு லேசாய் கோபம் வந்தது. நீங்க பேசறது
கொஞ்சம் கூட சரியில்லை. தெய்வம் எல்லா
இடத்திலேயும் இருக்கு.”

“அப்படியில்லை பவ்யா...”

“சாரி... உங்ககிட்ட மேற்கொண்டு பேசி பிரயோஜனம்
இல்லை. நீங்க உங்க கணவரை கூட்டிகிட்டு ஊர் வந்து
சேர்கிற வழியைப்பாருங்க. இங்கே நகர்கிற ஒவ்வொரு
நிமிடமும் நரகம் மாதிரி இருக்கு.”

“நாளைக்கு மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்கெல்லாம்
வீட்ல இருப்போம். கல்பனாவை இப்ப எழுப்ப
முடியாதா?”

“கொஞ்சம் இருங்க.எழுப்பிப் பார்க்கிறேன். தூக்கம்
வரலைன்னு சொன்னவளுக்கு நான்தான் தூக்க
மாத்திரை கொடுத்து தூங்க வைச்சேன்.”

பவ்யா ரிசீவரை வைத்துவிட்டு கல்பனாவிடம் வந்தாள்.
கன்னத்தை மெல்லத் தட்டினாள்.

“கல்பனா...”

வாய் லேசாய் பிளந்திருக்க மரக்கட்டை மாதிரியான
தூக்கம்.

“கல்பனா...” பவ்யா அவளுடைய தோளைப் பிடித்து பலமாய் உசுப்ப கல்பனாவிடமிருந்து ஒரு சின்ன முனகல் வெளிப்பட்டது.

“ம்...ம்...”

“எழுத்திரு! உன்னோட அண்ணன்கிட்டயிருந்து போன் வந்திருக்கு.”

கண்களை சிரமப்பட்டு திறக்க முயன்று தோற்றாள் கல்பனா. எழ முயன்று சரிந்தவள் அப்படியே மல்லாந்து தூங்க ஆரம்பித்தாள். பவ்யா ஒரு பெருமூச்சோடு டெலிபோனுக்கு வந்தாள்.

“அவள் நல்லா தூங்கறா... எழுப்ப முடியலை...”

“பரவாயில்லை பவ்யா, காலையில் ரெயில் ஏற்ததுக்கு முன்னாடி போன் பண்ணோம். அவளுக்கு நீதான் தைரியம் சொல்லணும்...”

“நான் பார்த்துக்கறேன். நாளைக்கு மத்தியானம் நீங்களும் உங்க கணவரும் சென்னை வந்து சேர்ந்ததும் நேரா என்னோட வீட்டுக்கு வந்துடுங்க. போலீஸ் விசாரணைக்கு அப்புறம் உங்க வீட்டுக்கு போலாம்.”

“சரி! வைக்கட்டுமா?”

“ம்...”

பவ்யா ரிசீவரை வைத்துவிட்டு படுக்கைக்கு வந்து
உட்கார்ந்தாள். மனசுக்குள் இப்போது கொஞ்சம் நிம்மதி
பரவியிருந்தது. கல்பனாவின் அண்ணனும் அண்ணியும்
கோவையில் இருக்கிற இடம் தெரிந்துவிட்டது.
நாளைக்கு மத்தியானம் சென்னை வந்ததும் எல்லாப்
பிரச்சினைகளுக்கும் ஒரு தெளிவு கிடைத்துவிடும்.

பவ்யா யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே - பக்கத்து
வீட்டில் பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டது. தொடர்ந்து பக்கத்து
வீட்டு மாமியின் குரல்.

“பவ்யா பவ்யா...”

பவ்யா எழுந்து போய் ஜன்னலைத் திறக்க எதிர்
வீட்டில் வெளிச்சம். வீடே விழித்திருந்தது.

“என்ன மாமி?”

“எங்க நாள் குரைச்ச சத்தம் கேட்டதா?”

“கேட்டது மாமி... உங்க வீட்டு நாள் என்னிக்குமே
இப்படி குரைச்சது இல்லை. என்னன்னு பார்க்க
வந்தேன். அதுக்குள்ளே ஒரு போன், போன்ல
பேசிட்டிருக்கும்போதே நாயோட குரைப்புச் சத்தம்
நின்னு போச்சு. நாய்க்கு என்னாச்சு மாமி...?”

“நாய்க்கு ஒண்ணுமில்லை... யாரோ ஒருத்தன் எங்க
வீட்டு குட்டையான காம்பவுண்டு சுவர் மேல் ஏறி
உங்க வீட்டு கொல்லைப்பக்கம் குதிச்சதை என்

மாமியார் பார்த்திருக்கா. கொஞ்சம் கொல்லைப்பக்கம்
விளக்கைப் போடு...”

“போடுகிறேன்!” பதட்டமாகிப்போன பவ்யா வேக
வேகமாய் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே
வந்தாள். கொல்லைப்பக்க விளக்கைப் போட்டாள்.

கொல்லைப் பக்கம் வெளிச்சம் நிரம்பி எல்லாப்
பகுதிகளையும் தெளிவாய்க் காட்டியது.

“யாரும் வந்த மாதிரி தெரியலையே மாமி...”

“யாரும் வரலைன்னா நாய் அப்படி குரைக்காதே!
கதவெல்லாம் உள்பக்கம் பூட்டி இருக்கியா?”

“பூட்டி இருக்கேன் மாமி.”

“நாய் குரைச்சதும் ஓடிட்டான் போலிருக்கு. எதுக்கும்
ஜாக்கிரதையா இரு... அங்கே படுத்துக்க என்
வீட்டிலிருந்து யாரையாவது அனுப்பட்டுமா?”

“வேண்டாம் மாமி! என் வீட்டுக்குள்ளே யாரும் உள்ளே
நுழைய முடியாது. எல்லா கதவுக்கும் இரும்பு கேட்
போட்டிருக்கேன்...”

“பார்த்து பத்திரம்... ஏதாவது சத்தம் கேட்டா ஒரு குரல்
கொடு...”

“சரி மாமி.”

“கொல்லைப்பக்க விளக்கு போட்டே இருக்கட்டும்.”

மாமி வீட்டில் எல்லோரும் உள்ளே போய்விட பவ்யா கதவைச் சாத்தி தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே வந்தாள்.

மாமியிடம் தைரியமாய் பேசிவிட்டாலும் மனசுக்குள் பயம் பற்றிக்கொண்டது. படுக்கையறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனாள்.

அதிர்ச்சி அவளுடைய பிடரியைத் தாக்கியது.

கல்பனா படுக்கையில் சரிந்து மல்லாந்திருந்தாள்.

மூக்கிலும் கடைவாயிலும் நீளமாய் ரத்தக்கோடு.

11

பவ்யா எகிறுகிற இதயத்தோடு வேகநடை போட்டு படுக்கையிலிருந்து சரிந்து நீட்டி விழுந்து கிடந்த கல்பனாவை நெருங்கி மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தாள். மூக்கிலும் கடைவாயிலு இரத்தம் கசிந்த கல்பனாவின் முகத்தை நிமிர்த்தினாள். கன்னங்களை மெல்லத் தட்டினாள்.

“கல்பனா.....”

“.....” பதில் வராமலம் போகவே கல்பனாவில் நாசியருகே தன் புறங்கையை வைத்துப் பார்த்தாள். மூச்சுக் காற்று கதகதப்பாய் லேசாய் வந்து கொண்டிருந்தது.

‘உயிர் இருக்கிறது.....!’

‘பயமில்லை....! குடும்ப டாக்டருக்கு போன் செய்துவிட்டு வந்தாள் பவ்யா. மறுபடியும் கல்பனாவின் கன்னங்களைத் தட்டி மெல்ல குரல் கொடுத்தாள்.

“கல்பனா....கல்பனா....”

இப்போது கல்பனாவின் கண்ணிமைகள் லேசாய் அசைவுக்கு உட்பட்டன. நெற்றியில் இரண்டு வரிகள் உற்பத்தியாகி மறைந்தன. பக்கத்தில் கிடந்த துணி ஒன்றை எடுத்து கல்பனாவின் கடை வாயிலும் முக்கிலும் வழிந்த இரத்தத்தை ஒற்றியெடுத்தாள் பவ்யா. தோளைப் பிடித்து உசுப்பினாள்.

“கல்பனா...”

கல்பனாவின் கண்ணிமைகள் சிரமமாய் பிரிந்து பாதி விழிகளைக் காட்டியது. உதடுகள் நடுங்கியது.

“ப...வ்...யா...”

“கல்பனா... உனக்கு என்னாச்சு... ஏன் இப்படி கீழே விழுந்து கிடக்கிறே...?”

கல்பனாவின் கண்கள் இப்போது முழுமையாக திறந்து அரக்க பரக்க சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது.

“என்னடி பார்க்கிறே...?”

“அ...அ...அது...போயிட்டதா....?”

“எது...?”

கல்பனா திகில் படிந்த முகத்தோடு எழுந்து
உட்கார்ந்தாள். பார்வை அறைபூராவும் அலைந்தது.

“அது... அது... இங்கேதான் நின்னுட்டிருந்தது.”

“எது...?”

“வெள்ளையா ஒரு உருவம்...”

“வெள்ளையா ஒரு உருவமா....என்னடி சொல்றே...?”

கல்பனா பவ்யாவின் வலது தோள்பட்டையை இறுகப்
பற்றிக் கொண்டாள். “பவ்யா...இ...இ...ங்கே யாரோ
நின்னுட்டிருந்தாங்க. வெள்ளையா ஏதோ ஒரு அங்கி
மாதிரி போர்த்திகிட்டு....”

“ஆணா... பொண்ணா...?”

“தெரியலை... என்னைப் பார்த்துகிட்டே பக்கத்துல
வந்தது. எந்திரிச்சு ஓடலாம்ன்னு பார்த்தா முடியலை.
அது எனக்கு பக்கத்துல வந்து உட்கர்ந்து என் கழுத்துல
கையை வைச்சு அழுத்த என்னால சுவாசிக்க
முடியலை... மூக்குள்ளே எதுவோ உடைஞ்சமாதிரி
இருந்தது. அப்படியே மயக்கமாயிட்டேன்...”

“ஏதோ கனவு கண்டிருக்கே...?”

“இல்லை பவ்யா... இது கனவு கிடையாது. அந்த
உருவத்தை நான் பார்த்தேன். அதோ அந்த
எடத்துலதான் நின்னுகிட்டு இருந்தது...அது என்

கழுத்துல கையை வைச்சப்பட ஏற்பட்ட காயத்தைப் பார்...”

பவ்யா கல்பனாவின் கழுத்தைப் பார்த்தாள்.
அவளுடைய கழுத்துப் பகுதி கன்னிப் போயிருக்க
நீளமாய் இரண்டு நகக்கீறல்கள் தெரிந்தது.

பவ்யாவுக்கு அந்த நள்ளிரவிலும் வியர்த்தது.
‘பக்கத்துவீட்டு நாய் குரைத்ததற்கும் இப்போதுதான்
காரணம் தெரிகிறது. யாரோ அந்த வீட்டு காம்பவுண்டு
சுவர் எறி நம் வீட்டுக்குள் நுழைந்து இருக்க வேண்டும்.’

“வந்தது யார்...?”

பவ்யா டார்ச்சலைட்டை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்ப,
கல்பனா அவள் கையைப் பிடித்தாள்.

“பவ்யா! என்னைத் தனியா விட்டுட்டு போகாதே!
எனக்கு பயமாயிருக்கு. அது மறுபடியும்
வந்துடும்...என்னைக் கொன்னுடும்...”

“இதோ பார் கல்பனா... நான் இருக்கும்போது உன்னை
யாரும் எதுவும் பண்ணிடமுடியாது.
தெரியுமாஇரு..நாளைக்கு உன்னோட அண்ணனும்
அண்ணியும் வந்துட்டா எல்லாக் குழப்பங்களுக்கம் ஒரு
தீர்வு கிடைச்சுடும்.”

“அண்ணன் போன் பண்ணினாரா?”

“ஆமா...”

“எப்போ..?”

“நீ தூக்கமாத்திரை சாப்பிட்டு படுத்த கொஞ்ச நேரத்திலேயே போன் வந்தது. உன்னை எழுப்பிப் பார்த்தேன். நீ எழுந்திருக்கிற மாதிரி தெரியலை. நான் மட்டும் பேசினேன்.

“அண்ணன் என்ன சொன்னார்...?”

“நாளைக்குக் காலையில் கோயமுத்தூரிலிருந்தது ரெயில் மூலமாக மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்குள்ளே சென்னை வந்துடுறதா சொன்னாங்க....”

“கோயமுத்தூர்ல இப்போ எங்கெ தங்கியிருக்காங்க...?”

“யாரோ அவரோட நண்பர் பாலசண்முகமாம். அவரு வீட்ல இருக்ககாங்களாம்.”

“பாலசண்முகமா...?” கல்பனாவின் முகம் ஒரு நொடியில் மாறியது. பவ்யா அந்த முகமாற்றத்தை கவனித்துவிட்டு கேட்டாள்.

“என்ன கல்பனா...பாலசண்முகம் பேரைக்கேட்டதுமே உன்னோட முகமே மாறிப்போச்சு...”

“அந்த பாலசண்முகம்சரியில்லை. ஆவிகளோடு பேசறேன்னு சொல்லிட்டு வேண்டாத வேலைகளைதெயல்லாம் பண்ணிகட்டு இருக்கிறவர். பில்லி சூன்யம் ஏவல் அது இதுன்னு பூஜைகளை செஞ்சு பணம் பறிக்கிற ஆள். ஒருதடவை அவர் இங்கே

வந்திருந்தபோது எனக்கும் அவருக்கும் ஒரு பெரிய சண்டையே நடந்தது.”

“என்ன சண்டை...?”

“ஆவிகள் இருக்குன்னு சொல்றதும் அந்த ஆவிகள்கிட்ட பேசறதா சொல்றதும் பித்தலாட்டம். எனக்க தெரிஞ்சு உலகத்தில் ரெண்டு ஆவிகள்தான் இருக்கு. ஒண்ணு நீராவி. ரெண்டாவது கொட்டாவி. இந்த ரெண்டு ஆவியையத் தவிர வேற எந்த ஆவியும் கிடையாதுன்னு சொன்னேன். நான் சொன்னதும் அவருக்கு பயங்கர கோபம். கன்னாபின்னான்னு பேச ஆரம்பிச்சார். பதிலுக்கு நானும் பேச ஒரே ரகளை....இனிமே உங்க வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்னு கோபிச்சுகிட்டு போயிட்டார்.”

“இது எப்ப நடந்தது...?”

“ஆறு மாசம் இருக்கும்...”

“அதுக்கப்புறம் நீ அவரைப் பார்க்கலை...?”

“இல்லை...” என்று தலையாட்டிய கல்பனா கெட்டாள்.

“அண்ணனும், அண்ணியும் எதுக்காக கோயமுத்தூர் போனாங்களாம்...கேட்டியா...?”

“கேட்டேன்...”

“என்ன சொன்னாங்க....?”

“இன்னிக்கு பவுர்ணமி நாளாம். இந்த நாளில் அஷ்ட துர்க்கா பூஜை பண்ணினா குடும்பத்துக்கு நல்லதாம். கோயமுத்தூர்ல் இருக்கிற வனபத்ரகாளியம்மன் கோயில்ல பூசை பண்ணினாத்தான் பலன் கிடைக்குமாம்.”

“அப்படின்னு அந்த பாலசண்முகம் சொல்லியருப்பார். அதான் அண்ணனும், அண்ணியும் கோயமுத்தூர் புறப்பட்டு போயிட்டாங்க...வீட்டு பீரோவுக்குள்ளே பிணம் இருந்ததைப் பத்தி சொன்னியா?”

“சொன்னேன்! உன்னோட அண்ணன் அதிர்ச்சியாயிட்டார். அவரும் உன்னோட அண்ணியும் வீட்டுடைவிட்டு புறப்பட்டு வெளியே வர்றவரைக்கும் எந்த பிரச்சினையும் இல்லையாம். அதுக்கப்புறம் அந்த வீட்டுக்குள்ளோ ஏதோ நடந்திருக்கு.. எங்க குடும்பத்துக்கு வேண்டாதவங்க யாரோ பண்ணின வேலை இதுன்னு சொல்றார்.”

பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டுக்கு வெளியே கால் ஆரன் சத்தம் கேட்டது.

“இது டாக்டரோட கார்...” ஜன்னல் திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள். டாக்டர் பர்வதம் காம்பவுண்டு கேட்டுக்கு முன்பாய் காரை நிறுத்தி இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஐம்பது வயது. ஒடிசலான உடம்புவாகு. குளிருக்காக உல்லன் சுவெட்டர் போட்டிருந்தார்.

பவ்யா வேகவேகமாய் போய்க் கதவைத் திறந்தாள்.

“வாங்க டாக்டர்...”

“உன் தோழி கல்பனா எப்படியிருக்கா?”

“மூக்கிலும் வாயிலும் வழிஞ்ச இரத்தம் உடனே நின்னுடுச்ச டாக்டர். யாரோ கழுத்தைப் பிடிச்ச அழுத்தியிருக்காங்க. நகம்பட்டு காயமமும் இருக்கு....”

“வா....பார்த்துடலாம்.”

டாக்டர் பர்வதம் போர்டிகோ படிகள் எறி கல்பனா இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்.

கட்டிலில் சாய்ந்து படுத்திருந்த கல்பனா எழுந்து உட்கார்ந்தாள். மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்-

“வணக்கம் டாக்டர்... இந்த ராத்திரி நேரத்துல உங்களுக்கு தொந்தரவு கொடுத்துட்டோம்...”

“டாக்டர்னா இதை தொந்தரவா நினைக்கக்கூடாது. உன் பேர் என்ன... கல்பனாதானே?”

“ஆமா டாக்டர்.”

“அப்படியே மல்லாந்து படுத்துக்கோ... பவ்யாவுக்கு நான் இருபது ஆண்டா குடும்ப டாக்டர். உடம்புக்கு ஏதாவது முடியலைன்னா ராத்திரி எந்நேரமாயிருந்தாலும் சரி, பவ்யா எனக்கு போன் பண்ணிடுவா.” சொல்லிவிட்டு சிறிய டார்ச்சை எடுத்த பர்வதம், கல்பனாவின் நாசித்

துவாரங்களிலும் வாயிலும் விளக்கை அடித்து
பார்த்துவிட்டு பவ்யாவிடம் திரும்பினார்.

“பயப்படற மாதிரி எதுவும் இல்லை பவ்யா.
கடைவாயில் இரத்தம் வழிஞ்சதுக்கு காரணம்
கல்பனாவோட நாக்கில் பல்பட்ட காயம்தான். மூக்குல
ரத்தம் வந்ததுக்கு காரணம் படுக்கையிலிருந்து கீழே
விழும்போது அடிபட்டிருக்கலாம்.

கல்பனா மறுத்தாள். “இல்ல டாக்டர்... என் கழுத்தைப்
பிடிச்ச யாரோ நெரிச்சாங்க. அப்பதான் மூக்குக்குள்ளே
ஏதோ உடைஞ்ச மாதிரி இருந்தது. கழுத்தைப் பாருங்க
நகக் காயம்...”

“நீ ஏதாவது கனவு கண்டிருப்பே. யாரோ உன்னைக்
கொல்லவற்ற மாதிரியும், அவங்க உன்னோட
கழுத்தைப் பிடிச்ச நெரிக்கிற மாதிரியும் கனவு வந்து
இதிலிருந்து தப்பிக்கிறதுக்காக ஒரு போராட்டமே
நடத்தியிருப்பே... உன்னோட கழுத்தை நீயே
பிடிச்சகிட்டு புரளும்போது உன் கை நகமே கழுத்துல
பட்டு கீறலை உண்மாக்கியிருக்கலாம்.”

“இல்ல...டாக்டர்...வெள்ளையா ஒரு உருவம் வந்து...”

“பேய்ன்னு சொல்றியா?”

“அதை என்னான்னு எனக்கு சொல்லத் தெரியலை
டாக்டர், சட்டுன்னு கண்முழிச்ச பார்க்கும் போது

வெள்ளையா ஒரு உருவம் பீரோவுக்குப்
பக்கத்திலிருந்து வந்தது.”

டாக்டர் பவ்யாவிடம் திரும்பினார்.

“நீ பார்த்தியா பவ்யா?”

“இல்ல டாக்டர்... ஆனா பக்கத்தது வீட்டு நாய் ரொம்ப
ஒரு மாதிரியா குரைச்சுகிட்டேயிருந்தது. பக்கத்து வீட்ல
இருக்கிறவங்க ஒரு ஆளைப் பார்த்து இருக்காங்க.”

“அப்படின்னா கல்பனாவை கொலை பண்ணதுக்காக
யாரோ உள்ளே வந்திருக்காங்க...”

“ஆமா டாக்டர்...”

“போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்துட்டிங்களா?”

“இல்லை... இனிமேத்தான் இன்ஸ்பெக்டருக்கு போன்
பண்ணனும்...”

டாக்டர் பர்வதம் ஊசியில் மருந்து ஏற்றிக் கொண்டே
பவ்யாவிடம் சொன்னார்-

“கல்பனா உடல் ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும்
ரொம்பவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கா. இந்த ஊசியைப்
போட்ட கொஞ்சம் ‘ரிலீப்’கிடைக்கும்.”

“ஊசியைப் போடுங்க டாக்டர்...” பவ்யா சொல்ல
பர்வதம் கல்பானவிடம் குனிந்தார். டாக்டரின் காதருகே

கல்பனாவின் உதடுகள் நெருங்கியது.கல்பனா
நடுக்கமாய் மெல்ல கூப்பிட்டாள்.

“டாக்டர்... நான் இப்ப சொல்றதை நீங்க பதட்டப்படாமே
கேட்கணும்...”

பர்வதமும் மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

“என்ன?”

“இந்த அறையோட குளியறைக்குப் பக்கத்தில் ஏதோ
இருக்கே..?”

“ஆமா...”

“இது லேசா அசையுது. அதுக்குள்ளே யாரோ
இருக்காங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

பர்வதம் கொஞ்சம் பயத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தார்.

கல்பனா சொன்னது உண்மைதான்

அதன் மெல்பகுதி லேசாய் அசைந்து கொண்டிருந்தது.
லேசாய் பெருமூச்சு சத்தம்.

பர்வதம், கல்பனா, பவ்யா மூன்று பேரும்
ஊஷாரானார்கள்.

அந்த மூச்சிரைப்பு சத்தம் இன்னமும் லேசாய்
கேட்டுக்கொண்டிருக்க டாக்டர் பர்வதம் குரலைத்
தாழ்த்திக் கொண்டு பவ்யாவின் காதில் கிசிகிசுத்தார்.

“இந்த அறைக்கு வேற பக்கமா வழியிருக்கா?”

“இல்ல டாக்டர்... ஒரே ஒரு பக்கம்தான் வழி. வேற
வழி கிடையாது...” பவ்யாவும் மெல்ல கிசிகிசுத்தாள்.

“அப்படின்னா நாம உடனடியா ஒரு காரியம்
பண்ணணும்...”

“என்ன டாக்டர்?”

“இந்த அறையைவிட்டு வெளியே போய் கதவைச்
சாத்தி தாழ்போட்டுக்கிட்டு போலீசுக்கு தகவல்
கொடுத்துட்டா அவங்க வந்து உள்ளே இருக்கிற ஆளை
மடக்கிடுவாங்க...”

கல்பனா அதை பயமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே கீழே
இறங்கிக்கொண்டாள். “டாக்டர் சொல்றதுதான் சரி
பவ்யா... இந்த இறைக்குள்ளே ஏதோ இருக்கு. நான்
சொன்னப்ப நீ நம்பலை...”

பவ்யா தலையசைத்தாள். “சரி... வா... வெளியே
போயிடலாம்...”

மூன்று பேரும் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள்.
பவ்யா உடனே கதவைச் சாத்தி வெளிப்பக்கமாய்
தாழ்ப்பாளைப் போட்டாள்.

“இனி போலீசுக்கு போன் பண்ணிடலாம். “டாக்டர் பர்வதம் தன் செல்போனை எடுத்து பவ்யாவிடம் நீட்ட அவள் வாங்கி இன்ஸ்பெக்டர் தாரைச்செல்வனை தொடர்பு கொண்டாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்... நான் பவ்யா...”

“சொல்லுங்க மிஸஸ் பவ்யா... ஏதாவது பிரச்சினையா?”

OceanofPDF.com

“ஆமா...”

“என்ன பிரச்சினை?”

“என் வீட்டுக்குள்ளே யாரோ ஒளிஞ்சுகிட்டு இருக்காங்க...
மூச்சிரைக்கிற சத்தம் கேட்குது...”

“மூச்சிரைக்கிற சத்தமா?”

“ஆமாம்.”

“பக்கத்துல போயப் பார்த்தீங்களா?”

“இல்லை... போக மயமாயிருந்தது. அறையைப்
பூட்டிகிட்டு வெளியே வந்துட்டோம்... நீங்க இங்கே
வற்றவரைக்கும் அதை திறக்கமாட்டோம்.

“இப்ப நான் புறப்பட்டு வர்றேன். தைரியமா இருங்க...”

“சரியா முப்பதாவது நிமிடம் உங்க வீட்ல இருப்பேன்.”

சரியாய் அரை மணி நேரம் கழிந்தது. இருட்டை
விரட்டியபடி வெளிச்சத்தோடு ஜீப் ஒன்று சன்னமாய்
உறுமி கொண்டே திரும்பி வேகம் பிடித்து பவ்யாவின்
வீட்டுக்கு முன்பாய் வந்து நின்றது.

இன்ஸ்பெக்டர் தாரைச்செல்வனும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்
மாறனும் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கிக்
கொண்டிருக்கும்போதே பவ்யா எதிர்கொண்டாள்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“நீங்க சொன்ன அறை எந்தப் பக்கம் இருக்கு?”

பவ்யா கூட்டிக்கொண்டு போனாள். அறை வாசலில் நின்றிருந்த பர்வதத்தைக் கண்டு தாமரைச்செல்வன் குழப்பமாய் பார்க்க அவள் சொன்னாள்-

“கல்பனாவுக்கு திடீர்ன்னு மூக்கிலும், வாயிலும் இரத்தம் வந்தது. அவளுக்கு சிகிச்சை அளிக்க எங்க குடும்ப டாக்டரைக் கூப்பிட்டேன். இவங்கதான் டாக்டர் பர்வதம்.”

இருவரும் ‘அலோ’ சொல்லி கொண்டபின் தாரைச்செல்வன் கேட்டார்-

“கல்பனாவுக்கு என்னாச்சு டாக்டர்? வாயிலும், மூக்கிலும் இரத்தம் வர என்ன காரணம்?”

“ஏதோ கனவு கண்டு கீழே விழுந்ததுல முகத்துல அடிபட்டு...”

கல்பனா குறுக்கிட்டாள்.

“இல்ல இன்ஸ்பெக்டர்... எனக்கு இரத்தம் வந்ததுக்குக் காரணம் அதில்லை. ஏதோ ஒரு உருவம் வெள்ளையா என் பக்கத்துல வந்து என்னோட கழுத்தைப் பிடிச்ச நெரிச்சதாலே ஏற்பட்டது அது. நான் சொன்னப்ப டாக்டரும் நம்பலை...பவ்யாவும் நம்பலை. ஆனா அந்த உருவத்தோட மூச்சிரைப்பு சத்தத்தை கொஞ்ச

நேரத்துக்கு முந்தி இந்த அறைக்குள்ளேயே கேட்டோம்.
எங்கோ அந்த உருவம் ஒளிஞ்சுட்டு இருக்கு.”

“அந்த உருவத்தை இப்போ பார்த்துடலாம்.”
தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக்கொண்டே கதவுக்கு
முன்பாய் போய் நின்றார்.

“மாறன்...”

“சார்...”

“உங்க துப்பாக்கியை எடுத்துக்குங்க. நாம
அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சதுமே நீங்க இடது பக்கம்
பாருங்க. நான் வலது பக்கம் பார்க்கிறேன். நிலைமை
விபரீதம்ன்னா தயங்காமே சுட்டுடுங்க.”

“சரி சார்...”

தாமரைச்செல்வன் கதவின் தாழ்ப்பாள்மேல் கையை
வைத்து சத்தம் வராமல் விலக்கினார். பின் கதவை
எதிர்பாராத ஒரு விநாடியில் பளிச்சென்று
திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைய, மாறனும் அதே
வேகத்தில் பின்தொடர்ந்தார். அறைக்குள் குழல்
வெளிச்சம் நிரம்பியிருக்க மின்விசிறி மெதுவாய்
சுழன்று கொண்டிருந்தது. தாமரைச்செல்வனும்,
மாறனும் தங்களுடைய பார்வைகளை உன்னிப்பாய்க்
கொடுத்தார்கள்.

“மூச்சிரைப்பு சத்தம் ஏதாவது கேட்கிறதா?”

“இல்லை...”

“மாறன்...”

“சார்...”

“துப்பாக்கியோடு ரொம்ப முனைப்பா இருங்க. நான் இப்போகிட்டேப் போறேன்...”

மாறன் இரண்டு கைகளாலும் துப்பாக்கியை பிடித்துக்கொண்டு குறிபார்க்க, தாமரைச்செல்வன் வார்ட்ரோப்பின் கதவைப் பிடித்து ‘சர்ரர்’கென்று பக்கவாட்டில் ஒரு இழுப்பு இழுத்தார்.

அது சுலபமாய் இழுபட்டு நகர்ந்து நாற்பதடி சதுர பரப்பளவைக் காட்டியது. உள்ளே துணிமணிகள் நிறம் நிறமாய் தொங்கின.

“இங்கே யாரும் இல்ல சார்...” துப்பாக்கி முனையால் சேலைகளை விலக்கிப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார் மாறன்.

“பவ்யா, கல்பனா, டாக்டர் பர்வதம் மூன்று பேர்களுமே மூச்சிரைப்பு சத்தத்தை கேட்டிருக்காங்களே...?”

“பிரமையாய் இருந்து இருக்கலாம் சார்...”

“மூணு பேருக்குமே ஒரு மாதிரியான பிரமை ஏற்படுமா?” மாறன் அறையின் பிற பகுதிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க-

தாமரைச்செல்வன் திரும்பி அறைவாசலில் நின்று
உள்ளே பயமாய் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மூன்று
பேர்களையம் கூப்பிட்டார்.

“வந்து பாருங்க... இங்கே யாரும் இல்லை...”

உள்ளே வந்தார்கள்.

“சத்தம் கேட்டது இன்ஸ்பெக்டர்...”

“யாரோ பெரிசா மூச்சிரைக்கிற மாதிரி...”

“வார்ட்ரோப்கூட லேசா அசைஞ்சது...”

“மிஸஸ் பவ்யா...”

“சார்...”

“இந்த அறைக்கு வேற வழி இருக்கா?”

“இல்லை இன்ஸ்பெக்டர்... இந்தப் பக்கம் மட்டும்தான்
வழி.”

மாறன் அறையின் மற்ற பகுதிகளைச் சுற்றிப்
பார்த்துவிட்டு வந்தார்.

“சார்... யாராவது உள்ளே மாட்டியிருந்தா தப்பிச்சு போக
வழியே கிடையாது...”

தாமரைச்செல்வன் தன் முன் நெற்றியில் இடதுகை
விரல்களால் தாளம் போட்டார்.

“மாறன்! அந்த உருவத்தை கல்பனா பார்த்திருக்காங்க.
அது அவங்களைக் கொல்லவும் முயற்சி
பண்ணியிருக்கு. அதுக்கப்புறம் டாக்டர் பர்வதமும்
பவ்யாவும் ஒருவிதமான மூச்சிரைப்பைக்
கேட்டிருக்காங்க. இதை நாம் ஒதுக்கித்தள்ள முடியாது.”

“அந்த உருவம் இப்ப இல்லையே சார்...?”

“அது ஏன் ஒரு பேயாய் இருக்கக் கூடாது...?” கேட்ட
கல்பனாவை வியப்பாய் பார்த்தார் தாரைச்செல்வன்.

“பேயா...?”

“ஆமா... சார்...”

“நீங்க கம்ப்யூட்டர் படிச்ச பட்டதாரி. பேய் இருக்குன்னு
சொல்றதை நம்பறீங்களா?”

“சில சமயம் நம்பவேண்டியிருக்கு சார்... நான் அதைப்
பார்த்தேன்...”

“சரி... அது ஆண் மாதிரி இருந்ததா... பெண் மாதிரி
இருந்ததா...?”

“அது பிடிபடலை... வெள்ளையா இருந்தது...”

“வெள்ளை உடை...?”

“ஆமா...”

“அந்த வெள்ளை உடையை நீங்க பார்த்த பேய் எந்த ஜவுளிக்கடையில் வாங்கியிருக்கும்ன்னு நினைக்கீறீங்க?”

‘அப்படின்னா நான் பார்த்தது...?’

“கண்டுபிடிச்சுடலாம். கவலைப்படாதீங்க. உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் கோயமுத்தூரிலிருந்து வந்துட்டா எல்லா குழப்பத்துக்கும் விடை கிடைச்சுடும்...”

“அண்ணனும், அண்ணியும் நாளைக்கு மத்தியானம் வர்றாங்க சார். அவங்க பவ்யாவுக்கு போன் பண்ணி பேசியிருக்காங்க...”

“எப்போ பேசினாங்க?”

“ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னாடி சார். நான் அப்ப நல்லாத் தூங்கிட்டு இருந்ததால் அண்ணன், அண்ணி கிட்ட பெச முடியலை...”

தாமரைச்செல்வன் பவ்யாவிடம் திரும்பினார். “அவங்க என்ன சொன்னாங்க பவ்யா?”

பவ்யா கல்பனாவின் அண்ணன், அண்ணியிடம் டெலிபோனில் பேசிய விபரத்தைச் சொல்லி முடிக்க ஐந்து நிமிடங்கள் எடுத்துக்கொண்டாள்.

தாமரைச்செல்வன் கேட்டார்- “நாளைக்கு மத்தியானம் ரெண்டு பேரும் வர்றாங்க இல்லையா?”

“ஆமா சார்...”

“இப்ப அவங்க கோயமுத்தூர்ல தங்கியிருக்கிறது
பாலசண்முகம் வீட்ல...?”

“ஆமா சார்.”

“என்ன பூசைக்காக போயிருக்காங்க?”

“அஷ்டதுர்க்கா பூஜை.பாலசண்முகம் ஒரு
மாந்திரீகவாதி.அவர்தான் அந்த பூசைக்கெல்லாம்
ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கார்...”

பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே-
மாடியறையில் அந்த சத்தம் கேட்டது.

“ச்ச்லீர்ர்ர்...”

எதவோ உடைந்து நொறுங்குகிற சத்தம்.
தாமரைச்செல்வனும், மாறனும் மாடிப்படிகளை
குறிவைத்து பாய்ந்தார்கள். இரண்டிரண்டு படிகளாய்
தாவி மேலே ஏறினார்கள்.

மாடியறை வந்தது.

கதவு காற்றுக்கு லேசாய் ஆடிக்கொண்டு இருக்க
உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

இரவு மின்விளக்கு வெளிச்சத்தில் மீன் தொட்டி ஒன்று
சுக்கல் சுக்கலாய் உடைந்து அறை முழுவதும்

கண்ணாடி சில்லுகள் பரவியிருக்க இரத்தம் கலந்த
நீரில் மீன்கள் நிறம் நிறமாய் துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

13

ரத்தம் கலந்த நீரில் மீன்கள் நிறம் நிறமாய்
துடித்துக் கொண்டிருக்க இன்ஸ்பெக்டர்
தாமரைச்செல்வனும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்
மாறனும் அறைக்குள் பார்வையை பதட்டமாய்
ஓடவிட்டார்கள்.

“மாறன்...”

“சார்...”

“வீட்டுக்குள்ளே யாரோ இருக்காங்க. நீங்க கீழ்தளம்
பூராவும் பார்த்துட்டு வெளி கேட்டுக்குப் பக்கத்துல
போய் நில்லுங்க. நான் மாடியைப் பார்த்துடறேன்.”

“சரி சார்...”

மாறன் படிகளில் இறங்கி வேகமாய் போக - பவ்யாவும்
கல்பனாவும் மேமேல ஏறி வந்தார்கள்.

தாமரைச்செல்வன் அதற்குள் மாடியில் இருந்த இரண்டு
அறைகளையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும்
உடைந்த மீன்தொட்டிகிடந்த இடத்துக்கு
திரும்பியிருந்தார். ஒரே ஒரு மீன் மட்டும் இன்னமும்
உயிர்த்துடிப்போடு துள்ளிக்கொண்டிருந்தது. பவ்யா

நெஞ்சில் கைவைத்து கண்களில் நீர் நிரம்பியிருக்க
இறந்துகிடந்த மீன்களைப் பார்த்தாள். பின்பு கலவரமாய்
தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டாள்.

“சார்... நாம கீழே பேசிக்கிட்டிருக்கும்போது ஆள்
மேமேல இருந்திருக்கான்.”

“நானும் அப்படித்தான் நினைச்சேன். ஆனா அப்படி
இருக்க முடியாதுன்ன இப்ப நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் சார்?”

“மீன்தொட்டி கீழே விழுந்து உடைஞ்ச அதே விநாடி
நானும் மாறனும் மேலே ஏறி வந்தோம். மேலே ஆள்
இருந்திருந்தா தப்பிச்சு போக இந்த மாடிப்படிகள்
வழியாகத்தான் வந்து இருக்கணும். அப்படி யாரும்
வரலையே...”

கல்பனா குறுக்கிட்டுப் கேட்டாள்-

“மீன்தொட்டி தானாக கீழே விழுந்து
உடைஞ்சிருக்கலாம் இல்லையா?”

“இல்லை...” பவ்யா தீர்க்கமாய் தலையாட்டினாள். “இந்த
மீன் தொட்டியோட எடை இருபது கிலோவுக்குமேல்
இருக்கும். யாரோ தள்ளிவிடாமே கீழே விட வாய்ப்பே
இல்லை...”

தாமரைச்செல்வன் கீழே பரவியிருந்த தண்ணீரைப்
பார்த்துவிட்டு அதிர்ச்சியாய் பவ்யாவையும்

கல்பனாவையும் ஏறிட்டார்.

“மீன்தொட்டி தண்ணீரில் எப்படி இரத்தம் கலந்ததுன்னு தெரியரை...”

“மீன்களோட இரத்தமாய் இருக்கலாம் சார்.”

“இவ்வளவு இரத்தம் மீன்களின் உடம்பிலிருந்து வெளிப்பட்டிருக்க முடியாது. இது மனித இரத்தமாக இருக்கலாம். மிஸஸ் பவ்யா! ஒரு சின்ன பாட்டிலும் ஒரு கரண்டியும் கொடுக்க முடியுமா?”

“எதுக்கு சார்...?”

“இந்த இரத்தம் கலந்த தண்ணீரை பாட்டிலில் சேகரிச்சு பரிசோதனைக்கு அனுப்பணும்...”

பவ்யா தயங்கினாள்.

“சார்...அது... வந்து...”

“என்ன... தயக்கம்...?”

“கீழே போக மயமாயிருக்கு சார். அந்த ஆள் எங்கேயாவது ஒளிஞ்சிருந்து திடீர்ன்னு தாக்கலாம்...”

“வாங்க! நான் துணைக்கு வர்றேன்.”

“மூன்று பேரும் மாடிப்படிகளில் இறங்கி கீழே வர சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் எதிர்பட்டார்.

“என்ன மாறன்?”

“சார் வீட்டைச் சுத்தி எல்லாப் பக்கமும் பார்த்துட்டேன். யாரும் இருக்கிற மாதிரி தெரியலை... தப்பி ஓடியிருக்கலாம்.”

“விசயங்கள் விபரீதமா போயிட்டிருக்கு.”

“யாரோ விளையாடறாங்க சார்.”

“அதாவது பயமுறுத்தறாங்க...?”

“ஆமா...”

“எதுக்காக பயமுறுத்தணும்?”

“புரியலை சார்... கல்பனாவைத் தீர்த்துக்கட்ட யாரோ முயற்சி பண்ணறாங்க...”

கல்பனா கலக்கமாய் குறுக்கிட்டாள் “சார்... என்னைத் தீர்த்துக்கட்டறதுல யாருக்கு என்ன லாபம்ன்னு தெரியலை. நானும் சரி, என்னோட அண்ணன், அண்ணியும் சரி, யாருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் பண்ணியது இல்லை.”

“ஏதோ காரணம் இருக்கப்போய்த்தான் உங்களை கொல்ல முயற்சி நடந்திருக்கு. உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் கோயமுத்தூரிலிருந்து திரும்பின பின்னாடிதான் காரணம் தெரியும்...” சொன்ன தாமரைச்செல்வன் மாறனை ஏறிட்டார்.

“மாறன்...”

“சார்...”

“கல்பனா பவ்யா இரண்டு பேருக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க. அப்புறம் கோயமுத்தூர் போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்து அந்த பாலசண்முகம் வீட்ல தங்கியிருக்கிற சசிதரனையும் நர்மதாவையும் விசாரணை பண்ணச் சொல்லணும். சசிதரன்கிட்டே உடனடியா நாம் பேசியாகணும்... நாம் கேட்கிற கேள்விகெல்லாம் சசிதரன் சரியாக பதில் சொன்னால் போதும், இப்போ நடந்துகிட்டு இருக்கிற சம்பவங்களுக்கு காரணம் என்னங்கிறதை கண்டுபிடிச்சுடலாம்.”

“சரி சார்... இப்பவே கோவை போலீசுக்கு தெரியப்படுத்திடறேன்.”

மாறன் உள்ளே இருந்த தொலைபேசியை நோக்கிக் போனார்.

கோவை, விடியற் காலை மூன்று மணி ராம் நகர் போலீஸ் நிலையம் சின்ன பரபரப்பில் விழித்திருக்க இன்ஸ்பெக்டர் கோகுல கண்ணன் தலைக்குத் தொப்பியைக் கொடுத்துக் கொண்டே வெளியே நின்றிருந்த போலீஸ்காரருக்கு குரல் கொடுத்தார்.

“ஜீப் தயாரா?”

“தயாரா இருக்கு சார்.”

தொலைபேசரி மணி அடித்தது. தொப்பையை
பெல்ட்டுக்குள் அடக்க முயன்ற கோகுலகண்ணன் அந்த
முயற்சியை தற்காலிகமாய் கைவிட்டு
தொலைபேசியை எடுத்தார்.

“அலோ...”

“கோகுலகண்ணன்...?” உதவி ஆணையரின் குரல்.

“நான்தான் பேசுறேன் சார்.”

“சென்னை செய்தி கிடைத்ததா?”

“கிடைத்தது சார்... அந்த விசயமாத்தான் புறப்பட்டுகிட்டு
இருக்கேன்.”

“சரியான முகவரியை குறிச்சிக்கிட்டீங்களா?”

“குறிச்சிக்கிட்டேன் சார். விசாரணை
பண்ணவேண்டியவரின் பெயர் பாலசண்முகம்,
முகவரி-474,பிரகாசம் ரோடு, ராம் நகர், கோவை -9

“அது எந்த இடம்ன்னு சரியா தெரியுமா?”

“தெரியும் சார்.”

“பாலசண்முகத்திடம் விசாரணை நடத்தியதும்
கையோடு அங்கே தங்கியிருக்கும் சசிதரனையும்
அவருடைய மனைவி நர்மதாவையும் போலீஸ்
நிலையத்துக்கு கூட்டிகிட்டு வந்துடனும்.”

“சரி சார்...”

“இப்போ மணி மூணு. எத்தனை மணிக்கு எனக்குத் தகவல் கிடைக்கும்?”

“நாலரை மணிக்குள்ளே சார்...”

“உங்க போனுக்காக காத்திருப்பேன். இது ரொம்ப முக்கிய விஷயம் சென்னை போலீஸ் நாம கொடுக்கப்போகிற தகவல்களுக்குக்காக எதிர்பார்த்து இருக்காங்க. தலைமையத்திலிருந்து ரெண்டு தடைவ ‘வயர்லெஸ்’ வந்தாச்சு.

“அவங்க அவசர் எனக்குத் தெரியும் சார்...எப்படிவும் ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே எல்லாத் தகவல்களும் கிடைத்துவிடும்.”

“சசிதரனையும் நர்மதாவையும் போலீஸ் நிலையத்துக்கு கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டியது முக்கியம்.”

“சரி சார்....”

கோகுலகண்ணன் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு வெளியில் நின்றிருந்த ஜீப்புக்கு வந்தார். கோவைக்கே உரித்தான சில்லிப்பான பனிக்காற்று அவருடைய உடம்பை உரசிக்கொண்டு போயிற்று.

ஜீப்பில் ஏறி உட்கார்ந்தார். அது நகர்ந்து வேகம் பிடித்தது. ராம்நரியின்வெறிச்சோடிய தெருக்கிளல் பத்து

நிமிடப் பயணம்.மரங்கள் அடர்ந்த பிரகாசம் ரோடு
நிசப்பதமாய் இருந்தது.

தெருவில் வீடுகள் அவ்வளவாய் இல்லை. மரங்களுக்கு
மத்தியல் தள்ளித் தள்ளி தெரிந்தது.

“டிரைவர்! ஜீப்பை அப்படி ஓராம நிறுத்திக்க.”

ஜீப் இருட்டில் போய் நின்றது. இறங்கி மெல்ல
நடைபோட்டார் கோகுலகண்ணன்.

வீட்டு எண்கள் காம்பவுண்டு கேட்டுக்கு பக்கத்திலேயே
பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

இரண்டு நிமிடம் நடை போட்டதும் சாலையின்
வளைவில் அந்த பழைய மாடி வீடு 474 என்ற
எண்ணோடு தட்டுப்பட்டது.

நின்றார் கோகுலக்கண்ணன். வீடு இருட்டுக்குள்
மூழ்கியிருந்தாலும் மாடியில் மட்டும் லேசான
வெளிச்சம் தெரிந்தது. மூடியிருந்த காம்பவுண்டு
கேட்டைப் போய் தொட்டார். லேசாய் தள்ளிப் பார்க்க
திறந்து கொண்டது. உள்ளே தொட்டிகளில் நிறைய
செடிகள். போகப் போக காற்றில் ஏதோ மணம். மூச்சை
இழுத்துப் பார்த்தார். சாம்பிராணி வாசனை.

பழைய காலத்து படிகள் சிறிது சிதிலமாய்த் தெரிய
கோகுலக்கண்ணன் படிகளில் ஏறி அழைப்பு மணியின்
பொத்தானை தேடி கையை வைத்தார். உள்ளே

ஓலியலைகள் உற்பத்தியரிச சில விநாடிகள் நீடித்து
ஓய்ந்தது.

கதவு திறக்கக் காத்திருந்தார்.

உள்ளே காலடிச் சத்தம்.'தொம்...தொம்...என்று தரை
அதிர்கிகற மாதிரியான நடை.

கதவின் தாழ்ப்பாள் பளிச்சென்று விலக ஒரு நபர்
வேட்டி பனியனோடு தெரிந்தான். கண்களில் தூக்கக்
கலக்கம் . போலீசைப் பார்த்ததும் அந்ததூக்கம்
காணமல் போயிற்று.

“யா....யார் வேணும்....?”

“இங்கே பாலசண்முகம்....?”

“நான்தான்.”

“உங்ககூட கொஞ்சம் பேசணும்...”

“என்ன விசயமாய்...?”

“உள்ளே போய் பேசலாமா?”

“வா...வாங்க...உள்ளே போனார்கள்.

இருட்டாய் இருந்தது வீடு. கோகுலகண்ணன்
சொன்னார்.

“விளக்கைப் போடுங்க.”

“மன்னிக்கணும் சார்....மின்சாரம் இல்லை.”

“அழைப்புமணி அடிச்சதே....?”

“அது பேட்டரி சார்.”

“மாடியில் லேசா வெளிச்சம் இருக்கே?”

“அது அவசர விளக்கு. மின் இணைப்பில் ஏதோ கோளாறு. ராத்திரி பத்து மணியிலிருந்தே மின்சாரம் இல்லை...உட்காருங்க சார்...” சோபாவைக் காட்டிவிட்டு ஒரு மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றினார் அவர்.

கோகுலகண்ணன் அந்த அழுக்கான சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டே கேட்டார்.

“இந்த வீட்ல உங்களைத் தவிர வேற யார் யாரெல்லாம் இருக்காங்க?”

“நான் ஒரு ஒண்டிக்கட்டை. எனக்கு குடும்பம் எதுவும் கிடையாது. மாடியில் இப்போ விருந்தினர் இருக்காங்க.

“யார் அவங்க?”

“சென்னையிலிருந்து வந்திருக்காங்க.”

“பேரு...?”

“எதுக்காக சார் இந்த விசாரணை?”

“சொல்றேன். மொதல்ல அவங்க யாருன்னு சொல்லுங்க.”

“என்னோட நன்பன் சசிதரனும், அவரோட மனைவி நர்மதாவும்.”

“நான் அவங்களைப் பார்க்கணுமே...?”

“சார்....நீங்க விசாரணை பண்பு தோரணையைப் பார்த்தால் எனக்கு பயமாயிருக்கு. சசிதரனும், அவரோட மனைவியும் என்னோட விருந்தினர் அவங்களை எதுக்காக நீங்க பார்க்கணும்.”

கோகுலக்கண்ணன் புன்னகைத்தார்.”நான் இந்த அதிகாலை நேரத்தில் உங்க வீட்டுக்கு வந்ததே அந்த சசிதரனையும் அவரோட மனைவியையும் பார்க்கத்தான்.”

“எ....எ...எதுக்கு...?”

“போய் கூட்டிகிட்டு வாங்க...சொல்றேன்.”

பாலசண்முகம் எழுந்து மாடிப்படிகளை நோக்கிப் போனார். படிகளில் உயர்ந்தார். மறைந்தார்.

கோகுலகண்ணன் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு மாடிப்படிகளையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க..

நேரம் ஓடியது. சிகரெட் முழுவதும் புகையாய் மாறியது. காத்திருந்தார்.

ஐந்து நிமிடம்...

பத்து நிமிடம்..

பதினைந்து... இருபது... முப்பது...

பாலசண்முகம் வரவேயில்லை.

மனதில் லேசாய் ஒரு பயம் முளைக்க
கோகுலகண்ணன் எழுந்தார். மாடிப்படிகளை நோக்கிப்
போனார். அந்த இருட்டான படிகளில் உயர்ந்தார். இதயம்
இரத்தத்தை வேகமாய் இறைந்து துடிதுடித்தது.

14

கோகுலகண்ணன் தன் காவல்துறை வாழ்க்கையில்
எத்தனையோ 'மர்ம' இரவுகளை சந்தித்து
இருந்தாலும் அந்த இரவு அவருக்கு சற்றை பயத்தைக்
கொடுத்தது.

'மாடி அறையில் இருக்கும் சசிதரனையும்,
நர்மதாவையும் அழைக்கப்போன பாலசண்முகம் ஏன்
இன்னமும் கீழே திரும்பவில்லை...'

எகிறுகிற இதயத்துடிப்போடு மெல்ல மாடிப்படிகளில்
உயர்ந்த கோகுலகண்ணன் இருட்டான மாடி
வராந்தாவுக்கு வந்தார். பார்வைக்கு சட்டென்று எதுவும்
புலப்படவில்லை. சிலுசிலுவென்ற குளிர்காற்று மட்டும்
உடம்பை உரசிக்கொண்டு போயிற்று.

இருட்டில் சில விநாடிகள் நின்றுவிட்டு பின் மெல்ல நடந்தார். சற்று முன்புவரை மாடியறையில் எரிந்துகொண்டிருந்த எமர்ஜென்சி விளக்கு இப்போது அனைத்து போயிருக்க எல்லாப் பக்கமும் கரித்தாளை கொட்டினாற்போல் இருட்டு.

கோகுலகண்ணன் தன் பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கையை நுழைத்து சிகர்லைட்டரை எடுத்து பொத்தானை அழுத்த தீ நாக்கு உற்பத்தியாகி அசைத்து பரவியிருந்த இருட்டை கொஞ்சம் விரட்டியது.

குறுகலான மாடி வராந்தா ஐம்பது தூரம் வரை சென்று ஒரு அறைக் கதவுக்கு முட்டிகொண்டு நின்றது.

கோகுலகண்ணன் கதவை நெருங்கி தன் பூட்ஸ் காலால் நெல்ல உரைக்க அது திறந்து கொண்டது. எண்ணெய் போடாத கதவு ஷெனாய் வாத்தயம் போல் அழுத்து. கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார்.

உள்ளே யாரும் இல்லை.

சில விநாடி தயங்கிவிட்டு மெல்ல நுழைய அடித்த காற்றில் ஏதோ ஒரு வாசனை. ஆழ்ந்து சுவாசித்து அது என்ன வாசனை என்று கண்டுபிடிப்பதற்குள் அந்த வாசனை காணாமல் போயிற்று.

அறைக்கு மையமாய் போய் நிற்குகொண்டு கற்றும்முற்றும் பார்த்தார்.

சுவரோமாய் ஒரு கயிற்றுக்காட்டில் அதில் கலைத்து
போர்வை.

‘சசிதரனையும் நர்மதாவையும் அழைத்து வந்த
பாலசண்முகம் எங்கே போனாரெ....?’

அறையின் ஜன்னல் பக்கமாய் போய் நின்று ரோட்டை
எட்டிப் பார்தார்.

ரோடு வெறிச்சோடிப் போய் சோடியும் விளக்கு
வெளிச்சத்தில் நனைந்து கிடந்தது.

‘பாலசண்முகம் எதற்காக பொய் சொல்ல வேண்டும்....?’

‘தப்பித்து போகவேண்டும்...?’ ஜன்னலினின்றும்
திரும்பிய கோகுலகண்ணன் பார்வை காற்றுக்காக
திறந்துகிடந்த அலமாரிக்கு போயிற்று.

அலமாரி முழுக்க அடைசலாய் ஓலைச்சுவடிகள்.

அலமாரிக்குப் பக்கத்தில் போனார்.

மக்கிய இலை தழை வாசனை தீடிரென்று விபூதி
மணத்து.

கோகுலகண்ணன் ஒரு ஓலைக் சுவடியை எடுத்து சிகர்
ஜுவாலையின் வெளிச்சத்தில் படித்துப் பார்த்தார்.

போகர் ஞானஸூத்ரம், யோக பூஜாவிதி.

சத சமாதி தீட்சை - சிவயோக சாரம் என்று புரியாத
வார்த்தைகள்.

இரண்டாவது சுவடியை எடுத்தார். கோணல் மாணலாய்
ஏழுதப்பட்ட பாடல் வரிகள்.

பாரப்பா துரிசையில் வித்தை சொல்வேன்

பருவங்க நன்னத்தால் நீறு நீற்றீ

சீரப்பா செஞ்சாடும் சாரங்கட்டி,

நேரப்பா சாரத்தால் துரிசு கட்டி நிலையான...

கீழே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. கோகுலகண்ணன் ஓலைக்
சுவடியை அலமாறிக்குள் தினித்துவிட்டு
அறையினின்றும் வேக வேகமாய் வெளிப்பட்டு மாடி
வராந்தாவில் ஓடி படிகளில் இறங்க ஹாலுக்கு
வாந்தார்.

அந்த அறை இருட்டில் இருந்தது. நின்று நிதானிந்து
சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். சந்தேகம் வந்தது.

‘சத்தம் கேட்டது உண்மையா?’

‘இல்லை... பிரமையா...?’

அவர் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அழைறயின்
கோடியில் இருந்த அந்த அறைக்கதவு மெல்ல
அசைந்தது.

கோகுலகண்ணனின் தண்டுவடத்தில் குளிர் இறங்கிற்று.

‘அந்த கதவு அசைந்தது
காற்றுக்காகவா...இல்லை...உள்ளே யாராவது
இருக்கிறார்களா...?’

துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு அறையின்
கோடியில் இருந்த அந்த அறையை நோக்கிப் போனார்
கோகுலகண்ணன்.

கதவிலிருந்து ஒரு ஐந்தடி தூரம் தள்ளி நின்றுகொண்ட
கோகுலகண்ணன் மெல்ல குரல் கொடுத்தார்.

“யார்....உள்ளே...?”

“.....”

“வா....வெளியே....”

உள்ளே மவுனம்.

கோகுலகண்ணன் சில விநாடிகளில் நிசப்தம்
காத்துவிட்டு பிறகு எதிர்பாராத ஒரு விநாடியில்
கதவை ‘திடும்’ என்று தள்ளினார்.

கதவு அகலமாய் திறந்து கொள்ள

ஏராளமான கடவுள் படங்களோடு அந்த பூஜையறை
பார்வைக்குக் கிடைத்தது. மூலையில்
ஒண்டிக்கொண்டிருந்த பூனை தன் பாதரசக் கண்களால்

கோகுலகண்ணனை விழித்துப் பார்த்துவிட்டு வெளியே
சரலேன்னு பாய்ந்தது.

‘கீழே சத்தம் கேட்டதற்கு காரணம் இந்த
பூனைதானா...?’

பூஜையறைக்குள் நுழைந்தார். அறையின் மூலையில்
காளி சிலையொன்று பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்க
கழுத்தில் கனமான அரளி மாலை தெரிந்தது. சிலைக்கு
முன்னால் பெரிய தலைவாழை இலை போடப்பட்டு
நிறம் நிறமாய் சாத வைகைகள் தெரிந்தன. இரண்டு
பெரிய குத்துவிளக்குகளில் திரிகள் சோம்பலாய் எரிந்து
கொண்டிருந்தன. காளி சிலைக்கு இரண்டு
பக்கங்களிலும் சதுரம் சதுரமாய் இரண்டு தாமிரத்
தகடுகள் பொருத்தப்பட்டு தெரிந்தன. அதில் ‘ஓம் க்ரீம்
என்ற எழுத்துக்கள்.

கோகுலகண்ணனின் நரம்புகளை பயம் தடவிவிட்டது.

“இந்த வீட்டில் எதுவும் சரியில்லை....!”

“பாலசண்முகத்திடம் ஏதோ தப்பு இருக்கிறது...அதுதான்
தப்பி ஓடிவிட்டார்...!”

அந்த வீட்டை மேலும் சில நிமிடங்களுக்கு சுற்றிப்
பார்த்துவிட்டு வீட்டினின்று வெளிப்பட்டு கொஞ்சம்
தள்ளி ரோட்டு ஓரமாய் நின்றிருந்த ஜீப்பை நோக்கிப்
போனார்.

பீடி குடித்துக்கொண்டிருந்த டிரைவர்சட்டென்று அதை
வீசிவிட்டு விறைப்பு நிலைக்கு வந்தார்.

கோகுலகண்ணன் அதை பொருட்படுத்தாமல், ஜீப்புக்குள்
ஏறி உட்கார்ந்து வயர்லெஸ்சை உசுப்பி உதவி
ஆணையரை தொடர்பு கொண்டார்.

“சார்...! நான் கோகுலகண்ணன்....”

“என்ன...சசிதரன், நர்மதாவைப் பார்த்தீங்களா?”

“இல்லை...சார்...”

நடந்த சம்பங்களைச் சொன்னர் கோகுலகண்ணன்.
உதவி ஆணையர் மறுமுனையில் செவிமடுத்து விட்டு
வியப்பாய் கேட்டார்.

“பாலசண்முகம் தப்பிச்சு போயிட்டாரா?”

“ஆமா சார்! எப்படி எந்த வழியா தப்பிச்சு
போனார்ங்கிறது மர்மாயிருக்கு...இந்த வீடே சரியில்லை
சார்...ஒரு தனிப்படையை விட்டு இந்த வீட்டைப்
கிளறிப் பார்த்தால் ஏதாவது முக்கியமா தடயங்கள்
கிடைக்கலாம்...”

“பக்கத்துல வீடுகள் இருக்கா?”

“ஒரே ஒரு வீடு இருக்கு சார்....”

“அந்த வீட்ல யார் இருக்காங்க?”

“தெரியலை சார்.”

“போய்ப் பாருங்க. அந்த வீட்ல இருக்கிறவங்களை விசாரணை பண்ணினா ஏதாவது விபரம் கிடைக்கலாம். நான் தனிப் படையை அனுப்பறேன். வீட்டைக் கிளறிப் பார்த்துடுங்க...”

“சரி சார்...” கோகுலகண்ணன் வயர்லஸ்சை அணைத்துவிட்டு ஜீப்பில் இருந்து வெளிப்பட்டு பக்கத்து வீட்டுக்குப் போனார்.

பூட்டப்பட்டிருந்த சிறிய காம்பவுண்டு கேட்டைத் தட்ட உள்ளேயிருந்த நாய் விழித்துக்கொண்டு குரைத்தது.

இருட்டில் அதன் குரைப்பு தீவிரமான இரண்டாவது நிமிடம்.

முன்பக்க நாற்பது வாட்ஸ் பல்பு உயிர் பிடித்துக்கொண்டு இருட்டை விரட்ட பக்கவாட்டு ஜன்னலில் ஒரு முகம் எட்டிப் பார்த்தது. பெண் முகம்.

“யாரு...?”

“போலீஸ்...! கதவைத் திறங்க.”

“போலீசா...?” கேட்டுக்கொண்டே அதிர்ச்சியோடு கதவைத் திறந்தாள் அந்தப் பெண். இளம் பெண். தூக்கம் கெட்ட முகத்தில் கண்கள் சிவந்து தெரிந்தது. நாளை அதட்டிவிட்டு வந்து காம்பவுண்டு கேட்டைத் திறந்தாள்.

“யார் வேணுங்க?”

“பக்கத்து வீட்டைப் பத்தி கொஞ்சம் விசாரிக்கணும்.
உங்க பேர் என்ன?”

“ரேணுகா.”

“வீட்ல நீங்க மட்டுந்தானா?”

“ஆமா! கணவர் வெளியூர் போயிருக்கார்.”

“பக்கத்து வீட்டுல இருக்கிற பாலசண்முகத்தைப் பத்தி
கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா?”

ரேணுகா சொன்னாள் - “அவர் ரொம்ப நல்லவருங்க.
எதுக்காக அவரைப் பத்தி கேட்கறீங்க?”

“அவர்மேல் ஒரு புகார் வந்திருக்கு. அவர் என்ன
தொழில் பண்ணார்?”

“ஜோசியம் வாஸ்து பார்ப்பார். பிரிஞ்சு வாழற கணவன்
மனைவிகளை சேர்த்து வைக்கிறதுக்காக பரிகாரம்
சொல்லி யாகம் பண்ணுவார். பவுர்ணமி நாட்களில்
கோவிலுக்கு போய் பூஜை பண்ணுவார்.”

“அவரைத் தேடி நிறைய பேர் வருவாங்களா?”

“ம்... வருவாங்க! ஞாயிற்றுக்கிழமை நாட்களில் கூட்டம்
அதிகமா இருக்கும்...”

“பாலசண்முகத்தைத் தவிர அந்த வீட்ல வேற யார்
இருக்காங்க?”

“அவர் மட்டுந்தான். வேற யாரும் கிடையாது.”

ரேணுகா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே
தெருமுனையி காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம்
தெரிந்து ஆரன் சத்தம் கேட்டது.

கோகுலகண்ணன் திரும்பிப் பார்த்தார்.

கார் மிதமான வேகத்தில் வெளிச்சத்தை இறைத்தபடி
ஊர்ந்து வந்தது. பாலசண்முகத்தின் வீட்டு வாசல்
அருகே போய் நின்றது.

காரின் பின்பக்க கதவைத் திறந்துகொண்டு காவி
வேட்டியும், காவிச் சட்டையும் அணிந்த அந்த நடுத்தர
வயது நபர் இறங்கினார்.

ரேணுகா கோகுலகண்ணன் ஏறிட்டபடி சொன்னாள்-

“அவர்தாங்க பாலசண்முகம்...”

15

ன்ஸ்பெக்டர் கோகுலகண்ணன் திகைத்துப்
போய் அந்தப் பெண் ரேணுகாவைப் பார்த்தார்.

“நீ என்னம்மா சொல்றே... காரில் இருந்து
இறங்கறவர்தான் பாலசண்முகமா...?”

“ஆமாங்கா...”

“சரி... நான் இனி அவர்கிட்ட பேசிக்கிறேன்” -

சொன்ன கோகுலகண்ணன் பாலசண்முகத்தை
நோக்கிப் போக அவர் வாசலில் நின்று திறந்து கிடந்த
தன் வீட்டைப் பார்த்து குழம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

கோகுலகண்ணன் பக்கத்தில் போய் நின்று கேட்டார்.

“நீங்க பாலசண்முகம்...?”

இவர் தலையசைத்தார்.

“ஆமா...”

“உங்களைப் பார்க்கத்தான் நான் வந்தேன். நான்
வந்தபோது வீட்ல வேற யாரோ இருந்தாங்க. நான்தான்
பாலசண்முகம்ன்னு சொல்லி தன்னை
அறிமுகப்படுத்திகிட்டான்.”

பாலசண்முகம் பதட்டப்பட்டார்.

“யார் அந்த ஆள்...?”

“தெரியலை...”

“இப்ப எங்கே அவன்...?”

“தப்பி ஓடிட்டான்...”

பாலசண்முகம் உச்சபட்ச பதட்டத்தோடு நுழைந்து
எல்லா அறைகளிலும் புகுந்து மறுபடியும் முன்
அறைக்கு வந்து கோகுலகண்ணனுக்கு முன்பாய்
நின்றார். கோகுலகண்ணன் கேட்டார்.

“ஏதாவது திருட்டுப் போயிருக்கா?”

“இல்லை...” என்ற பாலசண்முகம் சில விநாடி தயக்கத்துக்குப் பிறகு கேட்டார்.

“நீங்க என்னை எதுக்காக பார்க்க வந்தீங்க இன்ஸ்பெக்டர்?”

“ஒரு விசாரணைக்காக...”

“என்ன விசாரணை...என்னோட பூஜைகளைப் பத்தி யாராவது தப்பா புகார் கொடுத்துட்டாங்களா...?”

“அதில்லை...”

“பின்னே...?”

“சொன்ன போலீசிடமிருந்து எனக்கு ஒரு தகவல் வந்தது. அந்த தகவல்படி உங்க வீட்டில் சசிதரன் என்கிற ஒரு நபரும், அவருடைய மனைவியும் வந்து தங்கியிருக்கிறதாகவும் அவங்களை உடனே சென்னைக்கு அனுப்பி வைக்கும்படியாகவும் எனக்கு கட்டளையிட்டிருந்தாங்க. நானும் உடனே புறப்பட்டு வந்தேன். அழைப்பு மணியை அழுத்தியதுமே அந்த ஆள் வந்து கதவைத் திறந்தான். இங்கே பாலசண்முகம் யாருன்னு கேட்டேன். நான்தான்னு சொன்னான்.சசிதரனும், அவரோட மனைவி நர்மதாவும் இந்த வீட்ல இருக்காளான்னு கேட்டேன். மாடியில் படுத்து தூங்கிட்டிருக்காங்க. நான் போய் எழுப்பி

கூட்டிட்டு வர்றேன்னு சொல்லி மாடிக்குப் போனவன்
ஏதோ ஒரு வழியில்தப்பிச்சுட்டு போயிட்டான்.”

“ஆள் எப்படியிருந்தான் சார்...?”

கோகுலகண்ணன் அடையாளம் சொல்ல பாலசண்முகம்
தன் தாடியைத் தடவிக்கொண்டு யோசித்தார்.
பின்தலையாட்டியபடியே சொன்னார்.

“ஆள் யாருன்னு பிடிபடலையே?”

“கவலைப்படாதீங்க. இன்னும் ரெண்டு நாளைக்குள்ளே
அந்த ஆளை எப்படியும் அமுக்கிடலாம். இப்போ
என்னோட விசாரணைக்கு நீங்க ஒத்துழைக்கணும்...”

“என்கிட்ட என்ன கேக்கணுமோ கேளுங்க...”

“சென்னையிலிருந்து சசிதரனும் அவருடைய மனைவி
நர்மதாவும் இன்னிக்கு உங்களைப் பார்க்க
வந்தாங்களா?”

“இல்லையே...”

“உங்க வீட்லதான் தங்கியிருக்கிறதாக சசிதரனோட
தங்கை கல்பனாவுக்கு போன் பண்ணி
பேசியிருக்காங்களே...?”

“நீங்க சொல்றது எனக்கு ஆச்சியமாயிருக்கு
இன்ஸ்பெக்டர் சசிதரனும் அவரோட மனைவியும்
இங்கே வரலை. நான் அவங்களைப் பார்த்தே ஆறு

மாசத்துக்கு மேலே இருக்கும். கடிதப்போக்குவரத்துகூட கிடையாது.

கோகுலகண்ணன் தலையை மெல்லச் சாய்த்து பாலசண்முகத்தை ஒரு நம்பாத பார்வை பார்த்தார்.

“நீங்க சொல்றது உண்மையா...?”

“இதுல பொய் சொல்ல என்ன இருக்கு? சசிதரனும், அவருடைய மனைவியும் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தால் ‘ஆமா வந்திருந்தாங்க’ன்னு சொல்லிட்டு போறேன். இதுல ஒளிச்சு பேச ஒண்ணும் இல்லை.”

“சரி...இப்ப நீங்க எங்கே போயிட்டு வர்றீங்க...?”

“வன பத்ரகாளியம்மன் கோயிலுக்குப் போய் பூஜை பண்ணிட்டு வர்றேன்...”

“இந்தக் கோயில் எங்கே இருக்கு...?”

“வெள்ளியங்கிரிக்கு போகிற வழியில் செம்மேடுன்னு ஒரு இடம்.”

“இந்த இராத்திரியில் எதுக்காக பூஜை...?”

“இன்னிக்கு பவுர்ணமி நாள். துர்க்கைக்கு ரொம்பவும் விசேஷமான நாள்.”

“ஒவ்வொரு பவுர்ணமிக்கும் இப்படி இராத்திரியில் போய் பூஜை பண்ணுவீங்களா...?”

“பவுர்ணமியில் மட்டும் இல்லை. அமாவாசைக்கும் போய் பூஜை பண்ணுவேன்...”

“சசிதரனுக்கும், உங்களுக்கும் எப்படி பழக்கம்...?”

“நான் இந்த ஆன்மீகத்துறைக்கு வர்றதுக்கு முந்தி துணி வியாபாரம் பண்ணிட்டிருந்தேன். அப்பத்தான் சசிதரன் எனக்கு பழக்கமானார்.”

“அவர் உங்களை கடைசியா எப்போ பார்த்தார்...?”

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால ஒரு நாள் சசிதரனும், அவருடைய மனைவியும் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தாங்க. இப்ப பண்ணிட்டிருக்கிற தொழில் சரியில்லை. வேற தொழில் பண்ணலாமான்னு கேட்டாங்க. நான் அவங்க ரெண்டு பேரோட ஜாதகத்தையும் பார்த்துட்டு சில பரிகார யோசனைகளை சொன்னேன். அதுக்கப்புறம் அவங்க என்னைப் பார்க்க வரலை.” சொல்லி முடித்த பாலசண்முகம் சில விநாடி தயக்கத்துக்குப் பிறகு மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

“எதுக்காக இந்த விசாரணைன்னு நான் தெரிஞ்சக்கலாமா இன்ஸ்பெக்டர்...?”

“சென்னையில் இருக்கிற சசிதரன் வீட்டில் சில விபரீத நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கு. வீட்டுக்கு வெளியே வெட்டுப்பட்ட விரல். வீட்டுக்குள்ளே பீரோவில் அச்சுதன் என்கிற ஒரு நபரோட இறந்த உடல்.

சசிதரனும், அவரோட மனைவியும் கோயமுத்தூர் புறப்பட்டுப் போறதா ஒரு துண்டு காகிதத்தில் கடிதம் எழுதி வைச்சிருக்காங்க.”

பாலசண்முகத்தின் கண்களில் கலவரம் பரவ கோகுலகண்ணன் தொடர்ந்தார். “ஆனால் சசிதரனும், அவரோட மனைவியும் கோயமுத்தூர்க்கே வரலைன்னு இப்பத்தான் தெரியுது. ஏதோ வேற ஊருக்கு போய் அங்கேயிருந்து அவரோட சகோதரி கல்பனாவுக்கு போன் பண்ணி உங்க வீட்ல தங்கியிருக்கிற மாதிரி பேசியிருக்காங்க.”

“எதுக்காக அப்படிப் பேசணும்...?”

“அவங்ககிட்ட ஏதோ தப்பு இருக்கு... அதான் இப்படி கண்ணா மூச்சி ஆட்டம் ஆடிட்டிருக்காங்க...”

“சார்... சசிதரனோட வீட்டில் நடந்து இருக்கிற சம்பவங்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு புதிராகவும் இருக்கு. பயமாகவும் இருக்க. அதே நேரத்துல என்னோட வீட்டேயும் யாரோ ஒருத்தன் உள்ளே புகுந்து எதையோ தேடியிருக்கான். யாரவன்...எதுக்காக வந்தான்...?”

“சென்னையில் நடந்த அந்த சம்பவங்களுக்கும், உங்க வீட்ல நடந்த சம்பவங்களுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்கும்ன்னு நினைக்கறீங்களா...?”

“எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை சார். சசிதரனும் அவரோட மனைவியும் உண்மையில் எங்கே போயிருக்காங்கன்னு தெரிஞ்சாத்தான் இந்த மர்மத்துக்கெல்லாம் விடை கிடைக்கும்... இல்லேன்னா என் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்தவனை கண்டு பிடிக்கணும்...”

கோகுலகண்ணன் தாடையைத் தேய்த்துக்கொண்டு பலமாய் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

சென்னை.

காலை பதினோரு மணி. பவ்யாவின்வீடு.

இன்ஸ்பெக்டர் தாரைச்செல்வன் சொன்னதைக் கேட்டு பவ்யாவும், கல்பனாவும் திகைத்து திணறிப் போனார்கள். கல்பனா அதிர்ச்சி அப்பிக்கொண்ட குரலில் கேட்டாள். “என்ன சார் சொல்றீங்க... அண்ணனும், அண்ணியும் கோயமுத்தூர்ல இல்லையா?”

“இல்லை...”

“இதை யார் சொன்னது சார்...?”

“பாலசண்முகம்.”

“அந்த ஆள் பொய் சொல்லியிருக்கணும் சார்...”

“அவர் ஏன் பொய் சொல்லணும்?”

“அவர் அவ்வளவு நல்லவர் இல்லை. பேயை விரட்டறேன்... பிசாசை விரட்டறேன்னு சொல்லி

ஐனங்ககிட்ட பணத்தைப் பறிக்கிற ரகம்.”

“அப்படி இல்லை கல்பனா... பாலசண்முகத்தைப் பத்தி நீங்க சொல்ற கருத்து சரியில்லை. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி அவர் பேய், பிசாசை விரட்டற சாமியார் கிடையாது. மக்களுக்கு கடவுள் பக்தி தேவைங்கிற கருத்தைப் பரப்பிட்டு வற்ற ஆன்மீகவாதி, கோவை இன்ஸ்பெக்டர் கோகுலகண்ணன் பாலசண்முகத்தைப்பத்தி நல்லா விசாரிச்ச தகவல் அனுப்பியிருக்கார். அதுல அவரைப்பற்றி நல்லவிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கு. உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் கோயமுத்தூர் போறதா சொல்லிட்டு வேற ஏதோ ஊருக்குப் போயிருக்காங்க...”

“சார்... என்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் பொய் சொல்லக்கூடியவங்க இல்லை.”

“பொய் சொல்லியிருக்காங்களே?”

பவ்யா இப்போது குறுக்கிட்டாள். “சார்! கல்பனாவோட அண்ணனும், அண்ணியும் இன்னிக்கு மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்குள்ளே சென்னைக்கு வந்துடறதா போன் பண்ணி சொல்லியிருக்காங்க. அவங்க வந்து சேரட்டும். உண்மை என்னான்னு தெரியும்...”

“எனக்கு நம்பிக்கையில்லை பவ்யா, கல்பனாவோட அண்ணனும், அண்ணியும் ஏதோ தப்பு காரியம் பண்ணிட்டு தலைமறைவாயிட்டாங்க. அச்சுதனோட

கொலை விவகாரத்தில்கூட அவங்களுக்கு தொடர்பு இருக்கலாம்ன்னு சந்தேகப்படறோம்.”

கல்பனா வீறிட்டாள்.

“இல்ல... இன்ஸ்பெக்டர்...அவங்களை நீங்க குற்றவாளி மாதிரி பேசறதை நான் ஒத்துக்கமாட்டேன்.”

தாமரைச்செல்வன் புன்னகைத்தார். “உங்க கோபம் நியாயமானதா இல்லையான்னு இன்னிக்கு மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்கு தெரிஞ்சுடும்.”

அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே - பவ்யாவின் வீட்டு டெலிபோன் வாயைத் திறந்தது.

பவ்யா போய் ரிசீவரை எடுத்து செவிமடுத்துவிட்டு தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டாள்.

“போன் உங்களுக்குத்தான் சார்...”

தாமரைச்செல்வன் எழுந்து ரிசீவரை வாங்கி ‘அலோ’ என்றார். மறுமுனையில் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன்.

“சார்... நான் ரசாயன பரிசோதனை பிரிவிலிருந்து பேசறேன்.”

“சொல்லுங்க மாறன்...”

“சார்... கல்பனாவோட அண்ணன் சசிதரன் பீரோவில் வைக்கப்பட்டிருந்த துர்க்கை சிலைகளில் படிந்திருந்த

இரத்தத்தை பரிசோதனை செய்து பார்த்தப்ப ஒரு
அதிர்ச்சியான தகவல் கிடைச்சிருக்கு...”

“அதிர்ச்சியான தகவலா...?”

“ஆமா... சார்...”

“என்ன தகவல்...”

“அது மனித இரத்தம் கிடையாது சார்...”

“பின்னே...?”

16

டெலிபோனில் மாறன் சொன்னார்.

“சார்... அது மனித இரத்தம் கிடையாது. ஒரு
பிராணியின் இரத்தம்.”

“பிராணியோட இரத்தமா...?”

“ஆமா சார்...”

“எந்த பிராணியோட இரத்தம்...?”

“பரிசோதனை அறிக்கையில் அதைக் குறிப்பிட்டுச்
சொல்லலை சார்... பொதுவா பாலூட்டிகள் இனத்தைச்
சேர்ந்த பிராணியின் இரத்தமாய் இருக்கலாம்ன்னு தடய
இயல் சோதனை சொல்லுது சார்.”

“சாமி சிலைகளின்மேல் தடவக்கூடிய அளவுக்கு எந்த பிராணியோட இரத்தம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுன்னு தெரியலையே?”

“சார்...! எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.”

“சொல்லுங்க...”

“ரெண்டு வாரங்களுக்கு முந்தி மிருகக்காட்சிக் சாலையில் ஒரு புலி திடீர்னு நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போனதா செய்தி பார்த்து இருப்பீங்க...?”

“ஆமா...”

“இந்த புலியோட சாவுக்கு என்ன காரணம்ங்கிறதை புலியை பரிசோதனை பண்ணின டாக்டர்கள் சொல்லியிருந்தாங்க. அதை சொல்லட்டுமா சார்...”

“டாக்டர் என்ன சொல்லியிருந்தாங்க?”

“புலியோட உடம்புல இரத்தம் குறைவாயிருந்ததாகவும், அதன் காரணமா அது நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனதாகவும் சொல்லியிருந்தாங்க, அதை வைச்சு யோசனை பண்ணிப் பார்க்கும்போது இது அந்தப் புலியோட இரத்தமாகக்கூட இருக்கலாம் இல்லையா சார்...”

“எதை வைச்சு அப்படி சொல்றீங்க மாறன்?”

“சார்... சசிதரன் வீடிலயிருந்து நாம கண்டு எடுத்த சாமி சிலைகள் துர்க்கையோடது. சமீபகாலமா கேரளாவிலும், ஆந்திராவிலும் துர்க்கை சிலைகளுக்கு புலியோட இரத்தத்தால் அபிஷேகம் பண்ணினால் சகல ஐஸ்வர்யங்களும் சேரும்ங்கிறது அவங்க நம்பிக்கை. அதே நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இந்தப் புலியின் உடம்பிலிருந்தும் இரத்தம் எடுக்கப்பட்டு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டிருக்கலாம் இல்லையா...?”

“மாறன்...! நீங்க ஒரு காரியம் பண்ணுங்க.”

“சொல்லுங்க சார்...”

“மிருகக்காட்சிச்சாலையில் இறந்துபோன புலியை பரிசோதனை பண்ணின டாக்டர்கள் யாருங்கிறதை விசாரிச்சு எனக்கு தெரியப்படுத்துங்க...”

“அதையும் விசாரிச்சுட்டேன் சார். கால்நடை மருத்துவர் சபேசன்தான் இந்தப் புலியை பரிசோதனை பண்ணி மருத்துவ அறிக்கை கொடுத்தவர்...”

“அவரை உடனடியா நாம பார்க்கப் போகிறோம்.”
தாமரைச்செல்வன் பேசிவிட்டு ரிசீவரை வைக்க கல்பனா பதட்டமாய் கேட்டாள்.

“என்ன சார் புலி இரத்தம், அது இதுன்னு பேசிக்கறீங்க...? ஏற்கனவே நடந்த சம்பவங்களே மனசைப் போட்டு உலுக்கிக்கிட்டிருக்கு. ஒவ்வொரு நிமிடமும் யுகங்களா போய்கிட்டிருக்கு.. இப்போ புதுசா

புலி இரத்தமா? அண்ணனும், அண்ணியும்
கோயமுத்தூரிலிருந்து திரும்பறவரைக்கும் இந்த
பிரச்சினைகள் எதுவும் வேண்டாம் சார்...”

“இல்லை... கல்பனா அவங்க வர்றவரைக்கும் நாங்க
கைகளை கட்டிகிட்டு சும்மா உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்க
முடியாது. இப்பக் கிடைச்சிருக்கிற விஷயங்கள் இந்த
வழக்கை வேற கோணத்தை நோக்கி கொண்டு
போய்கிட்டிருக்கு. உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் ஏதோ
தப்பான காரியத்தை பண்ணிட்டு ஏதோ ஊர்ப் பக்கம்
போய் தலைமறை வாயிட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

கல்பனா குறுக்கிட்டாள்.

“மன்னிக்கணும் சார்... என்னோட அண்ணனும்,
அண்ணியும் அப்படிப்பட்டவங்க கிடையாது.
அவங்களுக்கு கடவுள் பக்தி அதிகம். அதை யாரோட
பயன்படுத்திகிட்டு ஏதோ சொல்லி ஏமாத்தியிருக்காங்க,
அவங்க வந்தவுடனே உங்களுக்கு எல்லா உண்மையும்
புரியும் சார்...”

“சரி...! அவங்க வரட்டும்...” தாமரைச்செல்வன் சொல்லி
விட்டு வாசலில் நின்றிருந்த போலீஸ் ஜீப்புக்கு போய்
ஏறிக்கொண்டார்.

ஜீப் வேகமாய்ப் புறப்பட்டுப் போனதும் பவ்யா,
கல்பனாவிடம் திரும்பினாள்.

“கல்பனா...”

“ம்...”

“நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதே.
இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் சொல்ற மாதிரி
உன்னோட அண்ணன், அண்ணிகிட்டே ஏதோ தப்பு
இருக்கு.”

“பவ்யா... நீயுமா இப்படி பேசுறே?”

“பின்னே... உன்னோட அண்ணன் கோயமுத்தூர்
போறதா ஏன் பொய் சொல்லணும்...?”

“அது... வந்து... ஏதோ ஒரு காரணம்
இருக்கப்போய்த்தான் என்னோட அண்ணன் பொய்
சொல்லியிருக்கார். அவர் இன்னிக்கு மத்தியானம்
ரெண்டு மணிக்குள்ளே எப்படியும் வந்துடுவார். அவர்
வந்த பின்னாடி எல்லா உண்மைகளும் வெளியே
வந்துடும்.”

“கல்பனா...! நீ என்ன சொன்னாலும் எனக்கு உன்னோட
அண்ணன் மேல் நம்பிக்கை வரலை. அவங்க ஏதோ
தப்பு பண்ணிட்டாங்க. அதனால் போலீசுக்கு பயந்து
தலைமறை வாயிட்டாங்க.”

“பவ்யா...! நீ அப்படி நினைக்கறதாக இருந்தால் நான்
உன்னோட வீட்டுல இருக்க விரும்பலை. நான் என்
வீட்டுக்கு போறேன்.”

“பைத்தியம் மாதிரி உளறாதே. நீ வெளியே போனால் உன்னோட உயிருக்கும் ஆபத்து இருக்கு. இராத்திரி நடந்ததையெல்லாம் மறந்துட்டியா?”

கல்பனா ஏதோ பேச வாய் எடுத்த விநாடி - டெலிபோன் கனைக்க ஆரம்பித்தது.

பவ்யா போய் ரிசீவரை எடுத்தாள்.

“அலோ...”

“பவ்யாவா?”

“ஆமா.”

“நான் சசிதரன்! கல்பனாவோட அண்ணன்...”

பவ்யா மலர்ந்தாள்.

“கல்பனா! உங்கண்ணன் பேசறார். வா. நீ வந்து பேச...”

“கல்பனா இரண்டே எட்டில் ஓடிவந்து பவ்யாவின் கையில் இருந்த ரிசீவரை பறிக்காத குறையாக வாங்கிக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

“அண்ணன்...” குரல் அழுகையில் வெடித்தது.

“கல்பனா! நீ எப்படி இருக்கேம்மா?”

“என்னைப் பத்தி விசாரிக்கிறது இருக்கட்டும். மொதல்ல உன்னைப் பத்தியும், அண்ணனியைப் பத்தியும் சொல்லு. நீங்க ரெண்டு பேரும் இப்போ எந்த ஊர்ல இருக்கீங்க?”

“பெங்களுர்...”

“கோயமுத்தூர்ன்னு பொய் சொல்லிட்டு பெங்களுக்கு எதுக்காக போனீங்க?”

“வந்து எல்லா விபரத்தையும் சொல்றேன் கல்பனா. நீ மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களுக்கு போன் பண்ணி...”

கல்பனா கோபமாய்க் குறுக்கிட்டாள். “இதோ பார் அண்ணா! என்னோட கல்யாணம் இப்போதைக்கு முக்கியம் கிடையாது. நம்ம குடும்பத்துக்கு வேண்டாதவங்க யாரோ எதை எதையோ பண்ணிகிட்டு இருக்காங்க. என்னையும் தீர்த்துக்கட்ட ஒரு முயற்சி நடந்தது. எப்படியோ தெய்வாதீனமா தப்பிச்சுட்டேன். என்ன நடக்குதுன்னே தெரியலை. நீயும் அண்ணியும் உடனே புறப்பட்டு வாங்க.”

“உடனே புறப்பட்டு வரமுடியாத சூழ்நிலை...”

“இன்னிக்கு மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்குள்ளே சென்னை வர்றதா சொன்னே?”

“சொன்னேன்! பெங்களுக்கு நாங்க என்ன காரியமா வந்தோமோ அது இன்னும் முடியலை. முடிஞ்சதும் புறப்பட்டு வந்துடுவோம்...”

“அண்ணா! நீ செய்யறது எதுவும் சரியில்லை. போலீசுக்கு என் மேலேயும், அண்ணி மேலேயும் நிறைய சந்தேகம். அவங்க கேட்கிற கேள்விகளுக்கு

என்னால் பதில் சொல்லமுடியலை...”கல்பனா
பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே பவ்யா ரிசீவரை
கல்பனாவிடமிருந்து வாங்கினாள்.

“சசிதரன் சார்! நான் பவ்யா பேசறேன். எதுக்காக இந்த
கண்ணா மூச்சி ஆட்டம்? ஏதாவது தப்பு
பண்ணிட்டீங்களா... அப்படி ஏதாவது தப்பு
பண்ணியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தைரியமா
சென்னைக்கு வாங்க, போலீசைப் பத்தின பயம்
வேண்டாம்.”

“நாங்க போலீசுக்காக பயப்படலை பவ்யா...”

“பின்னே...?”

“இப்போதைக்கு போன்ல எதுவும் வேண்டாம். நேர்ல
வந்து சொல்றோம்.”

“எப்ப கேட்டாலும் இதே பதிலைச் சொல்றீங்க...இங்கே
நடக்கிற சம்பவங்களைப் பத்தி நீங்க ஒரு
பொருட்டாகவே எடுத்துக்கலையா?”

“நாங்க மட்டும் பெங்களூர்ல மகிழ்ச்சியாவா
இருக்கோம்... நெருப்புக்குள்ளே இருக்கிற மாதிரி
இருக்கோம்...”

“சரி... எப்பத்தான் இங்கே வருவீங்க?”

“எப்படியும் ரெண்டு மூணு நாள் ஆயிடும்.”

“போலீசுக்கு உங்கமேல் ரொம்பவும் கோபமா இருக்காங்க. இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடிச்சிருக்காங்க...”

“என்ன உண்மை?”

“உங்க பீரோவுக்குள்ளே இருந்த துர்க்கை சிலைகள்மேல் தடவப்பட்டிருந்த இரத்தம் புலியோடது என்கிற உண்மை...”

“எ...எ... எ... எப்படி கண்டுபிடிச்சாங்க?”

“எப்படி... கண்டுபிடிச்சாங்களா...? போலீசுன்னா சும்மா வந்து அரட்டையடிச்சுட்டு போயிடுவாங்கன்னு நினைச்சீங்களா? ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கிளறி கிளறிப் பார்த்துகிட்டிருக்காங்க. புலி இரத்தம் உங்களுக்கு எப்படி கிடைச்சது?”

“அது... அது... வந்து... இப்ப எதையும் என்கிட்ட கேட்காதேம்மா... நான் நேரில் வந்து போலீஸ்கிட்ட எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லிடறேன். நாங்க ஊர் திரும்பற வரைக்கும் நீ கல்பனாவைக் கொஞ்சம் பத்திரமா பார்த்துக்கிட்டா போதும்...”

“டொக்...”

பவ்யா மேற்கொண்டு பேசுவதற்கு முன் ரிசீவர் வைக்கப்பட்டு விட பவ்யாவும் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு கல்பனாவிடம் திரும்பினாள்.

“கல்பனா, உன்னோட அண்ணன் ஏதோ தப்பு பண்ணியிருக்கார்ன்னு நான் சொன்னபோது என்மேல் கோபப்பட்டியே...இப்ப என்ன சொல்றே? துர்க்கை சிலைகளில் ஒட்டியிருந்தது புலியோட இரத்தம்தான்ங்கிறதை ஒத்துக்கிட்டார்.

கல்பனா கலங்கிப்போய் இறுகிய முகத்தோடு நாற்காலிக்கு சாய்ந்து கொள்ள-

வாசலில் பூட்தொட்டிகளுக்குப் பக்கத்தில் ‘ததட்’டென்று ஒரு சத்தம் கேட்டது.

பவ்யா, கல்பனா இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

காகிதம் சுற்றப்பட்ட கல் ஒன்று குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் கிடந்தது.

பவ்யா ஓடிப்போய் எடுத்தாள்.

17

கல்லில் சுற்றப்பட்ட அந்த காகிதத்தை பவ்யா திகைப்போடும், குழப்பத்தோடும் பிரித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே கல்பனாவும் பதட்டமாய்ப் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

“பவ்யா...! இது என்னான்னு படிச்சுப் பார்த்துட்டு இரு...! இதை வீசிட்டு போனது யார்ன்னு நான் பார்த்துட்டு வர்றேன்...”

“வேண்டாம் கல்பனா...! நீ வெளியே போகாதே...
மொதல்ல இந்த கடிதத்துல என்ன எழுதியிருக்குன்னு
பார்க்கலாம்.”

கல்லில் சுற்றப்பட்ட காகிதத்தை கிழிந்துவிடாமல்
கவனமாக எடுத்தாள் பவ்யா, பேனாவால் எழுதப்பட்ட
எழுத்துக்கள் தெரிந்தன.

போலீசாருக்கும், உங்களுக்கும் ஒரு உண்மையைத்
தெரியப்படுத்தவே இந்தக் கல்லில் சுற்றப்பட்ட கடிதம்.
போனில் நான் பேசினால் என் குரல் யார் என்பதைக்
காட்டிக் கொடுத்துவிடும். எனவே இந்தக் கடிதம். இதில்
சொல்லப்பட்டிருக்கம் வார்த்தைகளில் என்
முனையளவும் பொய் கிடையாது. கல்பனாவின்
அண்ணன் சசிதரனும், அண்ணி நர்மதாவும் இப்போது
எங்கே இருக்கிறார்கள்... எதற்காக இந்த தலைமறைவு
வாழ்க்கை என்ற இரு கேள்விகள் உங்கள் மனதில்
இருக்கலாம். அந்த கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லும்
கடிதம்தான் இது. நீங்களும், போலீசாரும் நினைத்துக்
கொண்டிருப்பது போல் அவர்கள் கோவையிலோ,
பெங்களூரிலோ கிடையாது. இதே சென்னையில்
திரிசூலத்துக்குப் பக்கத்தில் நரசிங்கப்பெருமாள்
கோயிலுக்குச் சொந்தமான பாழடைந்த மண்டபத்தில்
தங்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் இரண்டு நாளில்
வடநாட்டு பக்கம் போய்விடத் திட்டம்
போட்டிருக்கிறார்கள். உடனே சென்று அவர்களைப்
பார்க்கவும்.

பவ்யா கடிதத்தைப் படித்து முடித்து, அதை
கல்பனாவிடம் நீட்ட அவள் வாங்கிப் படித்துவிட்டு
கலவரமானாள்.

“என்ன... பவ்யா...! இது உண்மையாய் இருக்குமா...?”

“போய்ப் பார்த்துடலாமா...?”

“இந்தக் கடிதம் உண்மையா... பொய்யானனு தெரியாமே
எப்படி போறது...?”

“போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்து அவங்களையும்
கூட்டிட்டே போகலாம். ஒரு ஒற்றுமையை கவசிச்சியா
கல்பனா...?”

“என்ன...?”

“புலி இறந்துபோன சம்பவம் நடந்தது மிருகக்காட்சி
சாலையில் இந்த கடிதத்துல உன்னோட அண்ணனும்,
அண்ணியும் தங்கியிருக்கிறதாக சொல்லப்படுகிற
இடமும் அதே திரிசூலம்தான். இன்ஸ்பெக்டர்
தாரைச்செல்வன் விசாரணைக்காக இப்போ திரிசூலம்
மிருகக்காட்சிசாலைக்கு போயிருக்கார். நாமும்
புறப்பட்டு அங்கே போவோம். இன்ஸ்பெக்டரையும்
கூட்டிகிட்டு அந்த நரசிங்கப்பெருமாள் கோயில்
மண்டபத்துக்குப் போய் பார்ப்போம்...”

கல்பனா தன் நடுங்கும் கைகளோடு பவ்யாவின்
தோளைப் பற்றிக்கொண்டாள். கண்களில் நீர் சிதறியது.

“ப...வ்...யா...”

“என்ன...?”

“நடக்கிற சம்பவங்களையெல்லாம் பார்க்கம்போது
எனக்கு பயமாயிருக்கு...”

பவ்யா, கல்பனாவின் கன்னங்களை மெல்லத்
தட்டினாள். “நான் இருக்கும்போது உனக்கு என்ன
பயம்?”

திரிதூலம் மிருகக்காட்சிசாலையில் போதிய
பராமரிப்பும், மிருகங்களும் இல்லாத காரணத்தால்
பார்வையாளர்களின் கூட்டம் குறைவாகவே இருந்தது.
ஓட்டகச்சிவிங்கி என்ற பெயர்ப்பலகை தொங்கிய
இடத்தில் ஒரு கிழட்டு மான் சோர்வாய்ப் படுத்து
கண்களை மூடி அசைப்போட்டுக்கொண்டிருந்தது.
சிங்கத்தின் கூண்டுக்குள் குரங்கு குட்டி விளையாடிக்
கொண்டிருந்தது.

கால்நடை வைத்தியர் சபேசன் இன்ஸ்பெக்டர்
தாமரைச்செல்வனோடும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்
மாறனோடும் நடந்துகொண்டே விரக்தியாய் பேசினார்.
“சார்! இங்கே வேலை செய்யற யாருக்கும்
கொங்சம்கூட பொறுப்பு கிடையாது. பதினேழு பேர்
வேலை பார்க்கிறாங்க. யாரும் சரியா வேலைக்கு
வற்றது கிடையாது. அப்படியே வந்தாலும் வேலை
பார்க்கிறது இல்லை. மிருகங்களோட உணவுக்காக

அரசாங்கம் தர்ற பணத்துல பாதி பணத்துக்கு மேல கொள்ளையடிச்சுடறாங்க. அரைவயிறும்,கால்வயிறும் தின்னு மிருகங்கள் எப்படி சார் ஆரோக்கியமா இருக்கும்...? போதிய உணவு கிடைக்காத காரணத்தால மிருகங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு சீக்கரமே இறந்து போய் விடுகின்றன.”

தாமரைச்செல்வன் கேட்டார். “டாக்டர்! நாங்க இங்கே விசாரணைக்கு வந்த காரணம் ரெண்டு வாரத்துக்கு முந்தி இந்த மிருகக்காட்சிசாலையில் ஒரு வெள்ளைப்புலி நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனதாக பத்திரிகைகளில் செய்தி பார்த்தோம். அந்தப் புலியை பரிசோதனை பண்ணி அரசாங்கத்துக்கு அறிக்கை கொடுத்தது நீங்கதானே...!”

“ஆமா...”

“அந்த அறிக்கையைப் பத்தி கொஞ்சம் விரிவாக சொல்ல முடியுமா...?”

“எதுக்கு அதை மட்டும் குறிப்பா கேட்கறீங்க...”

“அதைப்பத்தின விபரம் ஒரு விசாரணைக்கு தேவைப்படுது.”

“உங்களுக்கு என்ன விபரம் வேணும்?”

“அந்த வெள்ளைப்புலி எப்படி இறந்தது...?”

“சரியானபடி உணவு கொடுக்காமே பட்டினி
போட்டிருக்காங்க. நோய்வாய்ப்பட்டபோது சரியான
மருத்துவ சிகிச்சை தரலை. புலிக்கு நோய் முற்றி
செத்தது.”

“இல்ல டாக்டர்...புலியோட மரணத்துக்கு நாங்க வேற
ஒரு காரணம் கேள்விப்பட்டோம்...”

“வேற ஒரு காரணமா...?”

“ம்... இந்த மிருக்காட்சிசாலையில் இருந்த
வெள்ளைப்புலியின் உடம்பிலிந்து கடந்த ரெண்டு மாச
காலமா யாரோ கொஞ்சம் கொஞ்சமா இரத்தத்தை
எடுத்திருக்காங்க. அதனால் இரத்தசோகை நோய்
ஏற்பட்டு இறந்துபோயிருக்கு...”

டாக்டர் சபேசனின் முகம் மாறியது. “இதை
உங்களுக்குச் சொன்னது யாரு?”

“யாரோ சொன்னாங்க... அது உண்மையா, பொய்யானனு
நீங்கதான் சொல்லணும்.”

“பொய்... யாரோ கற்பனையா சொல்லியிருக்காங்க.”

“கற்பனையில்லை டாக்டர். உண்மை கைவசம் சாட்சி
இருக்கு...”

“சாட்சியா...?”

“ம்... நேரில் பார்த்த சாட்சியே இருக்கு...”

“யாரு?”

“நங்சம்மா! இந்த மிருகக்காட்சிசாலையில் இருக்கிற கூண்டுகளை சுத்தம் பண்ண வேலைக்காரக் கிழவி! டாக்டர்! நீங்க இங்கே வர்றதுக்கு முந்தி நாங்க வந்து பரவலா ஒரு விசாரணை பண்ணிட்டோம். நஞ்சம்மாதான் இந்த தகவலைக் கொடுத்தாள்.”

“அந்தக் கிழவி சொல்றதை நீங்க நம்பறீங்களா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“நம்பற மாதிரிதானே இருக்கு. அந்த நஞ்சம்மா சொல்றதை நீங்களும் கொஞ்சம் கேளுங்க மாக்டர்...” சொன்ன தாமரைச்செல்வன் இடதுபக்கமாய் திரும்பி கையசைக்க ஒரு மரத்துக்குப் பின்னாலிருந்து அந்த ஓடிசலான உடம்புவாகோடு இருந்த கிழவி வெளிப்பட்டாள். கொஞ்சம் பயந்த பார்வையோடு மார்புக்கு குறுக்காக கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பக்கத்தில் வந்து நின்றாள். மாறன் லேசாய் அதட்டினார்.

“என்ன நடந்ததுன்னு டாக்டர்கிட்டே சொல்லு.”

கிழவி டாக்டரை ஏறிட்டாள்.

“அய்யா! கடந்த ரெண்டு மாசத்துல நாலைஞ்சு தடவை இராத்திரி நேரத்துல ரெண்டு பேர் வந்து புலிக்கு மயக்க ஊசி போட்டு இரத்தம் எடுத்துட்டுப் போனாங்க...”

டாக்டர் திடுக்கிட்டார்.

“யார் அவங்க?”

“எனக்கு தெரியாதுங்கய்யா... முகத்துக்கு கறுப்புத் துணி கட்டியிருந்தாங்க...”

“ரெண்டு பேர் தைரியமா உள்ளே வந்து, புலிக்கு மயக்க ஊசி போட்டு இரத்தத்தை எடுத்துட்டு போறாங்கன்னா அவங்களுக்கு இங்கே வேலை செய்யற யாரோ உதவி பண்ணியிருக்காங்கன்னு தெரியுது.” சொன்ன டாக்டர் சபேசன் கிழவியை கோபமாகப் பார்த்தார்.

“இதை என்கிட்ட ஏன் சொல்லலை?”

“விஷயத்தை வெளியே சொன்னால், என்னையும், என்னோட பேத்தியையும் கொன்னுடுவோன்னு சொன்னாங்க. அதான் பயந்துட்டேன் அய்யா! இன்னிக்கு போலீசைப் பார்த்ததும் ஒரு தைரியம் வந்தது. அதான் சொல்லிட்டேன்...”

டாக்டர் சபேசன் தாமரைச்செல்வனிடம் திரும்பினார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! இந்த அதிர்ச்சியான விஷயம் இப்பத்தான் எனக்குத் தெரியுது. இதுக்கு காரணமானவங்களை கண்டுபிடிச்சு உங்ககிட்ட ஒப்படைக்கிறேன். இந்த விஷயத்துல நீங்களும் எனக்கு உதவி பண்ணணும்.”

“நிச்சயமா...” தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே மிருகக்காட்சிசாலையின் பிரதான கேட் வாசலில்

அந்தக் கார் வந்து நின்றது. காரிலிருந்து கல்பனாவும், பவ்யாவும் பதட்டமாய் இறங்கி உள்ளே வந்தார்கள்.

தாமரைச்செல்வன் அவர்கள் நோக்கிப் போனார்.

“என்ன பவ்யா..?”

“சார்... இந்த கடிதத்தைப் படிங்க, இதை ஒரு கல்லில் கட்டி யாரோ வீசிட்டு போனாங்க...”

அவர் வாங்கிப் படித்தார், பின் குழப்பமாய் நிமிர்ந்தார்.
“நரசிங்கப் பெருமாள் கோயில் இந்த ஏரியாவில் எங்கே இருக்கு?”

கல்பனா சொன்னாள் -

“வற்ற வழியில் ஒரு போர்டு பார்த்தோம் சார். அதுல நரசிங்கப்பெருமாள் கோயில் 2 கி.மீ.ன்னு போட்டிருந்தது. ஏதோ காட்டு வழி மாதிரி தெரியுது... பயமாயிருந்ததாலே நாங்க போகலை...”

“உடனே அங்கே போகலாம் வாங்க...” தாமரைச்செல்வன் அந்த கடிதத்தைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு கிளம்பினார்.

18

நரசிங்கப்பெருமாள் கோயில் 2 கி.மீ என்று பெயர்ப் பலகை வழிகாட்ட ஜீப் அந்தப் பாதையில் திரும்பியது. செம்மண் பாதையில் புழுதி பறந்தது.

பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் கற்றாழைச்
செடிகள் மண்டிக்கிடந்தன.

ஜீப்பை தாமரைச்செல்வன் விரட்டிக்கொண்டிருக்க பின்
இருக்கைகளில் கல்பனாவும், பவ்யாவும் தெரிந்தார்கள்.
முகங்களில் கலவரம்,கலக்கம்.

கல்பனா கேட்டாள். “சார்...! கல்லில் கட்டப்பட்டு வந்த
அந்த கடிதத்தில் உண்மை இருக்குமா...?”

“போய்ப் பார்த்தா தெரிஞ்சிடும் நாம எதையும்
அலட்சியம் பண்ண முடியாது.”

“சார்... என்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் ஏதோ
சிக்கலில் மாட்சி இருக்காங்க. அதான் இப்படி ஒரு
தலைமறைவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகிட்டு
இருக்காங்க.”

“ஆமா கல்பனா! சிக்கல் எதுவாக இருந்தாலும்
போலீசுல சொல்லலாம் இல்லையா, தப்பு
பண்ணினவங்கதான் போலீசைப் பார்த்து பயப்படணும்.
உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் சட்டத்துக்கு
விரோதமா ஏதோ பண்ணியிருக்காங்க.”

கல்பனாவின் கண்களில் நீர் கோர்த்துக்கொண்டது.

“அவங்க அப்படிப்பட்டவங்க கிடையாது சார்...”

“அப்படி கிடையாதுன்னா ஏன் ஓடி ஒளியணும்?
கோயமுத்தூர்க்கு போயிருக்கிறதாக பொய்

சொல்லணும்?”

கல்பனா பதில் சொல்லாமல் விம்முகிற உதட்டை பற்களால் கடித்து அழுகையை விழுங்கினாள், பவ்யா அவளுடைய தோளைத் தொட்டாள். “இதோ பார் கல்பனா! நீ மனசைப் போட்டுக் குழப்பிக்கிறதுல ஒரு பிரயோஜனமும் கிடையாது. இப்ப நம்ம கைக்கு கிடைச்சிருக்கிற இந்த கல் லெட்டர்ல எழுதப்பட்டிருக்கிற வாசகங்கள் உண்மையா, பொய்யானனு அந்தக் கோயில் மண்டபத்துக்குப் போய்ப் பார்த்தால்தான் தெரியும்...”

பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஜீப் அந்த செம்மண் பாதையின் இரண்டு கிலோமீட்டர் தூரத்தை விழுங்கியிருக்க சிதிலமான சுற்றுச்சுவர்களோடு வர்ணம் இழந்த அந்த கோயில் கோபுரம் பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

ஜீப்பை மெதுவாய் நகர்த்திக் கோயில் வாசலுக்கு முன்பாய் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார் தாமரைச்செல்வன். கோயிலின் பழங்காலக் கதவு இறுக்கமாய்ச் சாத்தப்பட்டிருக்க பூட்டு ஒன்று தொங்கியது.

மூன்று பேரும் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

தாமரைச்செல்வன் சுற்றும் முற்றும் பார்க்க கோயில் வெளிப் பிரகார திண்ணையில் துளசி மாலை கட்டிக்

கொண்டிருந்த ஒரு நோஞ்சான் பெரியவர் பார்வைக்குக் கிடைத்தார். அவரை நோக்கிப் போனார் தாமரைச்செல்வன். துளசிகளை குவித்து வைத்து மாலை கட்டிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரியவர் காக்கி உடுப்பைப் பார்த்ததும் மிரட்சியோடு எழுந்தார். மார்புக்கு குறுக்காக கை பெருக்கல் குறி போட்டது. தாமரைச்செல்வன் கேட்டார் -

“இந்த கோயிலுக்குச் சேர்ந்த மண்டபம் ஏதாவது பக்கத்துல இருக்கா பெரியவரே...?”

“கோயிலுக்குப் பின்னாடி கொஞ்சம் தொலைவுல நந்தவன மண்டபம்ன்னு ஒண்ணு இருக்குங்க. அது பாழடைஞ்ச மண்டபம்... ஒரு காலத்துல நந்தவனமா இருந்த பகுதி அது. இப்போ சிதிலமாகிப் போச்சுங்க...”

“அங்கே யாராவது தங்கியிருக்காங்களா?”

“எனக்கு தெரியாதுங்கய்யா... நான் அந்த மண்டபத்து பக்கம் போய் மாசக்கணக்காச்சு...”

“அந்த மண்டபத்துக்கு போக வழி எப்படி?”

“இப்படியே இடதுகைப் பக்கமா போனா ஒத்தையடிப்பாதை ஒண்ணு வரும். அதுல ஒரு பத்து நிமிடம் நடந்தா தண்ணியில்லாத குளக்கரைக்குப் பக்கத்துல அந்த மண்டபம் வரும்ங்கய்யா...!”

பெரியவர் கை காட்டிய பக்கம் தாமரைச்செல்வன் நடக்க, கல்பனாவும் பவ்யாவும் தொடர்ந்தார்கள்.

கோயிலின் உடைந்த மதில் சுவர்க்குப் பின்னால் சுத்த ஒற்றையடிப்பாதை, காய்ந்த கோரைப் புற்களுக்கு நடுவே போயிற்று.

பாதையைத் தொட்டு நடந்தார்கள். கீழே விழுந்து கிடந்த காய்ந்த இலைகள் மூன்று பேர்களின் காலடிகளில் 'சரக் சரக்'கென்று நொறுங்கின.

பவ்யா சொன்னாள். "சார்! இந்த இடத்தைப் பார்க்கும்போதே யாரும் இங்கே இருக்கமாட்டாங்கன்னு மனசுக்குப்படுத்து... நம்மை அலைக்கழிக்கிறதுக்காக யாரோ இப்படி பன்றாங்கன்னு நினைக்கிறேன்..."

கல்பனா குறுக்கிட்டாள். "சார்! பவ்யா சொல்றதுதான் சரின்னு என் மனசுக்குப் படுத்து. என்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் இப்படியெல்லாம் வந்து ஓடி ஒளியமாட்டாங்க."

தாமரைச்செல்வன் முன்னால் போய்க்கொண்டே சொன்னார் -

"நமக்கு கிடைச்ச எந்த ஒரு தகவலையும் நாம அலட்சியம் பண்ணக்கூடாது. உண்மையா, பொய்யானனு பார்த்துடறது நல்லது."

பத்து நிமிட நடைக்குப் பின் தண்ணீர் இல்லாமல்
பாளம்பாளமாய் வெடித்துப்போயிருந்த ஒரு குளமும்,
அந்த குளத்தையொட்டி இரண்டு பெரிய தூண்களோடு
சற்றே சரிந்துபோன அந்த கல்மண்டபமும் பார்வைக்கு
கிடைத்தது.

குளக்கரையைச் சுற்றிக்கொண்டு மூவரும் மண்டபத்தை
நெருங்கிய போது - மண்டப படிகளில் காவி வேட்டி
ஒன்றை தைத்தபடி ஜடாமுனி சாமியார் ஒருவர்
தெரிந்தார். இவர்களைப் பார்த்ததும் தன் நரை
புருவங்களை உயர்த்தினார். தாமரைச்செல்வன் அவரை
நெருங்கி கேட்டார் -

“இந்த மண்டபத்துல வேற யாராவது
தங்கியிருக்காங்களா?”

அவர் மெல்ல தலையசைத்தார்.

“ஆமா.”

“யாரு?”

“பேரெல்லாம் தெரியாது. புருசன் பொஞ்சாதின்னு
நினைக்கிறேன்... ரெண்டு நாளா இங்கேதான்
இருந்தாங்க. ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னாடிதான்
ரெண்டு பேரும் கிளம்பிப் போனாங்க...”

“எங்கே?”

“ஏதோ வெளியூர் பேரைச் சொல்லி பேசிக்கிட்டாங்க.”

கல்பனா பரபரத்தாள்.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் எப்படியிருந்தாங்கன்னு சொல்ல முடியுமா?”

தாமரைச்செல்வன் தன் சட்டைப் பையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்து இருந்த சசிதரன் - நர்மதா போட்டோக்களை எடுத்து காட்டினார்.

“இங்கே தங்கியிருந்தது இவங்களா?”

போட்டோக்களைப் பார்த்த சாமியாரின் விழிகள் விரிந்தன. “ஆமா... இவங்கதான்! ரெண்டு பேரும் ஏதோ தப்பு பண்ணிட்டு வந்த மாதிரி ஆரம்பத்திலிருந்தே என் மனசுக்குப் பட்டது. அது இப்போ சரியாபோயிடுச்சு...”

“நீங்க இங்கே எத்தனை நாளா தங்கியிருக்கீங்க?”

“ஒரு வாரமா! திருவண்ணாமலைக்கு நடைப் பயணமா புறப்பட்டேன். கொஞ்சம் உடம்பு முடியாததினால் இங்கே தங்கிட்டேன். இன்னிக்கு ராத்திரி கிளம்பணும்.”

தாமரைச்செல்வன் மண்டபத்துக்குள் எட்டிப்பார்த்தார்.

மண்டபம் சுத்தமாய் தெரிந்தது. சமையல் செய்து சாப்பிட்டதுக்கு அடையாளமாய் மூன்று கல் அடுப்பும், சாம்பலும் தெரிந்தது. இரண்டு தூண்களுக்கு நடுவில் ஒரு பிளாஸ்டிக் கயிறு ஓடியிருந்தது.

சாமியார் கேட்டார் -

“அவங்க ஏதாவது தப்பு பண்ணிட்டு ஓடி வந்தவங்களா? அந்தப் பொண்ணு ரெண்டு நாளா அழுதுட்டே இருந்தது.”

“உங்ககிட்ட அவங்க என்ன சொன்னாங்க?”

“வீட்ல கொஞ்சம் பிரச்சினை. அந்த பிரச்சினை தீர சரியாக ரெண்டு நாளாகும். அதுவரைக்கு இங்கே தங்கப் போறோம்னு சொன்னாங்க.”

“அவங்க இங்கே தங்கியிருந்தபோது யாராவது அவங்களைப் பார்க்க வந்தாங்களா?”

“இல்லை.”

“இங்கேயிருந்து எப்ப கிளம்பிப் போனாங்க?”

“ஒரு மணி நேரத்துக்கு முந்தி.”

“எங்கே போறோம்ன்னு உங்ககிட்ட சொல்லலை...?”

“இல்லை... வெளியூர் போகப்போறதா மட்டும் சொன்னாங்க.”

கல்பனா தாமரைச் செல்வனை ஏறிட்டாள். “சார்... கல்லைக் கட்டி வந்த அந்த லெட்டர்ல என்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் வடநாட்டுப் பக்கம் போயிடப்போறதா எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒரு வேளை அப்படிப்பட்ட எண்ணத்துல அவங்க ரெண்டு பேரும் ரெயில்வே ஸ்டேசனுக்கு போயிருக்கலாமோ...?”

“எனக்கும் இப்போ அதே எண்ணம்தான். உடனடியா ரெயில்வே போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்தால் உங்க அண்ணனையும், அண்ணியையும் பிடிச்சுடலாம்ன்னு நினைக்கிறேன்.”

சொன்ன தாமரைச்செல்வன் வேகவேகமாய் நடைபோட்டு கோயிலுக்கு முன்பாய் நிறுத்தியிருந்த ஜீப்புக்கு வந்து அதில் பொருத்தியிருந்த வயர்லெசை உயிர்ப்பித்தார்.கட்டுப்பாட்டு அறைக்கும், ரெயில்வே போலீசுக்கும் சசிதரன். நர்மதா பற்றிய தகவல்களைக் கொடுத்துவிட்டு வயர்லெசை அணைந்த போது பவ்யா குறுக்கிட்டாள்.

“சார்...! எனக்கும் கல்பனாவுக்கு ஒரு சந்தேகம்...”

“என்ன?”

“நமக்கு தகவல் கொடுத்த சாமியார் உண்மையிலேயே சாமியார்தானா?”

கல்பனா சொன்னாள் - “அந்த சாமியாரோட தாடியும், மீசையும் ரெண்டு கலர்ல தெரிஞ்சது சார். ஒரு வேளை ஒட்ட வைச்சதோ?”

“எதுக்கு சந்தேகம்...! இப்பவே போய்ப் பார்த்துடலாம்...”

சொன்ன தாமரைச்செல்வன் அந்தக் கோயிலைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதையில் வேகவேகமாய் போனார்.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

மண்டபம் நெருங்கியது.

19

மண்டபர் அமைதியாய் தெரிய இன்ஸ்பெக்டர்
தாமரைச்செல்வன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.

அந்தச் சாமியார் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பவ்யா சொன்னாள்.”பார்த்தீங்களா சார்...அந்த
சாமியாரைக் காணோம். அவன் நிச்சயமாக ஒரு
போலிச் சாமியார்தான்.”

கல்பனா மண்டப படிகளில் எறி உள்ளே பார்த்துவிட்டு
வந்தாள்.

“நாம மறுபடியும் வருவோம்ன்னு அவனோட மனசுக்குப்
பட்டிருக்கணும். அதுதான் ஓடிட்டான்.

தாமரைச்செல்வன் மண்டபத்துக்குப் பின்னால் தெரிந்த
அந்த அடர்த்தியான கருவெல முள் காட்டைப்
பார்த்தார்.’இதுக்குள்ளே ஓடித் தப்பித்திருப்பானோ?”

“கல்பனா....!”

“சார்..”

“நீங்களும் பவ்யாவும் இதே இடத்துல நின்னுட்டிருங்க.
நான் இந்த முள்காட்டுக்குள்ளே கொஞ்ச தூரம் போய்
பார்த்ததுட்டு வந்துடறேன்...”

“சார்... இங்கே தனியா இருக்க பயமாயிருக்கு.
நாங்களும் உங்கக்கூட வர்றோம்.”

“உங்களால் இந்த முள்ளக்காட்டுப் பகுதிக்குள்ளே நடக்க
முடியுமா?”

“முடியும் சார்! துணைக்கு நீங்க இருக்கும்போது எங்கே
வேணும்ன்னாலும் வருவோம்....”

தாமரைச்செல்வன் தன் இடுப்பில் இருந்த
கைத்துப்பாக்கியை தயார் நிலையில் வைத்துக்கொண்டு
மண்டபத்துக்குப் பின்பக்கம் தெரிந்த முள்காட்டுப்
பகுதியை நோக்கிப் போனார். பவ்யாவுமத் கல்பனாவும்
தொடர்ந்தார்கள்.

அடர்த்தியான கருவேலச் செடிகள் மரங்களமாக மாறி
நெருக்கமாகத் தெரிய - காட்டுப் பகுதியின் உள்ளே ஒரு
ஒற்றையபடிப் பாதை கோணல்மாணலாய் வளைந்து
போயிற்று.

தாமரைச்செல்வன் உள்ளே புகுந்து
நடந்தார். ஒற்றையபடிப் பாதை தயங்கித் தயங்கி
வழிகாட்டியது. அவர் ஐம்பது அடிகள் உள்ளே
போயிருப்பார்.

பவ்யா குரல் கொடுத்தாள்.

“சார்...ஒரு நிமிடம்.....”

தாமரைச்செல்வனம் நின்றார்.”என்ன பவ்யா?”

“இந்த இடத்துல ஏதோ ஒரு வித வாசனை வருது...”

“வாசனையா...?” கேட்டுக்கொண்டே அந்த இடத்துக்கு வந்தார்.

“ஆமா சார்....கொஞ்சம் மூச்சை இழுத்துப் பாருங்க...”

சிகரெட் வாசனை.

வியப்பாய் மோவாயைத் தடவினார்.

“இது சிகரெட் வாசனை.”

“ஆமா சார்! பக்கத்துல யாரோ சிகரெட் பிடிக்கறாங்க போலிருக்கு...”

மூன்று பேரும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க கல்பனா தனது இடதுகைப் பக்கமாய் கைகாட்டினாள்.”அங்கே பாருங்க சார். ஏதோ புகையுது...”

தாரைச்செல்வன் திரும்பிப் பார்த்தார்.

பத்தடி தொலையில் காய்ந்த இலைகளுக்கு மத்தியில் நுலிழை மாதிரி புகை எழும்பிக்கொண்டிருந்தது. கருவேல மரக்கிளைகளை விலக்கிக்கொண்டு வேகவேகமாய் அந்த அடத்தை நோக்கிப் போனார்கள்.

அரையங்குல நீளமே இருந்த அந்த சிகரெட் துண்டு நெருப்புக் கண்ணோடு காய்ந்த இலைகளை துணைக்குச் சேர்த்துக்கொண்டு புகைந்து கொண்டிருந்தது.

தாமரைச்செல்வனம் குனிந்து அந்த சிகரெடை
எடுத்தார்.

கல்பனா சொன்னார். “சார்! நாம் வற்றதைப்பார்த்துட்டு
அந்த சாமியார்தான்சிகரெட்டை வீசிட்டு
ஓடியிருக்கணும். இதே ஒற்றையபடிப் பாதையில்
போனால் அவனைப் பிடிச்சுடலாம் சார்.... இனியும் நாம
தாமதிக்கக் கூடாது.”

“உங்களால் வேகமாக ஓடிவர முடியுமா?”

“முடியும் சார்.”

“அப்ப வாங்க.”

தாமரைச்செல்வன் சிகரெட் துண்டை வீசிவிட்டு
ஒற்றையபடிப் பாதைக்கு மறுபடியும் வந்து ஓட
ஆரம்பித்தார். பவ்யாவும் கல்பனாவும் சேலைகளை
உயர்ந்திப் பிடித்துக்கொண்டு அவரைத் தொடர்ந்து
ஓடினார்கள்.

உள்ளே போகப் போக முட்காடு
அடர்த்தியாகிக்கொண்டே வந்தது.

கல்பனா மூச்சுவாங்கிக் கொண்டே சொன்னார். “சார்...!
அந்த சாமியாரைப் பிடிச்சுட்டா எல்லா உண்மைகளும்
வெளியே வந்துடும். முக்கியமா என்னோட
அண்ணனும் அண்ணியும் எங்கே இருக்காங்கிற
உண்மை தெரிஞ்சுடும்.”

“அந்த சாமியார் ரொம்ப தூரம் போயிருக்க முடியாது.
எப்படியும் பிடிச்சடலாம்..”

சொல்லிக்கொண்டே தன் ஓட்டத்தின் வேகத்தை
அதிகப்படுத்தினார்.

முழுதாய் இரண்டு நிமிட நேரம் வியர்க்க வியர்க்க
ஓடிய தாமரைச்செல்வன் ஒரு முட்செடியில் மாட்டிப்
படபடத்துக் கொண்டிருந்த காவித் துணியைப்
பார்த்ததும் ‘பிரேக்’ போட்ட மாதிரி நின்றார். பின்னால்
தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த கல்பனாவும் பவ்யாவும்
மூச்சிரைக்க நின்றார்கள்.

முள்செடியில் காவித்துணி மாட்டியிருக்கு. ஆள்
இங்கேதான் ஏதாவது ஒரு அடத்தில் மறைஞ்சு
இருக்கணும்.” சொல்லிக்கொண்டே இடுப்பைத் தொட்டு
மீண்டும் ரிவால்வரை எடுத்துக்கொண்டார். பார்வையைச்
சுற்றும் முற்றும் பரத்தியபடியே மெல்ல நடத்து போய்
முட்செடியில் மாட்டிக்கொண்டிருந்த அந்த
காவித்துணியை எடுத்தார். எடுத்தவரின் முகம் உடனே
மாறியது.

காவித்துளி முழுக்க திட்டுத் திட்டாய் உலராத இரத்தம்.

அதே விநாடி-

பவ்யா வீறிட்டாள்.

“சார்...! அந்த புதரில் பாருங்க. யாரோ விழுந்து
கிடக்கறாங்க...”

அவள் காட்டிய பக்கம் தாமரைச்செல்வன் திரும்பிப்
பார்த்தார்.

புதர்களுக்கு மத்தியல் யாரோ குப்புற விழுந்து
கிடந்தார்கள்.

செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு வேகவேகமாய் அந்த
இடத்தை நோக்கிப் போனார். உடலுக்கு பக்கத்தில்
வந்து நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு கீழே
குனிந்து அந்த உடலை மல்லாத்தினார்.

அதே சாமியார்தான்.

வயிற்றில் தோட்டா பாய்ந்திருக்க இடுப்பில்
கட்டியிருந்த காவி வேட்டி முழுவதும் இரத்தத்தில்
ஊறி நனைந்து போயிருந்தது. சாமியாரின் நாசியருகே
கை வைத்துப் பார்த்தார். உயிர் பிரிந்து போயிருந்தது.

தாமரைச்செல்வன் பெருமூச்சோடு நிமிர்ந்து
கல்பனாவையும் பவ்யாவையும் பார்த்தார்.

“பத்து பதினைஞ்சு நிமிடத்துக்கு முன்னாடி நம்மகிட்ட
பேசிட்டிருந்த ஆள் இப்போ உயிரோடு இல்லை.
எதுக்காக இந்தக் கொலை...இதனாலே யாருக்கு என்ன
லாபன்னு தெரியலை...”

கல்பனா திகைப்பிலிருந்து மீண்டவளாய்க் கலக்கமான குரலில் கேட்டாள்.

“சார்...என்னோட அண்ணன் அண்ணிமேல சந்தேகப்படறீங்களா?”

“சந்தேகப்படற மாதிரிதானே அவங்க நடந்துக்கறாங்க....அவங்க எதுக்காக இப்படி ஒரு கண்ணாமூச்சி ஆட்டம்ஆடணும்?”

“அதுதான் புரியலை சார்....”

பவ்யா குறுக்கிட்டாள். “சார்! இவர் உண்மையிலேயே வேஷதாரியா இல்லே சாமியாரானனு தெரியணும். அந்தத்தாடியையும் மீசையையும் எடுத்துப் பார்த்தால் கண்டுபிடிச்சுடலாம்....”

தாமரைச்செல்வன் கழே கிடந்த நபரின் தாடியையும் மீசையையும் இழுத்துப் பார்த்து சோதனை செய்த பின் தீர்க்கமாய்த் தலையாட்டினார்.

“இது ஒட்டுத்தாடியோ,மீசையோ கிடையாது. உண்மையான சாமியாராக இருக்கலாம்.இவ்வளவு அவசர அவசரமாக இந்த ஆள் எதுக்காக் கொலை செய்யப்படணும்ன்னு தெரியலையே... அதுவும் நாம விசாரிச்சுட்டுப்போன கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளேயே...?”

பவ்யா வியர்த்த தன் முகத்தைச் சேலைத்தலைப்பால் ஒற்றிக்கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபடி

சொன்னாள்.

“சார் இந்தச் சாமியாரைக் கொலை பண்ணின
கொலையாளி இன்னமும் இதே முள்காட்டுப்
பகுதிக்குள்ளேதான் இருக்கணும். இந்த ஒற்றையபடி
பாதையில்லேயே போய்பார்த்தா என்ன சார்...? உங்க
கையில் துப்பாக்கி இருக்கும்போது
பயப்படவேண்டாமே?”

தாமரைச்செல்வன் கீழே இரத்த வெள்ளத்தில் சரிந்து
கிடந்த சாமியாரை ஒரு பெருமூச்சோடு பார்த்துவிட்டு
எழுந்தார்.

“வாங்க! பார்த்துடலாம்...”

மறுபடியும் ஒற்றையபடிப் பாதையில்
நடைபோட்டார்கள். நெருக்கமான கருவேல மரங்கள்
பாதையைச் சிரமமாய் காட்டி களைந்துபோயிற்று.

சில நிமிட நேர நடைக்குப்பின் காட்டுப் பகுதியின்
அடர்த்தி குறைந்து ஒரு செம்மண் பாதையில் போய்
முடிந்தது. மூன்று பேரும் நின்றார்கள்.

“இப்படியொரு வழி இருக்கப்போய்தான்
கொலையாளியால் தப்பிக்க முடிஞ்சிருக்கு...”
தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக்கொண்டே அந்த செம்மண்
பாதையை குனிந்து பார்த்தார்.

“என்ன சார்?”

இரு சக்கர வாகனத்தின் டயர் பதிவுகள் தெரியுது.
பதிவுகள் துல்லியமாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கிறதால்
அந்த வாகனம் இப்பத்தான் கிளம்பிப் போயிருக்கணும்.”

கல்பனா தவிப்பாய்க் குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.”அந்தக்
கொலையாளியைப் பிடிக்க ஏற்பாடு பண்ண முடியாதா
சார்?”

ஜீப்புக்கு போய் வயர்லஸ்லதான் தொடர்பு
கொள்ளணும்.”

“சார்....! இதைப் பார்த்தீங்களா...?” பவ்யா
சாலையோரத்துக்குப் போய் எதையோ எடுத்து வந்தாள்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த தாமரைச்செல்வனின் பார்வை
உச்சபட்ச வியப்புக்குப் போயிற்று.

20

ன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வனின் கையில்
இருந்த அந்தப் பொருள் ஒரு சாவிக்கொத்து.

அந்த சாவிக் கொத்தைப் பார்த்ததும் கல்பனாவில்
விழிகள் வியப்புக்கு போயிற்று.

“சார்... அந்தச் சாவியைக் கொஞ்சம் கொடுங்க...”அவர்
கொடுக்க கல்பனா வாங்கிப் பார்த்தாள். பிறகு
அதிர்ச்சியாய் தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டாள்.

“சார்..... இது எங்க வீட்டு சாவிக்கொத்து. அண்ணன் கிட்டதான் இந்த சாவிக்கொத்து எப்பவும் இருக்கும்.”

“நிச்சயமாகத் தெரியுமா?”

“தெரியும் சார்... இது எங்க வீட்டு முன்புறக் கதவுச் சாவி. இது பீரோ சாவி. இது பின்பக்கக் கதவுச் சாவி.”

“அப்படின்னா நீங்க பம்பாயிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும் பூந்தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அந்த சாவி...?”

“அது முன்வாசல் கதவுச் சாவி...”

“அதுமட்டும் எப்படி தனியா பூந்தொட்டிக்கு பக்கத்துல இருந்தது?”

“மாற்றுச் சாவியாக இருக்கலாம் சார். எனக்காக அந்த சாவியை பூந்தொட்டிகிட்டே வைத்துவிட்டு போயிருக்கலாம்...”

தாமரைச்செல்வன் தன் தாடையை யோசனையாய் தேய்த்தார்.

“இந்த காட்டுப் பகுதியல் உங்க வீட்டு சாவிக்கொத்து அனாதையா கிடக்க என்ன காரணம்?”

பவ்யா குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

“சார்! இந்தக் காட்டுப் பகுதிக்கு கல்பனாவோட அண்ணனும், அண்ணியும் நிச்சயமா வந்திருக்காங்க.

அந்த மண்டபத்துலகூட அவங்க
தங்கியருந்திருக்கலாம்.”

“அப்படிப் பார்த்தா கொலை செய்யப்பட்ட சாமியார்
சொன்னது உண்மை?”

“ஆமா...சார்....”

“சரி... அதுக்காக சாமியார் ஏன் கொலை
செய்யப்படணும்..?”

கல்பனாவும் பவ்யாவும் மவுனமாய்
நிற்க.தாமரைச்செல்வன் தொடர்ந்தார்.

“கல்பனா....! கடந்த ரெண்டு மூணு நாளா நடத்துகிட்டு
இருக்கிற எல்லா விதமான விபரீத சம்பங்களுக்கும்
காரணம் உங்க அண்ணனும், அண்ணியும்தான்ங்கிற
முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கு... அவங்க எந்த தப்பும்
பண்ணாதவங்களாயிருந்தா இப்படி தலைமரைவு
வாழ்க்கையை வாழ வேண்டியது இல்லையே....!”

பவ்யாவும் இன்ஸ்பெக்டரோடு சேர்ந்கொண்டாள்.

“கல்பனா....! எனக்கும் அவங்க மேல லேசா சந்தேகம்
வருது....! தப்பு பண்ணாதவங்க போலீசுக்கு பயப்பட
வேண்டியது இல்லை. உன்னோட அண்ணனும்
அண்ணியும் போன்ல பேசுறாங்க. இன்னிக்கு
வர்றேன்...நாளைக்கு வர்றேன்னு சொல்றாங்க.
ஆனா...வர்றது இல்லை. ஆக... அவங்க நிச்சயமா தப்பு

பண்ணியிருக்காங்க. இதுவரைக்கும் நடந்த ரெண்டு
கொலைகளுக்குக்கூட அவங்க காரணமா இருக்கலாம்.”

கல்பனாவின் கண்களில் நீர் பீறிட்டு வழிய, தொண்டை
அடைத்துக் கொண்டது.

“பவ்யா! நீயுமா அவங்க மேல சந்தேகப்படறே.....!
என்னோட அண்ணனும் சரி அண்ணியும் சரி
தெய்வத்துக்கு பயப்படறவங்க. ரெண்டு பேருக்குமே
பயந்த சுபாவம். அசைவம் சாப்பிடறதுகூட பாவம்ன்னு
நினைக்கிறவங்க. அவங்களா கொலை பண்ணுவாங்க...?”

தாமரைச்செல்வன் புன்னகைத்தார். “உங்களுக்கு இந்த
பழமொழி தெரிஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.சாது
மிரண்டால் காடு கொள்ளாது. ஒரு கொலை நிகழ்
சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள்தான் காரணம். என்னோட
போலீஸ் வாழ்க்கையில் நான் எத்தனையோ கொலைக்
குற்றவாளிகளைப் பார்த்திருக்கேன். பயந்த சுபாவம்
உடைய பலபேர் ஏதோ ஒரு வெறிக்கு உட்பட்டு
கொலைகளைப் பண்ணியிருக்காங்க....! என்னைப்
பொறுத்தவரைக்கும் உங்க அண்ணனும், அண்ணியும்
ஏதோ ஒரு பிரச்சினையில் மாட்டிகிட்டு அந்த
பிரச்சினையிலிருந்து மீளமுடியாமல் இந்தக்
கொலைகளைப் பண்ணியிருக்கலாம்.”

“உங்க யூகம் தப்புன்னு பின்னாடி உங்களுக்குத்
தெரியும் சார்...”

“பார்க்கலாம். மொதல்ல இந்த கொலையுண்ட சாமியார் யாருன்னு பார்க்கணும். போலச்சாமியாரா இல்லே உண்மையான நபரான்னு விசாரணை பண்ணணும். அப்புறம் இந்த சாவிக்கொத்து உங்க அண்ணனோடதுன்னு சொன்னீங்க. இதைக் கொண்டுபோய் வீட்டுக்குப் பொருந்துதான்னு பார்க்கணும். வீட்டை மறுபடியும் துல்லியமா சோதனை போட்டா ஏதாவது தடயம் கிடைக்கலாம்...”

தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே பக்கவாட்டு காட்டுப் பகுதியில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு வரும் அந்தப் பெண் பார்வைக்கு கிடைத்தாள். கையில் கடிபட்ட கரும்பு. போலீசாரின் காக்கி உடையைப் பார்த்ததும் சற்றே மிரண்டாள்.

தாமரைச்செல்வன் கையசைத்தார். “இந்தா பொண்ணு... இப்படி வா....”

பெரிய கண்களில் ஒட்டிக்கொண்ட மிரட்சியோடு அவள் பக்கத்தில் வந்தாள்.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி இந்தப் பக்கம் யாரையாவது பார்த்தியா...?”

“இல்லீங்கய்யா....! ஆனா....”

“சொல்லு....”

“வேகமாக ஏதோ ஒரு வாகனம் போற சத்தம்
கேட்டதுங்க. மேயப்போன ஆடடெல்லாம் ஓடி
வந்துடுச்சுங்க...”

“அது என்ன வாகனம்...?”

“தெரியலீங்கய்யா... ரொம்ப வேகமாய் போற சத்தம்
மட்டும் கேட்டுச்சு...”

“ஆளையும் பார்க்கலை....?”

“இல்லீங்கய்யா....”

“சரி... நீ... போ...”

கல்பனாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் போலீஸ் ஜீப் வந்து
நின்றபோது இரவு எட்டரை மணி.

இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வனும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்
மாறனும் ஜீப்பிலிருந்து முன்பக்கமாய் இறங்க,
கல்பனாவும் பவ்யாவும் பின்பக்கமாய் இறங்கினார்கள்.

வீடு இருட்டில் கரைந்து போயிருந்தது.

“மாறன்...”

“சார்...”

“இந்த சாவிக்கொத்தில் இருக்கிற சாவியை
உபயோகப்படுத்தி வாசல் கதவோட பூட்டைத் திறங்க.”

“சரி சார்... மாறன் சாவிக் கொத்தோடு போய் கதவின் பூட்டைத் திறக்க முயன்ற விநாடி பின்பக்கம் அந்தக் குரல் கேட்டது.

“சார்....”

தாமரைச்செல்வனும் மாறனும் திரும்பிப் பார்க்க வாசலில் நடுத்தர வயதில் ஒரு நபர் நின்றிருந்தார்.

“யாரு...?”

அந்த நபர் முன்னால் வந்தார்.

“சார்... என் பேர் சையத். இந்த ஏரியா போஸ்ட்மேன். பக்கத்து தெருவில்தான் குடியிருக்கேன்.”

“சொல்லுங்க.... என்ன விஷயம்?”

“சார்... இன்னிக்கு காலையில் இந்த வீட்டு அட்ரஸுக்கு ஒரு பதிவுத் தபால் வந்தது. வீடு பூட்டியிருந்ததால் கொண்டு போயிட்டேன்.”

தாமரைச்செல்வன் சட்டென்று ஒரு சின்ன பிரகாசத்துக்குப் போனார்.

“பதிவுத் தபால் யாரோட பேருக்கு வந்திருந்தது?”

“சசிதரன் பேருக்கு.”

“அனுப்பியது யாரு...?”

“தெரியலை சார். ஏதோ வடநாட்டு பேர் மாதிரி இருந்தது.”

“எந்த ஊரிலிருந்து?”

“டெல்லி சார்.”

“இப்போ அந்த தபால் எங்கேயிருக்கு?”

“தபால் ஆபீசில் சார்... நாளைக்கு காலை பத்து மணிக்கு யாராவது வந்தால் அந்த பதிவுத் தபாலை வாங்கிக்கலாம் சார்.”

தாமரைச்செல்வன் கல்பனாவை ஏறிட்டார்.

“டெல்லியில் யாரும் இல்லையே?”

“ஏதோ வடநாட்டு பேர்ன்னு சொல்றாரே...கொஞ்சம் யோசனைப் பண்ணிப் பாருங்க கல்பனா...”

“இல்லை சார்... எனக்கு ஞாபகம் வரலை. வியாபாரரீதியா அண்ணனுக்கு யாராவது தெரிஞ்சவங்க இருக்கலாம். கடன் கொடுத்தவங்க யாராவது கடிதம் போட்டிருக்கலாம். கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தாத்தான் விபரம் தெரியும்.”

“போஸ்ட்மேன்! இன்னிக்கே அந்த லெட்டரை பார்க்க முடியாதா?”

“முடியாது சார். ஆபிஸ் பூட்டியிருக்கு. சாவி போஸ்ட் மாஸ்டர்கிட்டே இருக்கு. வேணும்ன்னா அவருக்கு

போன் பண்ணி கேட்டுப் பார்க்கலாம் சார்....”

“மாறன்...”

“சார்.....”

“நீங்க இந்த போஸ்ட்மேன்கூட போய் போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு போன் பண்ணி பதிவுத் தபாலை உடனடியாக வாங்க முடியுமானு பாருங்க....நான் இந்த வீட்டை சோதனை பண்ணிடறேன்....”

“சரி சார்...” மாறன் கையிலிருந்த சாவிக்கொத்தை தாமரைச்செல்வனிடம் கொடுத்துவிட்டு போஸ்ட்மேனோடு நடந்தார்.

கையில் இருந்த சாவிக்கொத்தை உபயோகப்படுத்தி முன்பக்கக் கதவைத் திறந்தார் தாமரைச்செல்வன். கதவு சின்ன சத்தத்தோடு பின்வாங்கிப் போக வீட்டுக்குள் கரித்துண்டுகளை நிரப்பிய தினுசில் கெட்டியாய் இருட்டு.

கல்பனா உள்ளே போய் இடதுபக்க சுவரைத் தொட்டு சுவிட்சைப் போட குழல்விளக்கு வெளிச்சத்தைக் கொண்டு வந்தது. போலீஸ் விசாரணையின்போது கிழிக்கப்பட்ட சாக்பீஸ் கோடுகள் வீடு பூராவும் தெரிந்தன.

கல்பனா ஒவ்வொரு சாவியார் காட்டிக் கொண்டே வந்தாள்.

“இது பீரோ சாவி சார்...இது அலமாரி சாவி.....”

தாமரைச் செல்வன் ஒவ்வொரு சாவியாய் போட்டுப் பார்த்தார். கடைசியாய் பழைய சாமான்களை போட்டு வைத்திருந்த வீட்டின் கோடியில் இருந்த அந்த அறைக்கு முன்பாய் வந்து நின்றார்கள்.

“இந்தச் சாவி சார்...” கல்பனா சொன்னா சாவியை பூட்டுக்குக் கொடுத்து லேசாய் நெம்பினார்.

“கிளிக்....”

கதவு திறந்தது.

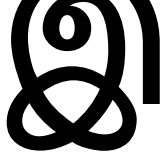
உள்ளே அடைசலாய் தட்டுமுட்டு சாமான்கள்.இதெல்லாம் அன்றைக்கே பார்த்ததுதானே என்ற நினைப்பில் கதவை மூட முயன்றார் தாமரைச்செல்வன்.

பவ்யா தடுத்தாள்.

“சார்.... ஒரு நிமிடம்....”

“என்ன பவ்யா?”

“பூட்டிக்கிடந்த இந்த வீட்டுக்குள்ளே யாரோ வந்துட்டு போயிருக்காங்க....”

ன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் சற்றே
அதிர்ச்சியோடு பவ்யாவை ஏறிட்டார்.

“பவ்யா! நீங்க என்ன சொல்றீங்க... பூட்டிக்கிடந்த இந்த
வீட்டுக்குள்ளே யாரோ வந்துட்டோ போயிருக்காங்களா?”

“ஆமா சார்.”

“எப்படி சொல்றீங்க?”

“இந்த அறையில் இருக்கிற பொருள்கள் இடம் மாறி
இருக்கிற மாதிரி என் மனசுக்குப் படுத்து சார்.”

“எனக்கு அந்த மாதிரி எதுவும் தெரியலையே. கல்பனா!
உங்களுக்கு அது மாதிரி ஏதாவது தோணுதா?”

“மன்னிக்கணும் சார்... அன்னிக்கும் சரி இன்னிக்கும் சரி
நான் எதையுமே உன்னிப்பா கவனிக்கிற மனநிலையில்
இல்லை. என்னோட பண்ணமெல்லாம் அண்ணனும்,
அண்ணியும் எங்கே போயிருப்பாங்கங்கிறதைப்
பத்தித்தான்.”

தாமரைசெல்வன் மறுபடியும் பவ்யாவிடம் திரும்பினார்.

“இந்த அறையில் இருக்கிற எல்லாமே வேண்டாத
பழைய சாமான்கள். இது எப்படி இடம்
மாறியிருக்குன்னு சொல்றீங்க?”

“சார்! அன்னிக்கு பார்த்தபோது அந்த உடைந்த இரும்பு
நாற்காலி அதோ அந்த இடதுபக்க மூலையில் கீழே
இருந்தது. இன்னிக்கு வலதுபக்க மூலையில் சாய்வா

நிறுத்தப்பட்டிருக்கு. அதேமாதிரி உடைந்த சிவப்பு நிற
பிளாஸ்டிக் பக்கெட் இந்தப்புறம் குப்புற
வைக்கப்பட்டிருந்தது. பொதுவா இந்த அறையில்
இருக்கிற எல்லாப் பொருள்களுமே கலைக்கப்பட்டு
யாரோ வந்து எதையோ தேடியிருக்காங்க சார்...
போலீஸ் நாயை வரவழைச்சு இந்த அறையை
மோப்பம் பிடிக்கவிட்டா ஏதாவது தடயம் கிடைக்கலாம்
சார்.”

“நல்ல யோசனைதான்! நாயும் நாய் பயிற்சியாளரும்
இந்நேரத்துக்கு கிடைப்பாங்களான்னு தெரியலை.
முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.” சொன்ன
தாமரைச்செல்வன் முன்புற அறைக்கு வந்து அங்கிருந்த
டெலிபோனைத் தொட்டு ரிசீவரை எடுத்துக்கொண்டார்.
டயல் எண்களை அழுத்திவிட்டுகாத்திருக்க
மறுமுனையில் இணைப்பு கிடைத்தது. நாய்
பயிற்சியாளர் விக்டரின் ‘அலோ’ குரல் கேட்டது.

“விக்டர்! நான் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன்...”

“சொல்லுங்க சார்.”

“இப்ப நான் சொல்ற முகவரிக்கு நன்கு
பழக்கப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நாயோடு வந்துடுங்க.”

“இப்பவேவா சார்?”

“ஆமா.”

“இப்பவே வரமுடியாது சார். எப்படியும் ஒரு மணி நேரமாயிடும்.”

“ஏன்... என்ன காரணம்?”

“எல்லா போலீஸ் துப்பறியும் நாய்களும் ரெயில்வே ஸ்டேனுக்கு போயிருக்கு சார். ஏதோ வெடிகுண்டு புரளி,ஒவ்வொரு ரெயில் பெட்டியா ஏறி மோப்பம் பிடிச்சுட்டு வற்றதுக்குள்ளே எப்படியும் நேரமாயிடும் சார்...”

“எவ்வளவு நேரமானாலும் பரவாயில்லை. நான் இங்கே இருப்பேன்.”

“முகவரி சொல்லுங்க சார்.”

தாமரைச்செல்வன் கல்பனாவின் வீட்டு முகவரியைச் சொல்லி விட்டு ரிசீவரை வைத்தார்.

வீட்டு வாசலில் ஜீப் சத்தம் கேட்டது. பவ்யா, கல்பனா, தாமரைச்செல்வன் மூன்று பேரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்.

“என்ன மாறன்! இவ்வளவு சீக்கிரத்துல வந்துட்டீங்க... அந்த பதிவுத் தபால் கிடைச்சதா?”

“கிடைச்சது சார்... போஸ்ட் மாஸ்டரும் ரெண்டு தெரு தள்ளித் தான் குடியிருந்தார், போய் அவரைப் பார்த்து விபரத்தைச் சொன்னதுமே புறப்பட்டு வந்து போஸ்ட் ஆபீசைத் திறந்து கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.”

மாறன் சொல்லிக்கொண்டே தன் சட்டைப் பையில் வைத்து இருந்த அந்த பதிவுத்தபால் கவரை எடுத்து நீட்ட தாமரைச்செல்வன் வாங்கிப் பார்த்தார். சசிதரனின் பெயருக்கு தபால் வந்திருந்தது. தபாலின் நெற்றியில் மிக அவசரம், உரியவர் மட்டும் பிரித்து படிக்கவும் என்று சொன் ஆங்கில வார்த்தைகள் சிவப்பு மையில் எழுதப்பட்டிருந்தன. கவரின் இடதுபக்க மூலையில் அனுப்புநரின் முகவரி ‘டைப்’ செய்யப்பட்டு இருந்தது.

கே.எல்.கமல்ராய்,

(அட்வகேட்)

நம்பர் 45, லோயர் கரோல் பாக்,டெல்லி,

தாமரைச்செல்வன் கல்பனாவை ஏறிட்டார்.

“கமல்ராய்ன்னு ஒரு வக்கீல் மெல்லியிலிருந்து தபால் அனுப்பியிருக்கார். யார் அந்த கமல்ராய்ன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா கல்பனா?”

கல்பனா லேசாய் மலர்ந்தாள். “சார்! நீங்க வக்கீல்ன்னு சொன்ன பிறகுதான் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருது. கிராமத்துல இருக்கிற ஒரு பூர்வீகச் சொத்து விசயமா

என்னோட அப்பா காலத்திலிருந்தே ஒரு வழக்கு நடத்துட்டு வந்தது. அதாவது நான் பிறக்காததற்கு முன்பிருந்தே நடத்தப்பட்டு வந்த வழக்கைப் பத்தி அண்ணன் அடிக்கடி சொல்வார். இந்த வழக்கு ஜெயிக்கணும்ன்னா ஒரு பெரிய வக்கீலா பார்க்கணும். டெல்லியில் ஒரு வக்கீல் இருக்கிறாராம். தமிழ் நல்லா பேசத் தெரிந்த வக்கீல். அவரைப் போய்ப் பார்க்கணும்னு அண்ணன் சொல்லிட்டிருப்பார். அண்ணியோ அந்த வழக்கு நமக்கு வேண்டாம். வக்கீலுக்கு கொடுக்கிற பணத்தை பேங்க்கில் போட்டால் அதுவே ஒரு பெரிய தொகையா நம் கைக்கு கிடைக்கும்ன்னு சொல்வாங்க. நான் முன்பைக்கு வேலைக்கு போயிட்டதால் வழக்கு விசயமா அண்ணன் என்ன பண்ணியிருக்கார்ன்னு தெரியலை. கடிதத்தைப் பிரிச்சு படிச்சு பாருங்க சார்.”

தாமரைச்செல்வன் கவரின் வாயை ஓரமாய் கிழித்து உள்ளே மடித்து வைத்திருந்த கடிதத்தை உருவினார்.

கடிதம் தமிழில் ‘டைப்’ செய்யப்பட்டிருந்தது.

படித்தார்.

அன்புள்ள சசிதரன் அவர்களுக்கு,

உங்கள் கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் “குட்பை” சொல்லும் காலம் வந்துவிட்டது. ஆமாம் நம் வழக்கு ஜெயிக்கப் போகிறது. முப்பது ஆண்டு காலமாய் கோர்ட்டில்

இழுபட்டுக்கொண்டிருந்த வழக்கு அடுத்த மாதம் முடிவடையப் போகிறது. வழக்கில் தீர்ப்பு நமக்கு சாதகமாய்த்தான் அமையப்போகிறது. என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகம் இல்லை. இதைப்பற்றி இப்போதைக்கு வெளியே யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். பொறுமையாய் வழக்கை நடத்தி உங்களுக்கு கடவுள் கொடுத்த பரிசு இது. அடுத்த வாரம் நான் சென்னை வரும்போது இதைப்பற்றி விரிவாகப் பேசுவோம். தீர்ப்பு நமக்கு சாதகமாக வரும் என்கிற விசயம் ரகசியமாகவே இருக்கட்டும்.

இப்படிக்கு,

கமல்ராய்.

தாமரைச்செல்வன் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து விட்டு கல்பனாவிடம் கொடுத்தார். “இதைப் படியுங்க கல்பனா.”

கல்பனா படித்துவிட்டு குழப்பமான முகத்தோடு தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டாள்.

“சார்... இந்த வழக்கு விசயத்தையெல்லாம் அண்ணன்தான் பார்த்துகிட்டு இருந்தார். வழக்கு கோர்ட்டுக்கு என்னிக்கு வருதோ அன்னிக்குப் போவார். போன கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளேயே வாய்தா வாங்கிட்டாங்கன்னு சொல்லிட்டு வருவார். நானும் அண்ணியும் கிண்டல் பண்ணுவோம். உலகம் அழியறதுக்கு ஒருநாள் முந்திதான் இந்த வழக்கு

முடியும்ன்னு சொல்வோம். பெரிய வக்கீல் ஒருத்தரை வைச்ச வழக்கை சீக்கிரமே முடிவுக்கு கொண்டுவரப்போறதா அண்ணன் சொல்லிட்டிருந்தார். அந்தப் பெரிய வக்கீல் இந்த கமல்ராயாக இருக்கலாம் சார்.”

“சரி... இது என்ன வழக்கு?”

“சார்... கோயமுத்துருக்கு பக்கத்துல ‘செம்மேடு’ன்னு ஒரு கிராமம். எங்களுக்கு பூர்வீகம் அதுதான். எங்க தாத்தாவுக்கு ரெண்டு மனைவிகள். அவர்களுக்கு பிறந்த வாரிசுகளுக்கு இடையேதான் இந்த வழக்கு. மொத்தம் நூறு ஏக்கர் பூமி. பதினொரு வாரிசுகள். முப்பது ஆண்டுக்குமுன் வழக்கு தொடங்கப்பட்டபோது பதினொரு வாரிசுகளும் உயிரோடு இருந்தாங்க. இப்போ ஏழுபேர் உயிரோடு இல்லை. வடநாட்டுக்கு சுற்றுலா போனபோது ரெயில் விபத்துல அந்த ஏழு பேரும் இறந்துட்டாங்க. இப்போ இருக்கிறது நாலு பேர்தான்.”

“அந்த நாலு பேர் யார் யாரு?”

“நானும் என்னோட அண்ணனும், இந்த வழக்குல வாதிகள் பிரதிவாதிகள் கிருஷ்ணபாரதியும், சேகரும்.”

“அவங்க எங்கே இருக்காங்க?”

“செம்மேடு கிராமத்துல.”

“இந்த விபரங்களையெல்லாம் நீங்க ஆரம்பத்திலேயே ஏன் சொல்லலை?”

“சார்...!இந்த வழக்கைப் பத்தி நான் என்னிக்குமே சீரியசா எடுத்துகிட்டது இல்லை. வழக்கு இன்னும் ரெண்டு தலைமுறைகளுக்கு நடக்கும். எனக்கோ அண்ணனோட மகன்களுக்கோ, இல்லை எங்களோட பேரன் பேத்திகளுக்கோதான் கிடைக்கும்ன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். கிருஷ்ணபாரதியும் சேகரும் கூட முரட்டுத் தனமான ஆட்கள் கிடையாது. எங்ககிட்ட சண்டைக்கு வந்தது கிடையாது.”

“இல்லை கல்பனா...இந்த வழக்கு விவகாரத்தை நீங்க ரொம்பவும் சாதாரணமா எடுத்துக்கிட்டீங்க... என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இந்த வழக்கு விவகாரம்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம்ன்னு நினைக்கிறேன். உங்களை கொலை செய்யறதுக்கா பவ்யா வீட்ல யாரோ ஒருத்தன் முயற்சி பண்ணியிருக்கான். உங்க அண்ணனும், அண்ணியும் யாருக்கோ பயந்து ஊர் ஊரா ஓடிகிட்டு இருக்காங்க. இதுக்கெல்லாம் காரணமா அந்த கிருஷ்ணபாரதியும்,சேகருமா ஏன் இருக்கக்கூடாது?”

“சார்...! எனக்கு ஒரே குழப்பமாயிருக்கு.”

“இதுல ஒரு குழப்பமும் கிடையாது. அந்த கிருஷ்ணபாரதி, சேகர் முகவரியைப் கொடுங்க. கோயமுத்தூர் போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்து...”

டெலிபோன் அடித்தது.

தாமரைச்செல்வன் போய் ரிசீவரை எடுத்தார்.

“அலோ...”

மறுமுனையில் குரல் கேட்டது.

“யார் பேசறது?”

“நீங்க யார் பேசறது?”

“நான் சசிதரன், அங்கே கல்பனா இல்லையா?”

தாமரைச்செல்வன் கோபமானார்.

“சசிதரன்! என்ன விளையாடறீங்களா...? உங்க மனசுக்குள்ளே என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?”

“நீங்க இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன்?”

“ஆமா.”

“மன்னிக்கணும் சார்... ஒரு பெரிய பிரச்சினையில் மாட்டிக்கிட்டு தவியா தவிச்சிட்டிருக்கேன். என்னோட மனைவி நர்மதா அங்கே வந்திருக்காளா சார்?”

“இல்லையே.... உங்க மனைவி உங்ககூடத்தானே இருந்தாங்க...?”

“ரெண்டு மணி நேரமா அவளைக் காணோம் சார்...”

தா மரைச்செல்வன் திடுக்கிட்டுப் போய் சில
விநாடிகள் மவுனித்துவிட்டு டெலிபோனில்
பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“என்ன சொல்றீங்க சசிதரன்... உங்க மனைவியைக்
காணோமா?”

“ஆமா சார்.”

“இப்போ எங்கேயிருந்து பேசறீங்க?”

“பொன்னேரி ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து.”

“அங்கே எதுக்காக போனீங்க?”

“கொஞ்ச நாளைக்கு ஆந்திரா பக்கம் போயிடலாம்ன்னு
முடிவு பண்ணி பொன்னேரி ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு
நர்மதாவைக் கூட்டிட்டு வந்தேன். நர்மதாவுக்கு
ஆரம்பத்திலிருந்தே ஊர்விட்டு ஊர் போறது பிடிக்கலை.
‘வீட்டுக்குப் போயிடுவோம், போலீஸ்ல எல்லா
உண்மைகளையும் சொல்லிடுவோம்’ன்னு
சொல்லிகிட்டேயிருந்தா. பொன்னேரி ரெயில்வே
ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்த கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே
அவளைக் காணோம். ஒரு மணி நேரமா தேடிப்
பார்த்துட்டுஒருவேளை கல்பனாவைப் பார்க்கிறதுக்காக
வீட்டுக்குப் போயிட்டாளோன்னு போன் பண்ணினேன்.
பக்கத்துல கல்பனா இருக்காளா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“ம்...”

“அவள்கிட்ட ரிசீவரைக் கொடுங்க.”

“இதோ பாருங்க மிஸ்டர் சசிதரன்! உங்க பேச்சும் சரி... நடவடிக்கைகளும் சரி... எதுவும் சரியில்லை. உங்க வீட்ல நடந்த சம்பவங்களும் சரி... உங்களைச் சுத்தி நடக்கிற சம்பவங்களும் சரி, ஒரே குழப்பமாகவும் விபரீதமாகவும் இருக்கு. நீங்களும் உங்க மனைவியும் எதுக்காக ஓடி ஒளியறீங்கன்னு புரியலை...”

சில விநாடிகள் மறுமுனையில் மவுனம் நிலவ
இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் மறுபடியும்
தொடர்ந்தார்.

“உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை ஏற்பட்டு இருந்தாலும் சரி, என்கிட்ட சொல்லலாம். தப்பு பண்ணினவங்கதான் போலீசைப் பார்த்து ஓடி ஒளியணும்? நீங்க தப்பு பண்ணியிருக்க மாட்டீங்கன்னு உங்க தங்கை கல்பனா சொல்றாங்க.”

“இன்ஸ்பெக்டர்! நான் தப்பு பண்ணிட்டேன். அதுதான் இப்படி ஓடி ஒளிஞ்சுகிட்டு இருக்கேன்.”

“என்ன தப்பு பண்ணீங்க?”

“வேண்டாத சில மாந்திரீக புத்தகங்களைப் படிச்ச செல்வம் பெருகணும்ங்கிறதுக்காக வீட்டிலேயே சில பூஜைகளை பண்ணப்போய்கையில் இருந்த பணமும்

போச்சு. புலியோட ரத்தத்தால் கட்டைவிரல்
உயரமுள்ள எட்டு துர்க்கை சிலைகளுக்கு அபிசேகம்
பண்ணினா சகல ஜஸ்வர்யமும் கிடைக்கும். கோர்ட்டில்
போடப்பட்ட வழக்கு ஜெயிக்கும்ன்னு அந்த மாந்திரீக்
புத்தகங்களில் போடப்பட்டிருந்தது. அதை உண்மைன்னு
நம்பி புலியோட ரத்தத்தை வாங்கறதுக்காக ரகசியமாக
முயற்சி பண்ணினேன். அந்த சமயத்துல தான் அச்சுதன்
என்கிற ஒரு நபரின் அறிமுகம் கிடைச்சது. திரிசூலம்
மிருகக்காட்சி சாலையில் பணிபுரிகிற ரெண்டு பேர்
தனக்கு நண்பர்கள் என்றும் அவங்கிட்டயிருந்து
புலியோட ரத்தத்தை வாங்க முடியும்ன்னு சொன்னான்.
புலி ரத்தம் வாங்க ரூபாய் ஒரு லட்சம் கேட்டான்.

“கொடுத்தீங்களா?”

“கொடுத்தேன். என்னோட மனைவி நகையையெல்லாம்
வித்து பணம் கொடுத்தேன். அச்சுதன் பவுர்ணமி மற்றும்
வெள்ளிக் கிழமை நாட்களில் புலியோட ரத்தத்தை ஒரு
சோதனைக்குழாயில் நிரப்பி பிளாஸ்கில் வைச்சு
கொண்டுவந்து கொடுப்பான். இந்த ரத்ததானம் ஆறு
மாசகாலம் நடந்தது. ரெண்டு வாரங்களுக்கு முந்தி
ஒருநாள் அச்சுதன் திடீர்ன்னு ராத்திரி வேளையில்
என்னைப் பார்க்க வந்தான். விபரம் என்னான்னு
கேட்டேன். திரிசூலம் மிருகக்காட்சி சாலையில்
இதுவரைக்கும் ரத்தம் கொடுத்துட்டு வந்த புலி
திடீர்ன்னு நோய்வாய்ப்பட்டு செத்துப்போச்சு... ரத்தம்
எடுத்த காரணத்தால்தான் புலி இறந்துவிட்டது என்கிற

உண்மை வெளியெ வராமே இருக்கணும்ன்னா
மிருகக்காட்சிசாலை மேலதிகாரிக்கும், கால்நடை
வைத்தியருக்கும் பணம் கொடுத்து சரிக்கட்டணும்.
இன்னும் ஒரு லட்ச ரூபாய் பணம் கொடுத்து
சரிக்கட்டணும். இன்னும் ஒரு லட்ச ரூபாய்
வேணும்ன்னு கேட்டான். அதுக்கு நான் 'என்கிட்ட
பணம் கிடையாது'ன்னு சொன்னேன். 'எங்கேயாவது
வாங்கிக்கொடு'ன்னு மிரட்டினான். நான் முடியவே
முடியாதுன்னு சொன்னேன். அதுக்கப்புறம் அச்சுதன்
என்னை மிரட்ட ஆரம்பிச்சான். அவன் ஒரு பெண்
புரோக்கர் என்கிற விசயமும் எனக்கு அப்பத்தான்
தெரிஞ்சது. என்னோட மனைவி நர்மதாவை ஒரு
கெட்ட பார்வை பார்த்துகிட்டே உன் பெண்டாட்டியை
என் கூட அனுப்பி வை. ரெண்டே நாளில் வேண்டிய
பணத்தை நான் சம்பாதிச்சு தர்றேன்னு
சொன்னார். அப்படி பேசினதுமே என்னால் கோபத்தை
கட்டுப்படுத்திக்க முடியாமே..."

“முடியாமே...?”

“கத்தியை எடுத்து அடிவயிற்றில் சொருகிட்டேன்.”

“அச்சுதனை கொலை பண்ணினது நீங்கதான்...?”

“ஆமா! கத்தியை எடுத்து குத்துகிற வரைக்கும்தான்
ஆத்திரம் இருந்தது. அதுக்கப்புறம் பயம் வந்துடுச்சு.
உடலை பீரோவுக்குள்ளெ வைச்ச பூட்டிட்டு உடனே
வீட்டை விட்டு கிளம்பிட்டோம். வீட்டுச் சாவியை

மும்பையிலிருந்து வரப்போகும் கல்பனாவுக்காக
குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்கு பக்கத்துல வைச்சுட்டு ஒரு
லெட்டரை எழுதி பூட்டில் சொருகிட்டோம்.”

தாமரைச்செல்வன் குறுக்கிகட்டு கேட்டார்.

“குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மனித
சுண்டுவிரல் கிடந்ததே அது யாரோடது?”

“அது...அது...வந்து....”

“ம்...சொல்லுங்க...”

“ரெண்டு நாளைக்கு முந்தி சகல தோஷங்களும்
நிவர்த்தியாகிறதுக்காக மயான பூஜை ஒண்ணு
பண்ணினேன்.அதுக்காக ஒரு பிணத்தோட
கையிலிருந்து சுண்டுவிரலை வெட்டி எடுத்து விட்டுக்கு
கொண்டுவந்தேன். அந்த சுண்டுவிரலை வீட்டுக்கு
மன்னாடி புதைச்ச வைச்சுட்டா எந்த காத்து
கருப்பும்அண்டாது. அதை நள்ளிரவில்
புதைக்கிறதுக்காக குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப்
பக்கத்துல வைச்சிருந்தேன்.அச்சுதனோடு ஏற்பட்ட
மோதலில் அந்த விரல் இருக்கிறதையே
மறந்துட்டேன்...”

“ஒரு கொலைக் குற்றத்தைப் பண்ணிட்டு இப்படி
தலைமைறவாய் இருக்கிறது கொஞ்சம்கூட
சரியில்லை. உடனே போலீசில் சரணடையுங்கள்...”

“மன்னிக்கணும் இன்ஸ்பெக்டர்... நான் போலீஸ் சரணடைய விரும்பலை. பூஜை புனஸ்காரங்கள் மூலமா குறுக்கு வழியில் பெரிய பணக்காரனாக ஆசைப்பட்டேன். அதனால்தான் விபரீதங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே என்னுடைய மனைவி நர்மதாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கலை. வேண்டாம்ன்னு சொன்னா. நான்தான் கேக்கலை. இனிமே நான் உயிரோடு இருக்கிறதுல யாருக்கும் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை. நர்மதாவும் என்னை விட்டுட்டு போயிட்டா! இன்ஸ்பெக்டர்! நான் கண்காணாத இடத்துக்குப் போய் என்னோட உடல் கூட யாருக்கும் கிடைக்காதபடிக்கு என் வாழ்க்கையை முடிச்சுக்கப் போறேன். இதையே என்னோட கடைசி செய்தியா கல்பனாவுக்கு சொல்லிடுங்க.”

“சசிதரன்! ஒரு நிமிடம்...ரிசீவரை வைச்சுடாதீங்க. ரொம்ப நாளா கோர்ட்டுல இருந்த வழக்கு ஒண்ணு இப்போ....”

தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே மறுமுனையில் ‘த்தட்’டென்று ரிசீவர் வைக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“அலோ.... அலோ..... தாமரைச்செல்வன் சில விநாடிகள்வரை கத்திப் பார்த்துவிட்டு கோபமாய் ரிசீவரை வைத்தார். “சே....!”

கல்பனா தவிப்போடு கேட்டாள்.

“அண்ணன் என்ன சார் சொன்னார்?”

இரைந்தார் தாமரைச்செல்வன். “நடந்த எல்லா சம்பவங்களுக்கும் உங்க அண்ணன்தான் காரணம்! அவரோ ஒத்துகிட்டு கிளியரா ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுத்துட்டார். உங்க அண்ணியை வேற காணோமாம்...”

கல்பனா இடிந்து போய் உட்கார - தாமரைச்செல்வன், சசிதரன் தன்னிடம் டெலிபோனில் பேசிய எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தார். பவ்யா குறுக்கிட்டு கேட்டாள்-

“சார்... அந்த சாமியார் கொலை பற்றி கேட்டீங்களா?”

“கேட்கிறதுக்குள்ளே ரிசீவரை வைச்சுட்டார். எல்லா உண்மைகளையும் முன்னாடியே சொல்லியிருந்தா இவ்வளவு பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு இருக்காது...”
தாமரைச்செல்வன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வீட்டு வாசலில் அந்த வேன் வந்து நின்றது. நாய் பயிற்சியாளர் விக்டர் கீழே குதிக்க அவரைத் தொடர்ந்து கத்திரிக்கப்பட்ட குட்டை வாலோடு அந்தக் கறுப்பு நாய் குதித்தது.

“பிளாக்கி! கம் திஸ் சைட், “ விக்டர் நாயை இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தார்.
தாமரைச்செல்வனுக்கு சல்யூட் ஒன்றைக் கொடுத்துக் கொண்டே சொன்னார்-

“சாரி சார்... கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு...”

“பரவாயில்லை... உள்ளே வாங்க.”

“எந்த அறையை சார் ‘ஸ்மெல்’ பண்ண வைக்கணும்?”

தாமரைச்செல்வன் வேண்டாத பொருள்கள் போட்டு வைத்து இருந்த அந்த அறையைக் காட்ட விக்டர் நாயின் சங்கிலியை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டு கட்டளையிட்டார். “பிளாக்கி! கோ அண்ட் ஸ்மெல் இட்.”

நாய் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தது எல்லாப் பொருள்களையும் இரண்டிரண்டு விநாடி முகர்ந்து பார்த்து விட்டு அந்த மண்வெட்டியை வாயால் கவ்வி இழுத்தது. அதில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் தீவிரமாய் முகர்ந்து பார்த்தது. பின் தரையை முகர்ந்து கொண்டே அறையை விட்டு வெளியே வந்து வீட்டின் பின்பக்கம் கதவை நோக்கிப் போயிற்று.

எல்லோரும் பிளாக்கியைத் தொடர்ந்தார்கள். விக்டர் முன்னால் போய் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்து விட பிளாக்கி வெளியே பாய்ந்தது.

வீட்டின் பின்பக்கம் ஒரு சிறிய தோட்டமாய் மாறியிருந்தது. இரண்டு வாழை மரங்கள், தென்னம் பிள்ளைகள், கொஞ்சம் பூச்செடிகள்.

பிளாக்கி அந்தச் சிறிய தோட்டத்தை ஒருமுறைச் சுற்றிவந்து அந்த காய்ந்த புல்தரையின்மேல்

படுத்துக்கொண்டது. விக்டர் அந்தப் புல்லை மிதித்துப் பார்த்துவிட்டு தாமரைச்செல்வனை ஏறிட்டார்.

“சார்... இந்த இடத்து மண் கொஞ்சம் இளகலாயிருக்கு... யாரோ குழி தோண்டியிருக்காங்க, தோண்டின இடம் தெரியக் கூடாது என்கிறதுக்காக புல்லைக் கொண்டுவந்து பதிச்சுட்டுப் போயிருக்காங்க.”

“யூ ஆர் கரெக்ட் விக்டர்! ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி இந்த இடத்தை நான் பார்த்தபோது இந்த புல் இல்லை. அதுக்கப்புறம் யாரோ வந்து பரப்பிட்டு கோயிருக்காங்க.”

“சார்... இந்த இடத்தை தோண்டிப் பார்த்துடலாமா?”

“கண்டிப்பா...”

அடுத்த பத்தாவது நிமிடம்-

இரண்டு பணியாட்கள் மண்வெட்டியாலும் கடப்பாரையாலும் புல் அப்பியிருந்த தரைப்பரப்பைத் தோண்ட குழியொன்று வேகமாய்ப் பிறந்தது.

ஆழம் கீழே இறங்கியது.

இரண்டடி... மூன்றடி... நான்கடி... ஐந்து...

ஆறாவது அடியின் ஆழத்தில்-

அந்த இரண்டு உடல்களும் மண்ணோடு பிசைந்தபடி பக்கம் பக்கமாய் கிடத்தப்பட்டு இருந்தது.

வெளியே எடுத்தார்கள்.

மண் அப்பியிருந்த முகங்களை தண்ணீர்விட்டு கழுவிப் பார்க்க - கல்பனா வீறிட்டு அலறினாள்.

“அண்ணா...! அண்ணி...!”

23

கல்பனாவின் கதறல் சத்தம் காற்றை அறுத்துக்கொண்டிருக்க, இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் உறைந்துபோய் சில விநாடிகள் கழித்தே உணர்வுக்கு மீண்டு அந்த உடல்களை மறுபடியும் பார்த்தார்.

சசிதரனும், நர்மதாவும் சற்றே சிதைந்து போன முகங்களோடு தெரிந்தார்கள். கழுத்துப் பகுதிகளிலும் வயிற்றுப் பகுதிகளிலும் ஆழமான வெட்டுக் காய்கள் தெரிந்தன. அணிந்திருந்த உடைகளில் பெரிது பெரிதாய் இரத்தக் கறைகள்.

“மாறன்...”

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் பக்கத்தில் வந்தார்.

“சார்...”

“சசிதரனும், அவரோட மனைவி நர்மதாவும் கொலை செய்யப்பட்டு இதே வீட்டின் பின்பக்கத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்காங்க. உடல்கள் இருக்கிற

நிலையைப் பார்த்தா கொலைச் சம்பவம் நடந்து மூணு நாளுக்கு மேல் ஆகியிருக்கும் போலிருக்கு”

“ஆமா....சார்....”

“ரெண்டு பேருமே இப்படி கொலை செய்யப்பட்டு புதைக்கப்பட்டிருக்கும்போது வெளியே இருந்து யாரோ சசிதரன் மாதிரி பேசி கடந்த மூணு நாலு நாட்களாக நம்மை ஏமாத்திட்டு வந்திருக்காங்க. சசிதரனோட குரல் நமக்குத்தான் பழக்கம் கிடையாதே தவிர கல்பனாவுக்கு நல்ல பழக்கம் இருக்கு. அவங்களால கூடவா கண்ணுடுபிடிக்க முடியலை?”

கல்பனா அழுதுகொண்டே அரற்றினாள். “சார்....! போன்ல கேட்டது அண்ணனோட குரல்தான். அதில் சந்தேகம் இல்லை. எனக்கு கொஞ்சம் சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் உடனே உங்ககிட்டே சொல்லியிருப்பேனே. அப்படியே அச்சாய் அசலாய் அண்ணனோட குரல்தான்...”

“எப்படி இருக்க முடியும் கல்பனா..? உங்க அண்ணனும் அண்ணியும் கொலை செய்யப்பட்டு இந்த வீட்டிலேயே புதைக்கப்பட்டு இருக்காங்க.”

பவ்யா குறுக்கிட்டாள்.

“சார்....! கொலையாளிக்கு பல குரலில் பேசிப் பழக்கம் இருக்கலாம்...”

“எதுக்காக அப்படி பேசி ஏமாத்தணும்?”

“கல்பனாவோட அண்ணனும், அண்ணியும் கொலை செய்யப்பட்டது வெளியுலகுக்கு தெரியக் கூடாதுன்னு கொலையாளி நினைச்சிருக்கலாம். அவங்க ரெண்டு பேரும் ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டதாக போலீஸ் உள்பட எல்லாரையும் நம்பவைக்க முயற்றி பண்ணியிருக்கலாம். இது என்னோட யுகம் சார்..”

பவ்யா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன், சசிதரனின் உடல் அருகே குனிந்து அவனுடைய இடதுகை விரல்களைப் பார்த்துவிட்டு தாமரைச்செல்வனிடமிருந்து நிமிர்ந்தார்.

“சார்....! சசிதரனோட இடதுகை விரல்களைப் பார்த்தீங்களா...?”

தாமரைச்செல்வன் குனிந்து பார்த்தார். சசிதரனின் இடதுகை விரல்களில் சுண்டுவிரல் துண்டிக்கப்பட்டு மொக்கையாய் தெரிந்தது.

“சசிதரனோட சுண்டுவிரல்தான் குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்குப் பக்கத்துல விழுந்து கிடந்திருக்கணும் சார்.”

“சரி அந்த விரல் மறுபடியும் எப்படி மாயமா மறைஞ்சு காணமா போச்சு...அதுவும் கல்பனாவும், பவ்யாவும் வீட்டுக்குள் இருக்கும்போதே மாயமா மறைஞ்சிருக்கு. இந்தச் சம்பவங்களுக்க பின்னாடி யார்

இருக்காங்க....எதுக்காக இந்தக் கொலைகள்ன்னு
எதுவுமே புரியலை...”

கல்பலனா ஆவேசமாய் குறுக்கிட்டாள்.

“சார்... இதுக்கெல்லாம் காரணம் செம்மேட்டுக்
கிராமத்தைச் சேர்ந்த அந்த கிருஷ்ணபாரதியும்
சேகருமாக இருக்கலாம். கோர்ட்டு வழக்கு தோற்கப்
போகுதேங்கிற காரணத்துக்காக பொறாமைப்பட்டு இந்த
மகாபாதகங்களைப் பண்ணியிருக்கலாம். அவங்க
ரெண்டு பேரையும் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வந்து
விசாரிக்கிற முறையில் விசாரிச்சா எல்லா
உண்மைகளும் வெளியே வந்துரும் சார்...”

“அந்த கிருஷ்ணபாரதி, சேகர் முகவரியைச்
சொல்லுங்க... கல்பனா! கோயமுத்தூர் போலீஸ்
மூலமா அவங்க ரெண்டு பேரையும் சென்னைக்குக்
கொண்டு வர ஏற்பாடு பண்ணுவோம்...”

“சார்! செம்மேடு ஒரு சிறிய கிராமம். அங்கே இருக்கிற
மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்துலதான்
கிருஷ்ணபாரதிக்கு வீடுன்னு அண்ணன் சொல்லி நான்
கேட்டிருக்கேன். மத்தபடி சரியான முகவரியெல்லாம்
எனக்குத் தெரியாது...”

தாரைச்செல்வன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பக்கமாய்த்
திரும்பினார்.

“மாறன்...”

“சார்...”

“இந்த இரண்டு உடல்களையும் பிரேத பரிசோதனைக்கு அனுப்பிட்டு நீங்க நாளைக்கே கோயமுத்தூர் புறப்பட்டுப் போங்க. செம்மேடு கிராமத்தில் இருக்கிற கிருஷ்ணபாரதியையும் சேகரையும் சந்தேகத்தில் பேரில் கைது பண்ணி சென்னைக்கு கூட்டிட்டு வந்துடுங்க...”

“சரி...சார்...”

“இரண்டாவது நாள் காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் நீலகிரி எக்ஸ்பிரஸ் மூலம் கோவையிலிருந்து சென்னைக்கு அழைத்து வரப்பபட்ட கிருஷ்ணபாரதியும் சேகரும் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வனுக்க முன்பாய் கலவர முகங்களோடு நின்றிருந்தார்கள்.

தாமரைச்செல்வன் தன் கையிலிருந்த லாட்டியை இரண்டு பேரின் தோள் மீதும் மாறி மாறி வைத்தபடி கேட்டார்.

“உண்மையை இப்பவே சொல்லிடறீங்களா? இல்லை நாங்க தர்ற மரியாதையை முழுசுமா வாங்கிட்டு அதுக்கப்புறம் பதில் சொல்றீங்களா....?”

கிருஷ்ணபாரதி தனக்குள் இருந்த பயத்தை தற்காலியமாய் தள்ளி வைத்துவிட்டு கொஞ்சம் துணிச்சலாய் பேசினான். “சார்.....! சசிதரன் குடும்பத்துக்கும் எங்களுடைய குடும்பத்துக்கும் பரம்பரை பகை எதுவும் கிடையாது. சொத்து

விசயமாகத்தான் எங்களுக்குள்ளே பிரச்சினை. அந்தப் பிரச்சினையும் கோர்ட்டு வாயிலா தீர்த்துக்க முடிவு பண்ணித்தான் எங்க அப்பாக்கள் காலத்திலேயே வழக்கு போட்டாங்க. வழக்கு போட்டவங்களே இப்போ உயிரோடு இல்லை. அவங்க வாரிசுகளாகிய நாங்கதான் வழக்கை நடத்திகிட்டு இருக்கோம். தீர்ப்பு எப்படியிருந்தாலும் அதை ஏத்துக்க நாங்க தயாராயிட்டோம். வழக்கு தோத்து சொத்து அவங்களுக்கு போயிடு மேங்கிற கோபம் எல்லாம் எங்களுக்கு கிடையாது சார்.நானும் சரி, சேகரும் சரி தென்னந்தோப்புகளை குத்தகைக்கு எடுத்து பணம் நிறைய சம்பாதிச்சிட்டோம். அதனால் வழக்கைப்பத்தி நாங்க கலலைப்படவேயில்லை. இன்னும் சொல்லப்போன வழக்குல எங்களுக்கு சாதகமனா தீர்ப்பு கிடைக்கிறது கஷ்டமன்னு எங்களுக்கே தெரியும். இருந்தாலும் வக்கீலோட வாதத்திறமையால ஒருவேளை ஜெயிக்கலாமுன்னு மனசுக்குப் பட்டதால்தான் வழக்கை நடத்திட்டு வந்தோம். கொலை பணற அளவுக்கெல்லாம் எங்களுக்கு தைரியம் கிடையாது சார்...”

தாமரைச்சல்வனின் பார்வை கிருஷ்ணபாரதியின் மேலிருந்து நழுவி சேகரின் மேல் நிலைத்தது.

“நீயும் இதே கதையைத் தான் சொல்லப்போறியா இல்லை வேற கதை கைவசம் வைச்சிருக்கியா?”

சேகரின் குரல் கம்மியது. “சார்! இது கதை கிடையாது உண்மை. சசிதரன் குடும்பத்து மேல எங்களுக்கு எந்தப் பகையும் கிடையாது. அப்படி ஒரு பகை இருந்திருந்தா இந்தக் கொலைகள் எப்பவோ நடந்திருக்கும், முப்பது ஆண்டா பொறுமையோடு இருந்திருக்கோம்....”

“கோர்ட்டு தீர்ப்பு சசிதரனுக்கு சாதகமாய் வந்துடுமோங்கிற கோபத்தில் இந்தக் கொலைகள் நடந்திருக்கலாம் இல்லையா...?”

“சார்! உங்க பார்வையோட கோணம் தப்பானது. சசிதரன் தன் குடும்பத்தோட கோவையை விட்டு வந்து சென்னையின் குடியேறி எத்தனையோ ஆண்டு ஆயிடுச்சு. சசிதரனுக்கு சென்னையிலேயே நிறைய விரோதிகள் இருக்கலாம். புலியோட இரத்தத்தை வாங்கிக் கோர்ட்டுல வழக்கு ஜெயிக்கணும்ங்கிறதுக்காக ஏதேதோ வேண்டாத பூஜைகள் எல்லாம் பண்ணியிருக்கார். அந்த விவகாரத்துல ஏதாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டு அதன் காரணமாகவும் கொலைகள் நடந்து இருக்கலாம்....”

“ஆக நீங்க ரெண்டு பேருமே இந்தக் கொலைகளுக்குக் காரணம் கிடையாது?”

“நிச்சயமா கிடையாது சார்....”

“வேறு யார் காரணமாய் இருக்கலாம்ன்னு நினைக்கிறீங்க...? உங்க மனசுக்கு யார் சந்தேகமா

பட்டாலும் பரவாயில்லை. சொல்லுங்க. இதுல யாரையும் நாம அலட்சியம் பண்ண முடியாது.”

கிருஷ்ணபாரதி சில விநாடிகள் தயக்கத்துக்குப் பின் தயக்கமாய் குரலை வெளியிட்டான்.

“சார்.... ஒருத்தர் மேல எனக்கு லேசா சந்தேகம் இருக்கு சொல்லலாமா...?”

“ம்.... சொல்லு...”

“கார்த்தீபன்...?”

தாமரைச்செல்வன் திகைத்தார்.

“எந்த கார்த்தீபன்...கல்பனாவை பெண் பார்க்க வற்றதாக இருந்த கார்த்திபனா....?”

“ஆமா சார்....”

“அவர் மேல சந்தேகம் வர என்ன காரணம்?”

“ரெண்டு வாரத்துக்கு முந்தி இந்த கார்த்திபன் செம்மேடு கிராமத்துக்கு வந்து எங்களைப் பார்த்தார். சசிதரனின் தங்கை கல்பனாவை கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்படதாகவும் அது சம்பந்தமா சில விவரங்களை கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்க வந்து இருப்பதாகவும் சொன்னார்.

“என்ன விவரம் கேட்டார்...?”

“கோர்ட்டில் நடக்கிற வழக்கைப் பத்திக் கேட்டார்.
வழக்கு சசிதரனுக்கு சாதகமாய் தீர்ப்பானால் எவ்வளவு
பணம் கிடைக்கும்ன்னு கேட்டார். அதுக்கு நான்
எப்படியும் இருபத்தைந்து இலட்ச ரூபாய்
கிடைக்கும்ன்னு சொன்னேன்.”

“சரி..... கார்த்திபன் சசிதரனையும் நர்மதாவையும்
சொலை செய்ய என்ன நோக்கம் இருக்க முடியும்?”

“அதுபத்தி எனக்குத் தெரியாது சார். என்னோட மனசுக்கு
சந்தேகமா பட்டதை உங்ககிட்ட சொல்லிட்டேன்.
அவ்வளவுதான்...”

தாமரைச்செல்வன் யோசனையோடு மாறனை பார்க்க,
மாறன் “கார்த்திபனுக்கு போன் பண்ணி கிருஷ்ணபாரதி
சொல்றது உண்மையா, பொய்யானனு கேட்டுடலாமா
சார்....” என்றார்.

“போன்ல வேண்டாம் மாறன். நேர்ல போய்ப் பேசுங்க
அப்பத்தான் நாம கேள்வி கேட்கும்போது அவங்க
முகத்தில் ஏற்படுகிற உணர்ச்சிகளைப் பார்க்க முடியும்.”

“சரி.....சார்....”

எழுந்தார் மாறன்.

மாறன் மோட்டார் சைக்கிளை விரட்டிக் கொண்டு
அந்தக் காலை வேலைளியல் கார்த்திபன் குடியிருந்த
தெருவுக்குள் நுழைந்தார்.

வீட்டு எண்ணைக் கண்டுபிடித்து நெருங்கியவரின் முகத்தில் லேசாய் அதிர்ச்சி.

வீட்டின் முன்பு ஒரு கும்பல்.

திகைப்போடும், குழப்பத்தோடும் வண்டியை ஒரு ஓரமாய் நிறுத்திவிட்டு கும்பலை நோக்கிப் போனார் மாறன்.

24

கார்த்திபனின் வீட்டுக்கு முன்பாய் பரவியிருந்த கும்பல் ஆவேசமாய் கோஷம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஏமாற்றாதே....ஏமாற்றாதே.....பணத்தைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றாதே.....!”

“டெபாசிட் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடு....”

“ஏழைகளின் வயிற்றில் அடிக்காதே. போட்ட பணத்தை வட்டியோடு சேர்த்துக் கொடு....”

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் ஜீப்பை நிறுத்திவிட்டு கும்பலை நெருங்க கோஷம் நின்றது. மாறன் கேட்டார். “என்ன இங்கே கலாட்டா....?”

கும்பலில் இருந்த பெரியவர் ஒருவர் ஆவேசமானார். “நாங்க இங்கே கலாட்டா பண்ண வரலை சார். அப்பனும் மகனும் நடத்திட்டிருந்த கம்பெனினியில்

நாங்க போட்ட பணத்தைக் கேட்டு வாங்கிட்டு போக வந்தோம்.”

இன்னொரு அம்மாள் கண்களில் நீரோடு கழுத்துப் புடைக்கக் கத்தினாள். “முழுசா ரெண்டு இலட்சத்தை முழுங்கிட்டாங்கய்யா... பொண்ணோட கல்யாணத்துக்காக குருவி சேர்க்கிற மாதிரி சேர்த்து வைச்சிருந்தேன். வீட்டுக்குள்ளே இருந்துகிட்டே இல்லேன்னு சொல்றாங்கய்யா....”

மாறன் கும்பலைக் கட்டுப்படுத்தினார். “நீங்க கோஷம் போடாமே அமைதியாய் இருங்க. நான் போய் பேசிப் பார்க்கிறேன்...”

கும்பலில் முணுமுணுப்புகள் எழுந்து அடங்கிக்கொண்டிருந்தன. மாறன் உள்ளே போய் கதவுக்கு மேலே பொருத்தப்பட்டிருந்த அழைப்பு மணிக்கு வேலை கொடுத்தார். பக்கவாட்டு கிரீல் ஜன்னலின் கண்ணாடிக் கதவு ஒன்று மெல்லத் திறந்து ஒரு பெண்ணின் முகத்தைக் காட்டியது. மாறன் குரல் கொடுத்தார்.

“கதவைத் திறங்கம்மா..”

“அவங்க உள்ளே வந்துடுவாங்க...”

“யாரும் வரமாட்டாங்க...திறங்கம்மா.நான் இருக்கேன்...”

இரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு கதவு தயக்கமாய் திறந்தது. மாறன் உள்ளே நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டார். அந்தப் பெண் பயத்தில் வியர்த்துப் போயிருந்தாள்.

மாறன் கேட்டார்

“கார்த்திபன் எங்கே...?” அவர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே சுவரோரமாய் இருந்த ஒரு பெரிய பீரோவுக்கு பின்னாலிருந்து கார்த்திபன் வெளிறிய முகத்தோடு வெளிப்பட்டான்.

மாறன் அவனை ஏறிட்டார்.

“கார்த்திபன்....! என்ன இதெல்லாம்...?”

“சார்....! அப்பாவும் நானும் பைனான்ஸ் கம்பெனி ஒண்ணை நடத்திட்டு வந்தோம். சீட்டுப் பணம் எடுத்தவங்க சரியா பணம் கட்டாததினால டெபாசிட் பண்ணினவங்களுக்கு பணத்தை திருப்பிக் கொடுக்க முடியலை.”

“எவ்வளவு பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கம்?”

கிட்டத்தட்ட ரெண்டு கோடி சார்...”

“இவங்க யாரு....?”

“என்னோட அம்மா சார்....”

“அப்பா....எங்கே...?”

“நண்பர் ஒருத்தர் வீட்ல தலை மறைவா இருக்கார் சார்.
இன்னிக்குக் காலை பத்து மணிக்கு ரெண்டு பேரும்
கோர்ட்டுல போய் சரணடைய முடிவு
பண்ணியிருக்கோம். நாங்க யாரையும் ஏமாத்த
நினைக்கலை சார். இருக்கிற சொத்துக்களை வித்தாவது
டொசிட் பண்ணினவங்களுக்கு பணத்தைக்
கொடுத்துடுவோம். யாராவது புகார் கொடுத்து
என்னனையும் என்னோட அப்பாவையும் கை பண்ண
வந்திருக்கீங்களா சார்...”

“இல்லை.... இல்லை...! நான் அதுக்காக வரலை....”

“பின்னே...?”

“கல்பனாவைப் பெண் பார்க்கப் போகிற எண்ணம்
உங்களுக்கு மறுபடியும் இருக்கா....?”

“இல்லை சார்....”

“ஏன்....?”

“அவங்க குடும்பச் சூழ்நிலை இப்போ சரியில்லை.
விரும்பத் தகாத சம்பவங்களெல்லாம் அந்த வீட்ல
நடந்திருக்கு. கல்பனாவோட அண்ணனும் அண்ணியும்
ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனவங்க இப்போ எங்கே
இருக்காங்கன்னு தெரியலை. எல்லாத்துக்கும் மேலா
எங்க நிலைமையும் இப்போ சரியில்லை.

“அதனாலே....! கல்பனாவை மறந்துட்டீங்க....?”

“ஆமா....சார்....”

“மிஸ்டர் கார்த்திபன்...! இப்ப உங்களுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியான செய்தியைச் சொல்லப்போறேன்.”

“எ...என்ன...சார்...?”

“கல்பனாவின் அண்ணன் சசிதரனும் அண்ணி நர்மதாவும் இந்த ஊரைவிட்டே போகலை....?”

“பின்னே...?”

“அவங்க ரெண்டு பேரும் கொலை செய்யப்பட்டு அவங்க வீட்டு பின் பக்கத்திலேயே புதைக்கப்பட்டு இருக்காங்க...”

கார்த்திபனும் அவனுடைய அம்மாவும் விழிகள் விரிய அதிர்ந்து போய் நிமிர்ந்தார்கள். கார்த்திபன் கலவரக் குரலில் கேட்டான்.

“அவங்களை கொலை பண்ணினது யார் சார்....?”

“தெரியலை.... விசாரணையை பல கோணங்களில் இருந்து நடத்திட்டு வர்றோம்... அதுல ஒரு கோணம் உங்களைப் பத்தி.....”

“என்னைப் பத்தியா...! என்மேல சந்தேகப்படறிங்களா சார்....?”

“சின்னதா ஒரு சந்தேகப்புள்ளி.”

“அந்த சந்தேகப்புள்ளிக்கு காரணம்?”

“ரெண்டு வாரத்துக்கு முந்தி கோயமுத்தூர்ல இருக்கிற செம்மேடு கிராமத்துக்குப் போய் அங்கே இருக்கிற கிருஷ்ணபாரதி, சேகர் என்கிற ரெண்டு நபர்களைப் பார்த்தீங்களா....?”

“ஆமா....! போய் பார்த்தேன்....”

“எதுக்கு...?”

“கல்பனாவோட அண்ணன் சசிதரன் ஒரு பூர்வீக சொத்து சம்பந்தமாய் வழக்கு நடத்திட்டிருக்கிறதாகவும் அது ஜெயிக்கக்கூடிய சாத்தியத்தில் இருக்கிறதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். வழக்கில் ஜெயிச்சா எவ்வளவு பணம் கிடைக்கும்ன்னு தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்பட்டேன். போய் கிருஷ்ண பாரதியையும், சேகரையும் சந்திச்சேன். கேட்டேன். இருபத்தைந்து இலட்சம் வரைக்கும் கிடைக்கும்ன்னு சொன்னாங்க... நான் அப்படிப் போய்க் கேட்டதால என்மேல சந்தேகப்படறீங்களா சார்...?”

“இது சந்தேகம் கிடையாது கார்த்திபன்! விசாரணையில் ஒரு கோணம்.”

“சார்...! இதுல எந்த ஒளிவுமறைவும் இல்லை. எனக்கு மனைவியா வரப்போகிற கல்பனாவுக்கும் அவளுடைய அண்ணனுக்கும் ஒரு பெரிய தொகை கிடைக்குப்போகுது. அது எவ்வளவுன்னு தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்பட்டேன். கல்பனாவோட அண்ணன்கிட்ட கேட்க

கொஞ்சம் தயக்கமாய் இருந்தது. அதுதான் அவரோட எதிரிகளான கிருஷ்ணபாரதிகிட்டேயும், சேகர்கிட்டேயும் கேட்டேன். உங்க போலீஸ் பார்வைக்கு இது தப்பா தெரியலாம். ஆனா எனக்கு இது தப்பாப்படலை.

“சரி கார்த்திபன்! சசிதரனையும் அவருடைய மனைவியையும் கிருஷ்ணபாரதியும், சேகரும் கொலை பண்ணிருப்பாங்களா?”

“எனக்கு அப்படி தோணலை சார்.”

“ஏன்?”

“கிருஷ்ணபாரதியும், சேகரும் கொஞ்சம்கூட கோபப்படாமே ரொம்பவும் மென்மையா பேசினாங்க. சொத்துக்கு உண்மையான வாரிசுகள் சசிதரனும் கல்பனாவும் தான்னு ஒத்துகிட்டாங்க. வழக்கோட தீர்ப்பு வெளியே வந்ததும் ஒரு நாளைக்கு அவங்ககிட்ட போய் மன்னிப்புக் கேட்கணும்ன்னு என்கிட்ட சொன்னாங்க.”

மாறன் மேற்கொண்டு பேசும்முன்பு அந்த அறை டீபாய்மேல் இருந்த டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

கார்த்திபன் போய் ரிசீவரை எடுத்து செவிமடுத்துவிட்டு மாறனிடம் திரும்பினான்.

“சார்...! போன் உங்களுக்குத்தான்.”

மாறன் வாங்கி “அலோ” என்றார். மறுமுனையில் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன்.

“மாறன்! போன காரியம் என்னாச்சு?”

மாறன் ஒரு நிமிட நேரத்தை செலவழித்து
கார்த்திபனிடம் பேசியது பற்றி சொல்ல
தாமரைச்செல்வன் பெருமூச்சு விட்டார்.

“அப்படின்னா கார்த்திபனை சந்தேக லிஸ்டில் இருந்து
எடுத்துட வேண்டியதுதானே?”

“ஆமாசார்! கேசை இனிமேல் நாம வேற
கோணத்திலிருந்து விசாரணை பண்ணினால்தான்
குற்றவாளி இருக்கக் கூடிய திசையை நோக்கி
அடியெடுத்து வைக்க முடியும்.”

“ஓ.கே. மாறன்! கார்த்திபன்கிட்டே உங்க விசாரணை
முடிஞ்சுதா?”

“முடிஞ்சுது சார்.”

“நீங்க உடனே ஜி.எச்.சுக்கு புறப்பட்டு வாங்க. அங்கே
தலைமை டாக்டர் ஒரு செய்தியோடு நமக்காக
காத்திட்டிருக்கார்.”

“என்ன செய்தி சார்?”

“நேர்ல வாங்கன்னு டாக்டர் சொல்லிட்டார். நான்
உடனே கிளம்பறேன். நீங்களும் கிளம்பி வந்துடுங்க.”

“சரி சார்...” ரிசீவரை வைத்த மாறன் பக்கத்தில்
நின்றிருந்த கார்த்திபனை ஏறிட்டார்.

“நீங்களும் உங்க அப்பாவும் பொதுமக்களின்
கோபத்திலிருந்து தப்பிக்கணும்ன்னா உடனடியா
கோர்ட்டுல சரணடைஞ்சுடறது நல்லது. சசிதரன்,
நர்மதா கொலைகள் சம்பந்தமாக போலீசுக்கு ஏதாவது
தகவல் வேண்டியிருந்தால் மறுபடியும் உங்ககிட்ட நான்
வருவேன்.”

சொல்லிட்டு மாறன் கிளம்பினார். வாசலில் காத்திருந்த
பொதுமக்கள் மாறனை மறித்துக்கொண்டனர்.

“ஆள் வீட்ல இல்லை. அந்த அம்மா மட்டும்தான்
இருக்காங்க. நீங்க வாசல்ல நின்று இப்படி சத்தம்
போடறதுல ஒரு உபயோகமும் கிடையாது. நேரா
போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் தனித்தனியா புகார்
கொடுத்து சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளை
எடுத்துகிட்டாத்தான் உங்க பணம் உங்களுக்கு
கிடைக்கும். ம... போங்க... போங்க...”

கும்பல் கலைந்தது.

அரசு பொது மருத்துவமனை.

தலைமை டாக்டர் பக்தவத்சலத்துக்கு முன்னால்
தாமரைச்செல்வனும் மாறனும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பக்தவத்சலம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். “திரிசூலம்
நரசிங்க பெருமாள் கோயில் மண்டபத்தையொட்டிய
காட்டுப் பகுதியில் ஒரு சாமியார் கொலை

செய்யப்பட்ட சம்பவத்தில் உங்களுக்கு ஏதாவது தடயம் கிடைத்ததா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“இல்லை.”

ஒரு துண்டுச்சீட்டை எடுத்து நீட்டினார் டாக்டர். “இதைக் கொஞ்சம் பாருங்க.”

இரண்டு பேரும் பார்த்தார்கள். சீட்டில் ஏழு எண்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

“ஏதோ டெலிபோன் நம்பர் மாதிரி தெரியுது டாக்டர்.”

“எஸ்... இருக்கலாம். இந்த எண்கள் சாமியாரின் உடலைப் பரிசோதனை செய்தபோது அவருடைய இடது பெருவிரலில் நீளவாக்கில் மங்கலாய் ஒரு பால்பாயிண்ட் பேனாவால் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த டெலிபோன் நம்பர் யாரோடதுன்னு கண்டுபிடிக்க முடிஞ்சா கொலையாளியை நோக்கி இன்னும் சில அடிகள் நீங்க முன்னேற முடியும்.”

அந்த எண்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மாறன் சில விநாடி நேரத்திற்குப் பிறகு பிரகாசமாய் தாமரைச்செல்வனிடம் நிமிர்ந்தார்.

“சார்...! இது பவ்யா வீட்டு டெலிபோன் நம்பர்.”

போலீஸ் நிலைய வாசலில் அந்த ஆட்டோ வந்து நிற்க பவ்யாவும் கல்பனாவும் இறங்கி உள்ளே போனார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கோப்புகளை தள்ளி வைத்து விட்டு தனக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலிகளைக் காட்டினார்.

“உட்காருங்க.”

இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். பவ்யா சற்றே கலவரக் குரலில் கேட்டாள். “இன்ஸ்பெக்டர்! எங்க ரெண்டு பேரையும் எதுக்காக உடனடியா வரச்சொன்னீங்க?”

“திரிதூலம் நரசிங்க பெருமாள் கோயிலின் காட்டுப் பகுதியில் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்த சாமியாரைப் பற்றி இப்போ ஒரு புதுத்தகவல் கிடைச்சிருக்கு.”

“என்ன தகவல் சார்?”

“அவன் ஒரு பழைய குற்றவாளி. பல வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்ட அவனை போலீஸ் மும்முரமா தேடிக்கிட்டு இருந்தாங்க... போலீஸ்கிட்ட இருந்து தப்பிக்கத்தான் அவன் தாடி வளர்த்துகிட்டு சாமியாரா வேடம் போட்டிருக்கான். அவன் பேர் துரைக்கண்ணு...”

தாமரைச்செல்வன் பேச்சை நிறுத்தி சில விநாடிகள் பவ்யாவையே பார்த்தார்.

“பவ்யா! உங்க கிட்ட ஒரு கேள்வி...”

“கேளுங்க சார்.”

“துரைக்கண்ணுவை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“என்ன சார் கேள்வி இது? துரைக்கண்ணு ஒரு குற்றவாளின்னு இப்பத்தான் சொன்னீங்க. அவனை எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“துரைக்கண்ணுங்கிற இந்தப் பெயரைக்கூட நீங்க கேள்விப்பட்டது இல்லையா?”

“இல்லை”

“உங்களுக்கு அவனைத் தெரியாமே இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அந்த துரைக்கண்ணுவுக்கு உங்களை நல்லாவே தெரிஞ்சிருக்கு.”

“நீங்க என்ன சார் சொல்றீங்க?”

“துரைக்கண்ணுவோட கைவிரலில் உங்க வீட்டு டெலிபோன் நம்பர் எழுதப்பட்டிருந்தது. உடலைப் பரிசோதனை பண்ணிய டாக்டர் அதைக் கண்டுபிடிச்சு சொன்னார்.”

“என் வீட்டு டெலிபோன் நம்பர் அவனோட கையில் எழுதப்பட்டிருந்தா...?”

“ஆமாம்.”

“ஆச்சிரியமாயிருக்கு சார்...”

கல்பனா குறுக்கிட்டாள். “சார்! எனக்கு ஒரு சந்தேகம். என்னோட அண்ணன் குரலில் டெலிபோனில் பேசியது இந்த துரைக்கண்ணுவாகக்கூட இருக்கலாம். பவ்யா வீட்ல நான் தங்கியிருந்த இராத்திரி. பவ்யாவுக்கு அண்ணன் குரல்ல போன் பண்ணிப் பேசியது இந்த துரைக்கண்ணுவாய் ஏன் இருக்கக்கூடாது?”

தாமரைச்செல்வன் பவ்யாவிடம் நிமிர்ந்தார்.

“துரைக்கண்ணு ஒரு பழைய குற்றவாளிங்கிறதால அவனைப் பற்றின எல்லா விபரங்களும் இருக்கு. அவனோட குரலைக்கூட பதிவு பண்ணி வைச்சிருக்கோம். கல்பனாவின் அண்ணன் சசிதரன் குரலில் துரைக்கண்ணு ஒருவேளை பேசி இருந்திருக்கலாம்.”

“சார்...” பவ்யா பிரகாசமான முகத்தோடு இடைமறித்தாள். “அன்னிக்கு இராத்திரி சசிதரன் குரலில் டெலிபோன் வந்தபோது அந்தக் குரலை ‘டேப்’பில் பதிவு பண்ணி வைச்சிருக்கேன். அது உங்களுக்கு உபயோகப்படுமா சார்?”

“நீங்க எதுக்காக அதை பதிவு பண்ணி வைச்சீங்க?”

“கல்பனா அந்த சமயத்துல தூக்க மாத்திரையின் உதவியோடு நல்லாப் படுத்து தூங்கிட்டிருந்தா. எழுப்பிப் பார்த்தேன். அவள் கண் விழிக்கலை. சரி, காலையில் எழுந்ததும் அண்ணன் குரலையாவது கேட்கட்டும்னு

நான் பதிவு பண்ணி வைச்சேன். காலையில் அதை கல்பனாவுக்கு போட்டுக் காட்ட மறந்துட்டேன்.”

“அந்த ‘கேசட்’ இப்ப எங்கே?”

“வீட்ல இருக்கு சார்.”

“அந்தக் கேசட்டை சாயந்திரம் ஆறு மணிக்கு குற்றப்புலனாய்வு பிரிவுக்கு கொண்டுவாங்க. அங்கே இருக்கிற துரைக்கண்ணுவின் ‘கேசட்’டை எடுத்து ‘டேப்’பில் போட்டு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துடலாம். துரைக்கண்ணு எப்படித்தான் குரலை மாத்தி பேசியிருந்தாலும் கண்டுபிடிச்சுடலாம்.”

கல்பனா கண்ணீரோடு ஒரு பெருமூச்சுவிட்டாள். “ஒரு பழைய குற்றவாளியான துரைக்கண்ணுவுக்கும் என்னோட அண்ணனுக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்க முடியும்ன்னு என்னால் நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியலை சார்.”

“இதோ பாருங்க கல்பனா! உங்க அண்ணனும் அண்ணியும் ஏதோ ஒரு பெரிய விவகாரத்துல மாட்டிக்கப் போய்த்தான் இத்தனை மோசமான சம்பவங்கள் நடந்திருக்கு. கொலையாளி துரைக்கண்ணுவா இல்லை வேற யாராவதான்னு இன்னும் ரெண்டு நாள்ல கண்டுபிடிச்சுடலாம். உங்க உயிருக்கும் ஆபத்து இருக்கிறதுனால நீங்களும் கவனமா இருக்கணும். உங்களுக்கு அடைக்கலம்

கொடுத்ததினால் பவ்யாவுக்கும் ஆபத்து வரலாம்.
கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்கிறவரைக்கும் நீங்க
ரெண்டு பேருமே எச்சரிக்கையோடு இருக்கிறது
நல்லது.”

“சார்...! என்னைப் பெண் பார்க்க வர்றதாக இருந்த
கார்த்திபன் மேல் ஒரு சந்தேகப்புள்ளி வெச்சீங்களே
அது என்னாச்சு...?”

“கார்த்திபன் மேல் சந்தேகப்படக்கூடிய அளவுக்கு
வலுவான காரணங்கள் இல்லை. அவரும் அவருடைய
அப்பாவும் நடத்திட்டு வந்த நிதி நிறுவனம் நஷ்டம்
அடைந்ததால் உங்களை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டா
ஏதாவது பணம் கிடைக்குமானனு கல்யாணத்
தரகர்கிட்டே கேட்டிருக்காங்க. அதுக்கு அவர் சொத்து
சம்பந்தமாய் நடக்கிற வழக்கைப் பத்தி சொல்லி
இருக்கார். வழக்கு ஜெயிச்சா எவ்வளவு பணம்
கிடைக்கும்ன்னு தெரிஞ்சுக்கிறதுக்காக செம்மேடு
கிராமம் போய் கிருஷ்ணபாரதியையும் சேகரையும்
சந்திச்சு பேசியிருக்கார். அவ்வளவுதான்...”

பவ்யா சொன்னாள் “எப்படியோ கல்பனாவைக்
கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு முன்னாடியே
கார்த்திபனோட நிதி நிறுவனம் மோசடி பற்றி
தெரிஞ்சது. இல்லேன்னா கல்பனாவோட வாழ்க்கை
இன்னிக்கு ஒரு பெரிய கேள்விக்குறியாக மாறி
இருக்கும்.”

பவ்யா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே தொலைபேசி அழைப்பு வர, தாமரைச்செல்வன் ரிசீவரை எடுத்து அரை நிமிட நேரம் செவிமடுத்து விட்டு எழுந்து கொண்டார்.

“கமிஷனர் அலுவலகத்தில் இருந்து அழைப்பு. நாளைக்கு முதலமைச்சர் வற்றதால பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப் பத்தி பேசணும்...”

“சார்... அப்ப சாயந்தரம் அஞ்சு மணிக்கு குற்றப் புலனாய்வு பிரிவுக்கு...?”

“அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் நானும் மாறனும் அங்கே இருப்போம். நீங்க அந்த ஆடியோ ‘கேசட்’டை கொண்டு வந்துடுங்க. துரைக்கண்ணுவின் குரலோடு பொருந்துதான்னு பார்க்கலாம்...”

பவ்யாவும் கல்பனாவும் தலையாட்டிவிட்டு விடை பெற்றார்கள்.

மாலை மூன்று மணி.

பவ்யாவின் வீடு.

டேப்ரிக்கார்டுக்கு முன்பாய் கல்பனாவும் பவ்யாவும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மேசை முழுவதும் ஆடியோ கேசட்கள் இரைந்துகிடக்க, பவ்யா பின்னந்தலையைக் கீறிக் கொண்டாள்.

“எந்த கேசட்ல பதிவு பண்ணினேன்னு தெரியலையே...?”

“நல்லா... ஞாபகப்படுத்திப் பாரு...”

“பார்த்துட்டேன்...! அந்த இராத்திரி நேரத்துல ஏதோ கைக்கு கிடைச்ச கேசட்டை எடுத்து பதிவு பண்ணிட்டேன் போலிருக்கு...”

“இப்ப... என்ன பண்றது...?”

“ஒவ்வொரு கேசட்டா எடுத்து டேப்ரிக்கார்டர்ல போட்டுப் பார்த்துட வேண்டியதுதான்...” பவ்யா சொல்லிக்கொண்டே ஒரு கேசட்டை எடுத்து டேப் ரிக்கார்டரில் போட்டு பட்டனைத் தட்டினாள்.

‘உன்னையொன்று கேட்பேன்... உண்மை சொல்ல வேண்டும்’ என்று பாடியது.

அதை எடுத்துவிட்டு இரண்டாவது கேசட்டைப் போட்டாள்.

‘எங்கள் வீட்டில் எல்லா நாளும் கார்த்திகை.’

மூன்றாவது கேசட்

‘அக்னிகுஞ்சு ஒன்று கண்டேன்’ பாரதியார் பாடல்.

நான்காவது கேசட்டை கையில் எடுத்த பவ்யாவின் முகம் ஒரு சின்ன மாறுதலுக்கு உட்பட்டது. அதைக் கவனித்துவிட்ட கல்பனா கேட்டாள்.

“என்ன பவ்யா...?”

பவ்யா தன் கீழ்உதட்டை பற்களால் கடித்தபடி மெல்ல புன்னகைத்தாள்.

“அந்த மூணு நாள் அவஸ்தை ஆரம்பம்ன்னு நினைக்கிறேன். நான் குளியல் அறைக்கு போயிட்டு வந்துடறேன். நீ ஒவ்வொரு கேசட்டா போட்டு பார்த்துட்டு இரு...”

பவ்யா கேசட்டை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு குளிய லறையை நோக்கிப் போனாள்.

குளியறைக்குள் நுழைந்த பவ்யா கதவைச் சாத்தி தாழிட்டு விட்டு பக்கெட்டைப் பார்த்தாள். ஏதோ தென்பட்டது.

உள்ளே பார்வையை முழுமையாய் போட்டாள்.

தண்ணீர் நிரம்பியிருக்க, அதன் அடியில் பாலிதீன் பேப்பர் சுற்றப்பட்டிருந்த இரண்டு பொருள். அவற்றை எடுத்தாள், பார்த்த அவள் அதிர்ந்தாள், காரணம் ஒன்று கைத் துப்பாக்கி.

இன்னொன்று செல்போன்.

26

பவ்யா குளியறையில் இருந்த துப்பாக்கியையும் செல்போனையும் வெளியே எடுத்து அவைகளை தன் இடுப்புச் சேலை மடிப்புக்குள் பதுக்கிக் கொண்டு

ஒரு பத்து நிமிட நேரத்தை பாத்ருமிலேயே
கழித்துவிட்டு பிறகு வெளியே வந்தாள்.

கல்பனா இன்னமும் ஆடியோ கேசட்டுகளை
டேப்ரிக்கார்டரில் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.
பவ்யா கேட்டாள்.

“என்ன கல்பனா! கேசட் கிடைச்சதா?”

“கிடைக்கலையே!”

“எல்லா கேசட்டையும் போட்டுப் பார்த்துட்டியா?”

“ம்... போட்டுப் பார்த்துட்டேன். எல்லாமே பக்தி
கேசட்டுகளாகவே இருக்கு. காயத்ரி மந்திரம். அரவிந்த
அன்னை பாடல்கள், சவுந்தர்யலஹரி, பழைய சினிமாப்
பாடல்கள் இப்படி எல்லாமே பாடல் கேசட்டுகளாகவே
இருக்கு. நீயும், என்னோட அண்ணனும் டெலிபோன்ல
பேசி பதிவு பண்ணிப்பட்டதாக சொல்லப்படுகிற கேசட்
இல்லவே இல்லை. நீ உண்மையிலே பதிவு
பண்ணினியா?”

“என்ன கல்பனா! இப்படி கேட்கிறே? அன்னிக்கு ராத்திரி
உன்னோட அண்ணன் போன் பண்ணி பேச
ஆரம்பிச்சதுமே நல்லாத் துங்கிட்டிருந்த உன்னை
எழுப்பிப் பார்த்தேன். நீ எழுத்திரிக்கிற மாதிரி
தெரியலை. அதனால்தான் உங்க அண்ணனும் நானும்
பேசின பேச்சை கேசட்டுல பதிவு பண்ணி வைச்சேன்.”

“எல்லா கேசட்டையும் போட்டுப் பார்த்துட்டேன் பவ்யா! ஒரு கேசட்டிலும் பேச்சை பதிவாகவில்லை.”

“மொத்தம் இருபத்தஞ்சு கேசட் இருக்கு. எல்லாத்தையும் போட்டுப் பார்த்தியா?”

“போட்டுப் பார்த்துட்டேன்.”

பவ்யா ஒன்று பேசாமல் கேசட்டுகளை எண்ணிப் பார்த்தாள். பிறகு திகைப்போடு கல்பனாவை ஏறிட்டாள்.

“ஒரு கேசட் குறையுதே! இருபத்தி அஞ்சு கேசட் இருக்கணும். இருபத்திநாலுதான் இருக்கு!”

கல்பனா முகம் மாறிக் கொண்டிருக்கும்போதே பவ்யா மறுபடியும் கேசட்டுகளை எண்ணிப் பார்த்தாள்.

சரியாய் இருபத்திநான்கு கேசட்டுகள்.

விரலால் நெற்றியைக் கீறினாள் பவ்யா. “எங்கே போயிருக்கும் அந்த ஒரு கேசட்?”

“மொத்தமே இருபத்திநாலு கேசட்டுதானோ என்னவோ?”

“இல்லை கல்பனா! நான் பாத்ருமுக்கு போறதுக்கு முன்னாடி கூட எண்ணிப் பார்த்துட்டுதானே போனேன். அதுக்குள்ளே அந்த ஒரு கேசட் எப்படி காணாமே போயிருக்கும்... இங்கே உன்னையும் என்னையும் தவிர வேற யாரும் கிடையாது.”

“அப்படின்னா அந்த கேசட்டை நான்தான்
எடுத்திருப்பேன்னு சொல்ல வர்றியா?”

“சொல்றது என்ன கல்பனா! நீ அந்த ஒரு கேசட்டை
எடுத்து ஜாக்கெட்டுக்குள்ளே மறைச்ச வைச்சதை
பாத்ரூம் கதவு இடுக்கிலிருந்து நான்தான் பார்த்துகிட்டு
இருந்தேனே!”

“ப...வ்...யா...!”

கல்பனா முகம் இருண்டு, பார்வை திகைத்துப்போய்
மெல்ல பின்வாங்கினாள். பவ்யா அவளை நோக்கி
இரண்டடி எடுத்து வைத்தாள்.

“ஜாக்கெட்டுக்குள்ளே மறைச்சி வைச்சிருக்கிற அந்த
கேசட்டை நீயாவே எடுத்துத் தர்றியா... இல்லை
நானாக எடுத்துக்கட்டுமா? என்னடி அப்படி பார்க்கிறே!
நேத்து ராத்திரி நீ பாத்ரூமுக்கு அடிக்கடி போயிட்டு
வந்துட்டிருந்தே. என் மனசுக்குள்ளே அப்பவே சந்தேகம்.
விடியற் காலை நேரத்துல நீ அசந்து
தூங்கிட்டிருந்தபோது வந்து பார்த்தேன். ஒரு பத்து
நிமிடம் சோதனை போட்டேன். தண்ணிர்க்குள்ளே
பாலிதீன் பேப்பரால் சுற்றப்பட்ட துப்பாக்கியும்,
செல்போனும் என் பார்வைக்குக் கிடைச்சபோது
எனக்குள்ளே பெரிய அதிர்ச்சி உன்கிட்ட ஏதோ தப்பு
இருக்குன்னு நினைச்ச...”

பவ்யா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே-

கல்பனா சரேலென்று தன் இடுப்புப் பகுதிக்கு கையைக் கொண்டு போய் இன்னொரு சிறிய துப்பாக்கியை எடுத்தாள். மெல்ல புன்னகைத்தாள்.

“இதை... நீ பார்த்திருக்கமாட்டியே?”

பவ்யா இப்போது பின்வாங்கினாள்.

“க...க...கல்பனா... என்ன இதெல்லாம்! உன்னோட நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தா நடந்த எல்லா சம்பவங்களுக்கும் நீதான் காரணம் மாதிரி தெரியுது...?”

கல்பனா பயப்படாமல் புன்னகை செய்தாள்.

“உனக்கு உண்மை தெரிஞ்சபிறகு இனி என்ன ஒளிவு மறைவு வேண்டியிருக்கு... எல்லாத்துக்கும் காரணம் நான்தான்.”

“உ...உ...உன்னோட அண்ணனையும், அண்ணியையும் கொலை பண்ணினது...?”

“நான்தான்! இப்போ உன்னை கொலைபண்ணப் போறதும் நான்தான். உன்னைத் தீர்த்துக்கட்டிட்டு போலீஸ்கிட்டே என்ன கதையை சொல்லி சமாளிக்கிறதுன்னும் எனக்குத் தெரியும்...”

கல்பனா சொல்லிக்கொண்டே துப்பாகியை உயர்த்தி பவ்யாவின் மார்பை குறிபார்த்தாள். பவ்யா வியர்த்து வழிந்து கொண்டு அவளையே வெறித்தாள்.

“க...கல்பனா...நீயா இப்படி...? எதுக்காக இப்படி ஒரு ரத்தவெறி பிடித்த மிருகமாய்...”

“மாறினேன்னு கேக்கறியா? சாகப்போகிற உனக்கு அதெல்லாம் தெரிஞ்சு என்ன லாபம்? ரெயில்வே ஸ்டேஷன்ல என்னைப் பார்த்த நீ என்கூட படிச்ச பழக்கத்துக்காக ஒரு ‘அலோ’ சொல்லிட்டுப் போயிருந்தா இப்படி ஒரு முடிவு உனக்கு வந்திருக்காது.”

“கல்பனா! பிளீஸ்... என்னை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே... நான் போலீசுக்கு எந்த விசயத்தையும் கொண்டுபோகமாட்டேன்.”

“சாரி பவ்யா! இந்த உலகத்துல நான் யாரையும் நம்பப்போறதில்லை. என்னோட அண்ணனையும், அண்ணியையும் உயிருக்கு உயிரா நான் நேசிச்சேன். ஆனா அவங்களோ அச்சுதனோட பேச்சைக் கேட்டுகிட்டு குபேர வாழ்க்கை வாழ என்னை கன்னிப் பலி கொடுக்கப் பார்த்தாங்க. கோர்ட்டுல வழக்கு ஜெயிச்சா பூர்வீக சொத்தான இருபது இலட்ச ரூபாயும் தங்களுக்கே கிடைக்கணும்னு என்னோட அண்ணனும், அண்ணியும் நினைச்சாங்க. நான் அவங்களை நம்பினேன். ஆனா அவங்களோ என்னைக் கழுத்தறுக்கப் பார்த்தாங்க. இதையெல்லாம் நான் முன்னாடியே தெரிஞ்சுகிட்டு அவங்களுக்கு ஒரு முடிவுகட்டிட்டேன்.

இனிமேலும் இந்த உலகத்துல நான் யாரையும்
நம்பப்போறதில்லை. உன்னையும் சேர்த்துத்தான்...”

பவ்யா இப்போது பின்வாங்கிப் போக இடமில்லாமல்
சுவருக்கு முட்டிக்கொண்டு நின்றாள். கண்களில் பயம்
முகத்தில் வெள்ளமாய் வியர்வை.

“க...கல்பனா! நான் சொல்றதைக் கேளு. இந்த
விசயத்தை நான் போலீசுக்கு கொண்டுபோக மாட்டேன்.”

“இல்லை...! என்னைப்பத்தின உண்மைகளைத்
தெரிஞ்சுகிட்ட யாரும் உயிரோடு இருக்கக்கூடாது...”
கல்பனா வெறிபிடித்தவளைப் போல்
கூச்சலிட்டுக்கொண்டே துப்பாக்கியை உயர்த்தி
ட்ரிக்கரைத் தட்டிவிட முயன்ற விநாடி-

அறையின் மூலையோரத்திலிருந்து அந்தக் குரல்
வந்தது.

“பார்த்து சுடு கல்பனா... குறி தவறிடப்போகுது!”

கல்பனா திடுக்கிட்டுப்போய் குரல் வந்த பக்கம்
திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் மாறன் மப்டி உடையில்
உட்கார்ந்திருந்தார்.

கல்பனா அதிர்ச்சியை ஜீரணித்துக் கொண்டு மறுபடியும்
துப்பாக்கியோடு பவ்யாவின் பக்கம் திரும்புவதற்குள்

பவ்யா கல்பனாவின் கையில் துப்பாக்கியை பலமாய்த்
தட்டிவிட அது தூர தள்ளிப்போய் விழுந்தது.

மாறன் கீழே குதித்து துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டார்.

“கல்பனா! இந்த இடத்துல நான் ஏறி உட்கார்ந்து
கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரமாகப்போகுது. பவ்யா
கொடுத்த போலி சாவியை உபயோகப்படுத்தி
முன்னாடியே இந்த வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்.
இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன் பழையபடி பூட்டை
லாக் பண்ணிட்டு போயிட்டார். உன்னை இப்படி கையும்
களவுமா பிடிக்க நாங்க போட்ட திட்டம் நல்லாவே
ஓர்க் அவுட் ஆயிருக்கு. உன்மேல் எங்களுக்கு
நேத்துவரைக்கும் சந்தேகம் வரலை. அதுக்கப்புறம்
நேத்து ராத்திரி நானும் இன்ஸ்பெக்டரும் கேசோட
ஒவ்வொரு கோணத்தைப் பத்தியும்
பேசிட்டிருக்கும்போது முதல் தடவையா எனக்கொரு
சந்தேகம் வந்தது. சசிதரனும் அவருடைய மனைவியும்
கொலை செய்யப்பட்டு வீட்டுக்கு பின்பக்கம்
புதைக்கப்பட்டிருக்காங்க. இந்த நிலைமையில் சசிதரம்
போலவும் அவருடைய மனைவி போலவும்
டெலிபோனில் பேசியது யார்? இன்ஸ்பெக்டருக்கு
அவங்க ரெண்டு பேரோட குரல் எப்படியிருக்கும்னு
தெரியாது. இதுக்கு முன்னாடி அவர் அவர்களுடைய
குரலை கேட்டது கிடையாது. பவ்யாவுக்கும் உன்னோட
அண்ணன் சசிதரன் குரல் பரிச்சயம் கிடையாது. இந்த
நிலைமையில் உனக்கு மட்டுமே டெலிபோனில்

பேசியது. ‘அண்ணன் அண்ணி’ குரலா இல்லையான்னு தெரியும். அது அவங்க குரல்தான்னு நீ சொன்னது அதுவும் உறுதியா அடிச்சு சொன்னது எங்க மனசுக்கு சந்தேகமாப்பட்டது. ‘நீ ஏன் பொய் சொல்லி இருக்கக்கூடாது?’- இது எங்களுடைய முதல் சந்தேகம். இரண்டாவது சந்தேகம் அன்னிக்கு வீட்டில் எல்லோரும் இருக்கும் போதே சுண்டுவிரல் காணாமல்போனது. மூணாவது சந்தேகம் கோர்ட்டு தீர்ப்பின் மூலமாக கிடைக்கப்போகும் பூர்வீக சொத்து தனக்கே உரிமையாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கல்பனா துணைக்கு ஒருவரை வைத்துக்கொண்டு ஏன் இந்தக் கொலைகளை செய்து இருக்கக் கூடாது? இந்த சந்தேகங்கள் எங்களுடைய மனதில் தோன்றியதுமே பவ்யாவை தனியாகச் சந்தித்து விசயத்தைச் சொன்னோம்.”

பவ்யா இப்போது குறுக்கிட்டாள்.

“கல்பனா! போலீசுக்கு உன்மேல் சந்தேகம் ஏற்பட்டதுமே உன்னை டெஸ்ட் செய்ய ஆடியோ கேசட் திட்டத்தை தயாரித்தேன். அன்னிக்கு ராத்திரி உன்னோட அண்ணன் எனக்கு போன் பண்ணின போது அவரோட பேச்சை உனக்கு போட்டு காட்டுறதுக்காக ரிக்கார்ட் பண்ணி வைச்சிருந்தேன். அந்த கேசட்டை போலீசார் கைப்பற்றி உன் அண்ணனோட ஒரிஜினல் குரலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப் போறதா சொன்னதும் உன் மனசுக்குள்ளே பரவின பயம் உன் முகத்துல தெரிஞ்சது. அந்த கேசட் போலீஸ் கைக்குப் போகக் கூடாதுன்னு நினைச்சே.

உன்னை இந்த விசயத்தில் டெஸ்ட் பண்ணிப்
பார்க்கத்தான் இருபத்தஞ்சு கேசட்டுகளை உன்
முன்னாடி போட்டுட்டு 'முணுநாள் அவஸ்தை'ன்னு
பொய் சொல்லி குளியலறைக்கு போய் அங்கேயிருந்து
உன்னை வாட்ச் பண்ணினேன். நான் நினைச்ச
மாதிரியே உன் அண்ணனோட குரலை பதிவு பண்ணின
கேசட்டை எடுத்து ஜாக்கெட்டுக்குள்ளே மறைச்ச
வைச்சுகிட்டே..."

மறுபடியும் மாறன் குறுக்கிட்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

“இனி நீ தப்பிக்க முடியாது கல்பனா. எல்லா
உண்மைகளையும் எங்ககிட்ட சொல்றதைத் தவிர வேற
வழி உனக்கு இல்லை. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்
போகலாமா?”

வாசலை நோக்கி கை காட்டினார் மாறன்.

போலீஸ் ஸ்டேஷன்.

லாக்கப்.

கல்பனா ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்த்தி
வைக்கப்பட்டிருக்க சுற்றிலும் போலீஸ் அதிகாரிகள்,
மையமாய் இன்ஸ்பெக்டர் தாமரைச்செல்வன். கல்பனா
கொஞ்சம் கூட கலங்காமல் பயப்படாமல் பதில்
சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“இதோ பார் கல்பனா... மொத்தம் நாலு கொலைகள் நடந்திருக்கு. உன்னோட அண்ணன், அண்ணி, அச்சுதன், அப்புறம் அந்த கிரிமினல் சாமியார். இந்த நாலு கொலைகளையும் நீ மட்டும் தனியா பண்ணியிருக்க முடியாது. உனக்கு பின்னாடி யாரோ ஒரு ஆண் துணை இருக்கணும். அந்த ஆண் யாரு?”

கல்பனா புன்னகைத்தாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! இனிமே நான் எதையும் மறைக்கப் போறதில்லை. கோர்ட்டு தீர்ப்பு மூலமா கிடைக்கப் போகிற பூர்விக சொத்தை தானே அடையணும்... எனக்கு பங்கு கொடுக்கக் கூடாதுன்னு அண்ணனும் அண்ணியும் நினைச்சு என்னை தீர்த்துக் கட்ட முடிவுபண்ணியிருந்தாங்க. இந்த பஞ்சமா பாதகத்துக்கு அச்சுதன் உடந்தை. என்னை கேரளாவில் இருக்கிற ஒரு காளிகோயிலுக்கு கூட்டிட்டுப்போய் பலி கொடுக்கவும் திட்டம் போட்டிருந்தாங்க. என்னோட அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் ரத்த பலி கொடுத்தும், ராத்திரி பூஜைகளை நடத்தியும் பெரிய பணக்காரர்களாக மாறணும்ங்கிற ஆசை அவங்களை மிருகங்களா மாத்திடுச்சு. அந்த மிருகங்களை வேட்டையாடி என்னோட உயிரைக் காப்பாத்திக்க முடிவு பண்ணினது எப்படி தப்பாகும்?”

“சரி... இந்த வேட்டைக்கு உதவி பண்ணின அந்த ஆண் யாரு?”

“அவரைக் காட்டிக் கொடுக்க என் மனவு இடம் கொடுக்கலை. இருந்தாலும் நான் போலீஸ்ல மாட்டிகிட்ட விபரம் அவருக்கு தெரிஞ்சா அடுத்த நிமிடம் அவரே போலீஸ்ல வந்து சரணடைஞ்சுடு வார்ங்கிற கோணத்தினால் சொல்றேன். அவர் பேர் சுதாகர். எங்க பூர்விக் சொத்துக் கேசை நடத்திட்டுவந்த டெல்லி வக்கீல் கமல் ராயிடம் ஜூனியர் வக்கீலாக வேலை பார்த்தவர். அப்ப எங்களுக்குள்ளே பழக்கம் ஏற்பட்டு இது காதலாக வளர்ந்தது.”

“இந்த காதல் விவகாரம் உன்னோட அண்ணனுக்கும், அண்ணிக்கும் தெரியுமா?”

“தெரியாது! நான் வேலைக்காக மும்பை போனபோதும் எங்க காதல் தொடர்ந்தது. போன மாசத்துல ஒரு நாள் கேஸ் விசயமா சுதாகர் அண்ணனைப் பார்க்க வீட்டுக்கு போயிருந்தார். அந்த சமயத்துலதான் அண்ணனும் அண்ணியும் அச்சுதனோடு சேர்ந்துகிட்டு என்னைத் தீர்த்துக்கட்ட திட்டம் போட்டுகிட்டு இருந்திருக்காங்க. சுதாகர் இதை என்கிட்ட சொன்னார். அதுக்கப்புறம்தான் நாங்க ரெண்டு பேரும் பிளான் பண்ணி அவங்க மூணு பேரையும் தீர்த்துக் கட்டினோம். இதுக்காக நான் மும்பையிலிருந்து போன வாரமே விமானம் மூலமா சென்னை வந்து சுதாகரோடு சேர்த்து இரவோடு இரவா காரியத்தை முடிச்சுட்டு மும்பை போயிட்டு அதுக்கப்புறம் எதுவும் தெரியாதது போல் ரெயிலில் புறப்பட்டு சென்னை வந்தேன். ரெயில்வே ஸ்டேஷனில்

எதிர்பாராதவிதமா என் பழைய கல்லூரித் தோழி
பவ்யாவைப் பார்த்தேன். பவ்யாவை நான் பார்க்காமே
இருந்திருந்தா இப்ப போலீசில் மாட்டியிருக்க
மாட்டேன்...”

“பவ்யா வீட்டில் நீ தங்கியிருந்த போது உன்னை
கொல்ல வந்தது யாரு?”

“அதெல்லாம் ஒரு செட்டப் போலீசோட சந்தேகம்
என்மேல் திரும்பக் கூடாதுங்கிறதுக்காக அவர்
பண்ணின ஒரு சின்ன சலசலப்பு... அச்சுதனை கொலை
பண்ணிட்டு அண்ணியும், அண்ணனும் தலை
மறைவாயிட்டதாக போலீஸ்
நினைக்கணும்ங்கிறதுக்காக சுதாகர் ரொம்பவும் முயற்சி
எடுத்துகிட்டார். அண்ணன் மாதிரியும், அண்ணி
மாதிரியும் டெலிபோன்ல பேசியதும் அவர்தான். சுதாகர்
பெண் குரல்ல அழகா பேசுவார். கோயமுத்தூரில்
இருக்கிற அண்ணனோட நண்பர் பாலசண்முகத்தையும்
போலீசோட சந்தேக வளையத்துக்குள்ளே மாட்டிவிடப்
பார்த்தோம். அந்த முயற்சி வெற்றிபெறலை...”

“சரி... இந்த போலிச் சாமியாரை கொலைபண்ண என்ன
காரணம்?”

“சுதாகருக்கும் போலிச் சாமியாரா வேடம் போட்ட அந்த
கிரிமினலுக்கும் பழக்கம் இருந்த காரணத்தால் போலீஸ்
நரசிங்க பெருமாள் கோயில் மண்டபத்துக்கு
அண்ணனையும் அண்ணியையும் தேடிகிட்டு

வரும்போது அவங்க ரெண்டு பேரும் இதே
மண்டபத்துலதான் தங்கியிருந்ததாகவும் இப்பத்தான்
ரெயிலுக்குப் புறப்பட்டுப் போனதாகவும் கூறும்படி
சொல்லியிருந்தோம். அவனும் அப்படியே சொன்னான்.
போலீஸ்ல அதே மாதிரி அவன் சொல்லி முடித்ததும்
இனிமே எக்காலத்திலும் அவன் மூலமா உண்மை
வெளியே வரக்கூடாதுங்கிறதுக்காக சுதாகர் அவனோட
கதையை முடிச்ச பவ்யாமேல் போலீசுக்கு சந்தேகம்
வரணும்ங்கிறதுக்காக போலிச் சாமியாரின்
கட்டைவிரலில் பால்பாயிண்ட் பேனாவால் பவ்யா
வீட்டு டெலிபோன் எண்களை எழுதி வைச்சார்.

தாமரைச்செல்வன் சிரித்தார்.

“போலீசை திசை திருப்பலாம். ஆனா உண்மையை
என்னிக்குமே திசை திருப்ப முடியாது. உண்மை
தோத்துபோற மாதிரி இருக்கும். ஆனா யாரும்
எதிர்பார்க்காத ஒரு நேரத்துல விஸ்வரூபம்
எடுக்கும்...உன்னோட விசயத்தில் அதுதான் நடந்திருக்கு
கல்பனா... உன்னோட கிரைம் பார்ட்னர் சுதாகர் இப்போ
எங்கே இருப்பார்? டெல்லியிலா? இல்லை
சென்னையிலா?”

“சென்னை.”

“இந்தா உன் செல்போன்! நீயே உன்னோட பார்ட்னரைக்
கூப்பிட்டு போலீஸ்ல சரண் அடையச் சொல்லு.”

செல்போனை வாங்கிக்கொண்ட கல்பனா டயலில்
எண்களை அழுத்தி விட்டு ஒரு சின்னப்
புன்னகையோடு பேசினாள்.

“சுதா! போலீஸ் நம்ம கேசுக்கு ‘ஜன கன மன’
பாடிட்டாங்க... பி-5 ஸ்டேஷனுக்கு வந்து
சரணடைஞ்சுடு. ஜெயிலுக்குள்ளே இருந்துகிட்டே
காதலிப்போம்.”

சொல்லிவிட்டு பலமாய் சிரிக்கும் கல்பனாவை
கண்களில் நீரோடு பார்த்தாள் பவ்யா.

((முடிந்தது))

OceanofPDF.com